COLECȚIA ROMANTIC

Eugenia Riley

268

ÎȚI MAI ADUCI AMINTE DE MINE?

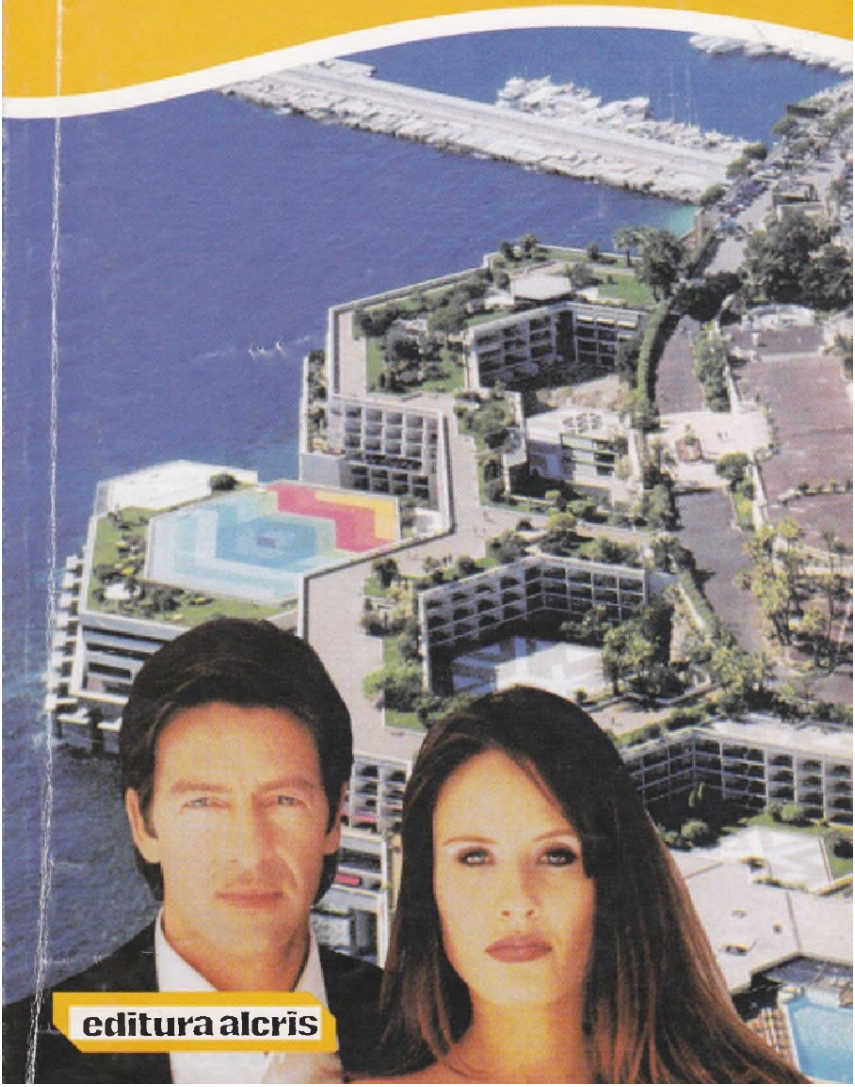

editura alcris

Eugenia Riley

ÎŢI MAI ADUCI AMINTE DE MINE?

COLECŢIA ROMANTIC
Editura Alcris

Aşezând pe rafturile bibliotecii dumneavoastră romanele colecţiilor EDITURII ALCRIS, vă faceţi o provizie de vise!

Nu vise care se destramă odată cu zorii ci vise care se împlinesc zi cu zi şi vă rămân alături o viaţă întreagă.

Romanele de dragoste din colecţiile „EL ŞI EA”, „ROMANTIC”, „ROZ” şi „DE AUR” sunt poarta deschisă către lumea fermecătoare a unor vise ADEVĂRATE!

Coperta: Andy
1987 by Eugenia Riley
REMEMBER ME, LOVE

Traducere şi adaptare din limba engleză de Flavia Guran

ISBN 973 – 9405 – 12 – 6

CAPITOLUL I

Molly stătea în balconul scăldat de lumina lunii, privind către o lume nouă şi diferită. O briză sărată îi alinta pielea şi-i flutura marginile halatului de baie, în timp ce la 5 metri dedesubt, valuri argintii se spărgeau pe întunecatul ţărm californian… Lumini albe pâlpâiau de-a lungul coastei încântătoare şi totuşi, străine şi distante. Molly se simţea ca şi cum ar fi făcut un drum lung de la New York în această noapte, obosită fizic şi emoţional.

— Ţi-ai dori să fie şi Nicky aici, dragă? îi strigă mătuşa Harriet.

Molly s-a întors brusc de lângă balustrada balconului şi a reintrat în camera de hotel. Fruntea ei netedă s-a întunecat, a traversat desculţă covorul moale pentru a se aşeza pe patul mătuşii Harriet. Pe când îndepărta de pe faţă o şuviţă de păr castaniu, ochii săi o priveau cu

reproş pe mătuşa Harriet.

— Nu vei renunţa niciodată, mătuşă Harriet?

Femeia cu părul alb îi zâmbi îndepărtându-şi ochelarii şi lăsând din mână romanul pe care-l citea.

— De luni de zile susţin că voi doi n-ar fi trebuit să divorţaţi. Acelaşi lucru îl spun şi ochii tăi, fetiţo: imenşi, trişti, că ai unui patetic şi înfometat animal sălbatic.

Molly îşi dădu peste cap ochii căprui şi melancolici.

— Mătuşă Harriet, mereu exagerezi. Şi apoi, nu sunt înfometată.

Îşi puse unul peste altul picioarele lungi şi frumoase, gândindu-se la cele două kilograme pe care le adăugase de când ea şi Nicholas Buchanan divorţaseră. Chiar şi acum, doar gândindu-se la mâncare, se trezea privind fix coşul cu fructe de pe măsuţă.

— Dragă, tu crezi că eşti toată un zâmbet,

dar ochii tăi spun altceva, continuă cu vehemenţă mătuşa Harriet. Am susţinut întotdeauna că ochii…

— Sunt oglinda sufletului, adăugă Molly schiţând un gest extravagant.

Se ridică de pe pat şi, în vârful picioarelor, se duse spre măsuţă, ca o pisică către prada sa. S-a înfruptat în avion, dar acum ce mai contează! După ce pentru o secundă îşi văzu reflexia vinovată în oglindă, îşi alese un ciorchine de struguri, simţind între degete eticheta albă cu auriu vârâtă între fructe, pe care scria „Complimente de la Escapade Travel”.

— Poţi să glumeşti cât vrei, Molly Christine, dar pe mine nu mă păcăleşti. De fiecare dată când mă gândesc ce bine vă era împreună, ţie şi lui Nicky, mi se rupe inima. Nu mi-a fost dat să văd doi oameni care se completau unul pe celălalt mai bine. Absolut diferiţi…

— Exact, ca apa şi focul, o întrerupse Molly

cu sarcasm, în timp ce mânca o boabă de strugure şi se întorcea pe pat. Fiecare încercând să-l copleşească pe celălalt.

— Foc şi apă, repetă Harriet gânditoare, refuzând fructul oferit de Mary. Aceasta ar fi chiar o luptă fierbinte, nu crezi?

Molly oftă.

— Ai putea schimba subiectul, sau mă întorc la mine în cameră.

Ca măsură defensivă, luă alte două boabe de struguri.

— Dacă mă gândesc bine, mă distram mai mult zvârcolindu-mă.

Femeia, cu aceeaşi faţă dulce, se aplecă pentru a mângâia mâna nepoatei sale.

— Molly, eşti prea tânără pentru a fi atât de cinică. Acum spune-mi, dragă, de ce nu poţi dormi?

— Bănuiesc că din cauza emoţiei.

Harriet ridică mâinile slabe, râzând cu poftă.

— Emoţie? Tu eşti aproape la fel de emoţionată ca o persoană cu lumbago cronic.

Molly se încruntă.

— Este foarte urât din partea ta să spui un asemenea lucru.

— Dragă, tu n-ai zâmbit în toate cele şase luni de când…

— Nu fi ridicolă, interveni Molly încă înfuriată. Eu zâmbesc mereu. Sunt foarte emoţionată că mă aflu aici. La urma urmei, nu în fiecare zi câştigă o mătuşă o excursie pentru două persoane, cu toate cheltuielile plătite, aici în sudul Californiei. De când ai mania concursurilor, mătuşă Harriet, douăzeci de ani?

— Douăzeci şi doi, de când a murit Ben.

— Şi în tot acest timp ai participat la sute…

— Mii.

— De concursuri. Acum, în sfârşit, ai câştigat ceva.

Privirea lui Molly se încruntă şi mai mult

când continuă:

— Bineînţeles că sunt fericită şi emoţionată. Doar că…

Vocea ei se pierdu.

— Ce spuneai, dragă?

— De fapt, mă gândesc la anumite lucruri, nu la Nicky, înţelegi tu, la câteva lucruri. În primul rând, mă îngrijorează că voi fi plecată de la bancă atâta timp, aşa de curând după promovare.

— O, nu fi ridicolă. Poate decide şi altcineva ce coloană să fie prima în harta zborurilor.

— Harta fluxurilor. Şi nu au coloane, au săgeţi, pentru numele lui Dumnezeu! Doamne, mătuşă Harriet, faci totul să pară atât de banal. Este o slujbă foarte importantă, analist procedural. Şi după cum ştii, pentru funcţie am concurat cu doi bărbaţi foarte calificaţi.

— Iubito, nu spune „bărbaţi” aşa, o admonestă Harriet. Eu cred că slujba ta la bancă este importantă, şi sunt foarte mulţii mită de

promovarea ta. Dar, în viaţă, sunt lucruri mai importante decât munca, de exemplu bărbaţii.

Molly schiţă un zâmbet.

— Exact la asta voiam să ajung.

Se ridică de pe pat, punând resturile de fructe în scrumieră. Apoi traversă spre balcon, admirând priveliştea de vis, şi stelele de pe minunatul cer al lunii iulie. Pentru un moment închise ochii şi ascultă sunetul valurilor, lăsând briza mării să-i lipească halatul de formele trupului. Se întoarse cu spatele la privelişte.

— Speram că, cine ştie? Poate voi întâlni pe cineva aici?

Înghiţi în sec.

— Eu şi Nicky nu ne-am fi înţeles niciodată, dar în viaţa mea lipseşte ceva de când sunt singură.

— Crezi că te vei înţelege mai bine cu altcineva? continuă Harriet. Eşti bleagă dacă-ţi închipui că vei găsi fericirea alături de altcineva.

— O, mătuşă Harriet, renunţă, murmură Molly. O turturică şi un musulman fanatic nu pot fi buni parteneri de pat.

Făcu o pauză, abia abţinându-se să nu zâmbească deoarece realizase că tocmai spusese o minciună. Ei chiar fuseseră buni parteneri de pat, foarte buni, cei mai buni! Dar nu era de ajuns pentru a consolida o relaţie.

Traversând camera, Mary o îmbrăţişă pe mătuşă.

— O, cât te iubesc, mătuşă Harriet, şi ştiu că îmi vrei binele. Hai să alegem un subiect mai vesel. Mai bine spune-mi ce vei face mâine.

Harriet zâmbi emoţionată, aplecându-se peste noptieră pentru a-şi lua ochelarii şi un teanc de broşuri.

— Recepţionerul mi-a spus că mâine dimineaţă, la prima oră, ne vom întâlni cu ghidul angajat de agenţia de turism. Cred, totuşi, că programul zilnic depinde mai mult de noi. Ce ţi-ar

plăcea să vedem mai întâi, dragă: Hollywood, Knott’s Berry Farm, Disneyland?

— O, nu, mătuşă Harriet! Aceasta este excursia ta, şi vei face orice îţi doreşte inima. Eventual ghidul va putea să-ţi dea nişte sugestii. Ah, şi nu uita că voiai să-ţi vizitezi cumnata, Louise, parcă.

Harriet încuviinţă, ochii săi căprui devenind umezi.

— N-am mai văzut-o pe Lou de când a murit Ben. Abia aştept să o sun mâine.

— Sunt foarte emoţionată pentru tine, spuse Molly căscând. Diferenţa de fus orar se pare că, în sfârşit, a început să mă afecteze.

Molly îşi sărută mătuşa în grabă pe frunte.

— Cred că este miezul nopţii deja, ceea ce înseamnă trei dimineaţa la New York. Aşa că mă voi întoarce în camera mea să mă culc.

— Noapte bună, dragă, zâmbi Harriet luându-şi cartea din nou. Sper că de data asta vei

putea dormi.

Molly traversă culoarul ce unea cele două camere, închizând uşa după ea. Se opri un moment în întuneric, aşteptând ca ochii ci să se obişnuiască şi încercând să amâne momentul, inevitabil, când va trebui să se întoarcă în patul în care se zvârcolise puţin mai devreme.

Sigur era emoţia, hotărî ea. După divorţ, se scufundase în muncă timp de şase luni, câştigând treptat încredere în sine, găsind un nou sens vieţii sale. Acum, pentru prima oară de la divorţ, făcea ceva frivol, neobişnuit ei. Nu mai exista siguranţa pe care i-o oferea rutina zilelor de la slujbă, această nouă experienţă nu o putea nici controla, nici prezice, cum făcea cu cifrele cu care lucra la bancă.

Strălucirea unui mic obiect de argint din cealaltă parte a camerei îi atrase atenţia şi o făcu să se îndrepte spre măsuţă, găsindu-şi ţigările şi bricheta în întuneric. Mătuşa Harriet ar face o

criză, se gândi Molly tristă pe când îşi scotea o ţigară din pachet. Molly se lăsase de fumat când se căsătorise cu Nicky, acesta fiind obsedat de sănătate, dar acum fuma câteva ţigări pe /i pentru a-şi micşora pofta de mâncare.

Ducând, pe întuneric, ţigara la buze, se simţea o adolescentă ascunzându-se pentru un fum, şi nu o femeie de douăzeci şi şase de ani. Punând bricheta la loc pe măsuţă, îşi aminti de o noapte, acum câţiva ani, în luna ei de miere, când s-a întins după o ţigară după ce făcuse dragoste cu Nicky. El i-a luat ţigara din mână şi a remarcat râzând:

— Observ că nu eşti complet satisfăcută. Inhalează-mă pe mine, iubito.

Chiar asta şi făcuse. După aceea, nici nu-şi mai amintea când adormise, doar că se trezise într-o împletitură de braţe şi picioare, uitându-se în ochii lui verzi şi visători.

— Revino la realitate, Molly, se admonestă

singură cu glas tare.

Cu ţigara în mână, ieşi pe balcon, privind din nou oceanul argintiu. Inhală fumul în tăcere, pentru ca apoi să privească spiralele albăstrui plutind şi răspândindu-se în aerul sărat. Stinse ţigara şi privi marea. Foc şi apă, se gândi.

Valurile strălucitoare loveau ţărmul fierbinte, ca un pretenţios şi neobosit amant. Mişcarea era atât de ritmică, de senzuală…

— Doamne, a trecut mult timp, murmură pentru ea însăşi. Ar fi minunat să poţi împărtăşi această frumuseţe cu un bărbat. Dar preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a fi cu Nicky fusese prea mare, atât de mare, încât de la divorţ Molly evitase orice legătură romantică, pentru a lăsa rănile să se vindece. Poate acum venise vremea pentru un nou bărbat în viaţa ei. Poate îl va întâlni chiar în această excursie. Şi dacă-l va întâlni, ar face bine să nu aibă cearcăne sub ochi.

Molly intră hotărâtă în cameră, scoţând

neglijeul şi aşezându-l pe braţul unui scaun. Poate din cauza lui nu putuse dormi, era prea strâmt. În timpul căsătoriei se obişnuise cu…

Dar dacă tocmai acum ar intra mătuşa Harriet, obişnuită să se trezească devreme? La naiba, trebuie să se odihnească!

Mâinile sale s-au oprit pe cămaşa de noapte, scoţând-o şi pe, aceasta.

Pentru un ultim, nesăbuit şi irezistibil moment, s-a întors lângă uşile balconului, şi a stat în umbrele reci, lăsând briza uşoară să-i atingă pielea, şi ascultând sunetele înăbuşite ale unui cântec de dragoste, ce străbăteau dintr-o cameră alăturată, şi cadenţa implacabilă a valurilor. Se înfioră. Pură tortură! Cu siguranţă era o masochistă.

Molly întoarse brusc spatele minunatei scene, şi senzaţiilor întinse şi traversă în grabă camera pentru a ajunge în siguranţa patului ei. Dar, sub pătură, ea înţepeni terifiată, deoarece

corpul ei gol se aşezase pe ceva tare, gol şi pur masculin.

În timp ce inima îi bătea cu putere, urechea el fu capturată într-un cald şi rapid sărut, iar o voce veselă şi cunoscută îi şopti: „Îţi aminteşti de mine, iubito?”

CAPITOLUL II

— Tu! exclamă Molly răguşită. Tu!

Sări din pat, trăgând după ea până la măsuţă şi cearşaful, şi aprinzând lumina. Se întoarse brusc spre pat, tremurând din cauza şocului şi furiei, cu ochii căprui măriţi, cu părul castaniu CUi gându-i despletit pe faţă şi pe umeri, şi strângând protector în jurul său cearşaful.

— Tu! exclamă încă o dată. Exclamaţia ei părea absurd de neadecvată în situaţia de faţă, dar inima ei bătea atât de furioasă, încât era tot ce putea face pentru a nu leşina.

— Bună, iubito! Te-ar interesa o partidă de înot la miezul nopţii?

Cu aceste cuvinte, Nicholas Buchanan se ridică din patul lui Molly, purtând numai un slip, şi cu un zâmbet bleg.

Molly îşi scutură capul şi clipi des. De când deschise ochii, îi fu confirmată cea mai temută

suspiciune; da, sigur, era el, în carne şi oase. Înalt, musculos, bronzat – un specimen al naturii, îi şi spusese aşa o dată, atingându-i cu buzele umerii. Capul lui de o formă perfectă se mândrea cu un păr negru strălucitor, cu cărare într-o parte. Trăsăturile sale erau parcă sculptate – gura era conturată pe liniile unui zâmbet, nasul era drept şi aristocratic, sprâncenele negre şi dese. Ceea ce atrăgea cel mai mult atenţia erau ochii săi, profunzi, de un albastru-gri unic, care acum o fixau pe Molly cu admiraţie şi amuzament. Când el vorbi, vocea lui suna profundă şi veselă.

— Având în vedere fermecătorul număr de striptease cu care m-ai delectat, Mol, eram sigur că te va încânta să înotăm goi.

— Dumnezeule! Faţa lui Molly era în flăcări iar ea încerca să strângă cearşaful în jurul ei.

— Cum? De ce? Ce naiba cauţi aici, Nicky?

El zâmbi amabil.

— Ei bine, iubito, camera mea este lângă a

voastră, aşa că am hotărât să sar peste balcon şi să te invit să înotăm la miezul nopţii.

Molly clipi perplexă.

— Laşule! Nicky Buchanan, pentru numele lui Dumnezeu, ce cauţi în California?

Fostul ei soţ se înclină galant, cu ochii sclipind jucăuşi.

— Doamnă, faceţi cunoştinţă cu noul dumneavoastră ghid.

Cuvintele lui Nicky i-au provocat lui Molly un asemenea şoc, încât, pentru un moment, nici nu le-a putut înţelege. Ghid? De ce naiba îşi spunea ghid?

Nicky chicoti.

— Se pare că trebuie să mă explic, Mol.

Se apropie cu un pas de ea, apoi făcu o pauză, ochii săi urmărind linia corpului ei aşa cum o delimita cearşaful strâns, apoi rosti răguşit:

— Fermecător costum, iubito, fermecător.

Îşi drese vocea, luând un ton mai formal:

— Harri a câştigat această excursie de la Escapade Travel Agency, nu?

Molly încuviinţă, încercând să nu se holbeze la trupul lui bronzat, musculos, aproape gol, în timp ce simţurile ei erau tulburate de mirosul lui masculin, bine cunoscut. Doamne, de ce o afecta atât, după tot acest timp?

Zâmbetul lui Nicky o devasta.

— Şi ghici, cine este patronul agenţiei?

Privirea lui era mai mult decât grăitoare.

Delicatele sprâncene ale lui Molly s-au ridicat a neîncredere.

— Vrei să spui că agenţia este a ta?

Molly pocni din degete cu o privire îngrozită de ceea ce înţelegea.

— Acesta este un truc, nu, Nicky? O altă încercare a ta de a ne împăca!

Vocea ei se umplu de furie.

— Aş putea pune pariu că tu şi mătuşa Harriet aţi complotat…

— Şşşt! exclamă Nicky răguşit, apropiindu-se şi mai mult de Molly şi punându-i un deget mustrător pe buze. Harri nu ştie nimic despre asta. Acum coboară-ţi vocea, Mol, dacă nu vrei s-o trezeşti.

Molly nu putu răspunde.

El chicoti, scuturându-şi capul, spre mirarea ei.

— Foarte bine, Molly, voi pune capăt suspansului. Ani de zile am văzut cum Harri participa la concurs după concurs, şi mă omora să văd cum investea timp, speranţe, chiar şi bani, şi nu se alegea cu nimic. Întotdeauna am dorit să schimb acest lucru, şi, ei bine, s-a întâmplat fără să-mi dau seama. Shel Steinman nu reuşea să conducă Escapade şi m-a implorat să-i cumpăr partea de acţiuni. Apoi, după ce am încheiat tranzacţia şi agenţia a devenit a mea, m-am gândit să-i ofer lui Harri bucuria Sperată. Am publicat ştirea prin care anunţam că Harri a câştigat

concursul, şi i-am trimis-o. Apoi, a trebuit doar să mă asigur că nu eram la agenţie în ziua în care venea să ridice biletele.

Molly îşi scutură capul de uimire. Nicky îşi începuse cariera ca publicist şi chiar şi-l putea imagina scriind un anunţ „oficial” către mătuşa Harriet. Avea sens, dar…

— Aşteaptă, Nicky! Cum a putut mătuşa Harriet să câştige un concurs la care nu a participat?

El chicoti.

— Ştii cât de distrată este Harri. Participă la sute de concursuri în fiecare an. Niciodată n-a putut ţine o evidenţă. Şi apoi, nu e genul care ar căuta calul de dar la dinţi, nu-i aşa? Tu eşti cea suspicioasă, Mol.

Ochii lui Molly parcă aruncau scântei, pe măsură ce furia ei se înteţea. Nu era nici pe departe convinsă de nobleţea motivelor lui.

— Îmi amintesc ziua în care mătuşa Harriet

mi-a spus că a câştigat concursul. Era atât de emoţionată, dar ce o intriga era că excursia era pentru două persoane.

În ochii ei apăru o străfulgerare furioasă.

— Nu ai urzit acest scenariu pentru a o face fericită pe mătuşa Harriet, nu-i aşa, Nicky? Este o altă încercare de a ajunge la mine, nu-i aşa? Este ca atunci când ai apărut neinvitat la aniversarea mătuşii Harriet. Sau ca atunci când i-ai făcut o vizită cu prietenul tău veterinar, când purcelul lui Harriet era bolnav.

— Dacă ştiam că te vei supăra atât, iubito, răspunse Nicky galant, aş fi adus un bărbat veterinar şi nu pe Serena.

— Doamne, este exasperant, îl întrerupse Molly, începu să meargă agitată, târând cearşaful după ea. Ascultă, Nicky, de ce nu renunţi şi nu mă laşi în pace? Aş fi crezut că ai înţeles până acum că nu mă vei recuceri prin manipulare. Nu a fost de niciun folos cât eram căsătoriţi, şi nu-ţi va

folosi nici acum!

Râsul lui o luă prin surprindere.

— Ce te face să crezi că ai vreun amestec în asta?

Molly se uita la el cu stupefacţie.

— Cine mă aştepta în patul meu adineauri?

El zâmbi, frecându-şi bărbia gânditor, cu o expresie diabolică.

— De dragul vremurilor apuse, iubito. N-am putut să rezist. De fapt, am avut noroc. Te-am auzit pregătindu-te să te culci şi am aşteptat un moment oportun ca să pot veni s-o sărut pe Frumoasa mea Adormită. Când am ajuns, zeii mi-au zâmbit, tu erai în cealaltă cameră vorbind cu Harri, dându-mi astfel mie posibilitatea de a te aştepta.

Zâmbind răutăcios, adăugă:

— Oricum, draga mea, trebuie să recunosc că micul şi provocatorul număr de striptease a fost cea mai mare surpriză.

Faţa lui Molly era în flăcări.

— Tu, tu…

— Dar nu ţi-am răspuns la întrebare, nu-i aşa? continuă el cu o stăpânire de sine enervantă. Stai să te întreb ceva. Dacă, aşa cum spui, acesta este un scenariu pentru a te recuceri, cum puteam fi sigur că Harri îţi va propune s-o însoţeşti?

Molly îşi muşcă buza inferioară.

— Sunt singura alegere logică, fiind unica rudă în New York. Oricum, sunt sigură că ţi-a spus…

— Mi-a spus că a câştigat excursia, o întrerupse Nicky, dar o perioadă de timp nu ştia dacă vei merge, deoarece tocmai fuseseşi promovată la bancă. Eu chiar speram să o întrebe pe Boo Boo Calisto.

— Boo Boo şi mai cum?

— Calisto, Boo Boo este chelneriţă la Knickers.

Knickers era barul unde Nicky şi mătuşa

Harriet se întâlneau frecvent să bea ceva, îşi aminti Molly.

— Problema cu acest bar este că majoritatea angajatelor nu prea se îmbracă, observă ea răutăcios.

Nicky râse cu poftă.

— Asta este o problemă? De fapt, Harri şi cu mine am legat o prietenie cu Boo Boo, noi trei jucăm des Gin după ce Boo Boo iese din tură. Da, trebuie să recunosc că am fost puţin dezamăgit când Harry n-a invitat-o pe Boo Boo.

Îi făcu cu ochiul lui Molly, apoi adăugă:

— Dar, ce naiba?! Presupun că va trebui să mă mulţumesc cu tine.

Molly scrâşni din dinţi cu furie.

— Boo Boo Calisto, auzi! Refuz să cred că există o persoană cu un nume atât de ridicol.

Se aranjă cu atâta demnitate câtă putu aduna, având în vedere că era înfăşurată într-un cearşaf.

— Acum, dacă binevoieşti, pleacă, nu intenţionez să continuu această conversaţie ridicolă, înveşmântată în acest…

— Dacă te vei simţi mai bine, iubito, scapă de el, sugeră Nicky, cu o notă dură în voce. La urma urmei, noi am fost mult mai intimi o lungă perioadă de timp. Nici acum zece minute, pe când te priveam în lumina lunii, nu-ţi poţi închipui ce simţeam.

Se apropie de ea, şi lui Molly i se tăie respiraţia văzând cum privirea lui îi măsura trupul. Când vorbi, vocea lui sună chiar şi mai senzual:

— Te-ai îngrăşat şi îţi stă bine, Mol, dar te cunosc bine şi ştiu că te preocupă. Nicio grijă, iubito, vom găsi un mijloc de a te satisface care nu îngraşă. Dacă îmi ierţi ironia, am sosit tocmai la timp.

— Opreşte-te! şuieră Molly, părând că tremură.

O, ce putea face cu o frază, o frază răutăcioasă! Ce greu îi era să-şi închidă inima în faţa lui, dar trebuia s-o facă. Aproape îi distrusese personalitatea o dată. Nu putea accepta să se întâmple din nou. Îndreptându-şi umerii, spuse răguşit:

— Ieşi afară din camera mea, Nicky, trebuie să împachetez.

— Să împachetezi? o urmă el cu o expresie dezorientată în timp ce ea se îndrepta spre valiza goală de pe dulapul din cealaltă parte a camerei.

— Să împachetez, ripostă Molly, reuşind să ţină cearşaful în jurul ei în timp ce mergea spre pat, cărând valiza de piele. Nu crezi că te voi lăsa să mă manipulezi, nu, Nick? Mă urc în următorul avion spre New York.

Decisă, dădu drumul la valiză, aruncând-o deschisă pe pat, apoi se îndreptă spre noptieră.

— Molly, te rog, gândeşte-te, o rugă Nicky, urmărind-o prin cameră. Nu poţi face asta. Cum

rămâne cu Harri?

— O, da, Harri, i-o reteză Molly, deschizând brusc un sertar. Te-ai gândit la sentimentele ei? Chiar nu m-ar mira dacă ai vrăjit-o să te ajute cu acest plan, în timpul uneia din partidele voastre de Gin de la Knickers.

— Molly, îţi jur…

— Nu te teme, continuă Molly sarcastic, aproape împiedicându-se de cearşaf cărând un teanc de haine spre valiză. Cum ajung la New York, mă opresc la Knickers şi-i spun lui Boo Boo că o aşteptaţi.

Brusc, Nicky o apucă pe Molly de braţ, făcând-o astfel să scape teancul de haine. Se uită la ea intens în timp ce-i spunea:

— Molly, dacă vrei să fii supărată pe cineva, fii supărată pe mine. Îţi jur că Molly nu avea idee de aceste aranjamente. Te rog, nu-i strica distracţia pentru a te răzbuna pe mine.

Molly se încruntă suspicios.

— Nicky…

— Molly, poţi să mă învinuieşti de multe, dar nu că aş fi un mincinos. Iar dacă tu pleci la New York, îi vei frânge inima.

Molly se aşează pe pat, complet confuză, uitându-se la Nicky.

— Cum rămâne cu Boo Boo Calisto?

Nicky se aşează lângă ea, cu o sclipire de amuzament în ochi, cu picioarele lungi şi musculoase tulburător de apropiate de ale ei.

— N-a existat niciodată o Boo Boo Calisto, Mol, şi o ştii şi tu. N-a existat nimeni altcineva pentru mine, doar tu.

O cuprinse posesiv de talie.

Molly se ridică brusc de pe pat, simţind cum din cauza apropierii şi a privirii lui îşi pierde concentrarea.

— Nu mi-ai spus că nu eşti mincinos? întrebă ea cu o voce tremurândă de parcă nici nu era a ei. Se întoarse spre el, adăugând încet: Atunci soluţia

este simplă. Pleci tu.

El schiţă un rânjet în timp ce se ridica.

— Regret, iubito, nu pot. Am o afacere importantă de încheiat cât suntem aici. Voi încerca să atrag un nou investitor din Alaceston şi el tocmai trebuie să sosească aici în vacanţă.

Ochii căprui ai lui Molly scânteiară de supărare.

— La naiba, Nicky!

Brusc, se simţea gata să plângă, simţindu-se foarte vulnerabilă, prinsă în capcană.

— Ai analizat bine problema, pentru a nu-mi lăsa nicio portiţă de scăpare, nu-i aşa? Eu nu pot pleca decât devenind personajul negativ şi tu, tu nu vrei să pleci. Cum îmi poţi face asta? Ei bine, nu va ţine, Nicholas Buchanan, nu va ţine.

Îşi coborî repede privirile în pământ, pentru ca el să nu poată vedea lacrimile din ochii ei.

Dar Nicky se lăsă păcălit, şi vocea lui pătrunse direct în inima ei.

— Lacrimi, iubito? Din cauza mea? Nu-mi spune că ţi-am lipsit mai mult decât arăţi.

Dintr-o singură mişcare, fu lângă ea, strângând-o în braţe. O mână bronzată îi ridică bărbia pentru ca ochii ei înlăcrimaţi să-i întâlnească pe ai lui. Era o privire tulburătoare.

Sărutul lui era tandru şi perfect, un asalt devastator pentru Molly, care deja nu se mai putea apăra. Şi mai grav era că nici nu-l putea respinge fără a da drumul la cearşaf. Îi putea simţi muşchii puternici prin stratul subţire al cearşafului ce îi separa, şi realiză cu disperare că sfârcurile sânilor i se întăreau ca un răspuns instinctiv.

— Molly, dragostea mea…

Ea se simţea copleşită, dar reuşi să-şi revină pentru a-l întreba:

— Astfel te aştepţi să-ţi răsplătesc generozitatea pe care ne-ai arătat-o mie şi mătuşii Harriet?

Nicky era acum furios, cu sprâncenele

încruntate şi ochii de gheaţă.

— Asta a fost o lovitură sub centură, Molly. Poate că, într-un fel, am încercat să te manipulez, dar nu pentru a face sex.

Ochii lui o fixau.

— Nu a fost niciodată nevoie, adăugă cu subînţeles.

Faţa lui Molly se îmbujoră la această remarcă. Se întoarse pentru a nu-şi trăda emoţiile. Înfrântă, şopti:

— Mi-ai condus viaţa, Nicky.

El întrebă trist.

— Te-am făcut atât de nefericită?

Se întoarse cu faţa spre el, cu buzele strânse.

— Da. Niciodată nu ţi-au plăcut prietenii mei, nu ai acceptat niciodată că aş avea nevoie în viaţă de altcineva decât de tine. Nu ai privit niciodată cu seriozitate munca mea, studiile mele, întotdeauna aşteptând să las baltă totul pentru a pleca cu tine la Miami sau Chicago.

El gesticulă mirat.

— Nu mi-ai spus nimic din toate astea, Molly.

Ochii lui o fixau ciudat când adăugă:

— Singura dată când m-ai înfruntat a fost când m-ai părăsit.

— Poate a fost singurul mod în care te puteam părăsi, adăugă ea disperată. Eşti atât de puternic, Nicky, niciodată nu m-am putut opune. M-ai acaparat complet. Acum, te rog, te rog, pleacă acasă şi renunţă.

El îşi scutură capul cu încăpăţânare.

— Nu, iubito. Te vreau înapoi şi am să te recuceresc.

Ea presimţise că el va spune acest lucru.

— Deci ce vei face, Nicky? Ne aflăm în impas, nu-i aşa?

Nicky înaintă cu nerăbdare.

— Stai aceste două săptămâni cu mine, Molly, cu mine şi cu Harriet. Fără nici obligaţie, fără nicio pretenţie. Acordă relaţiei noastre puţin timp,

dă-i o şansă.

— De ce aş face-o?

Nicky păru rănit de cuvintele ei.

— Atât de puţin mă iubeşti?

Ea gesticulă cu disperare.

— Nicky, ştii că încă ţin la tine şi într-un fel voi ţine mereu. Dar nu va merge. Dacă vei continua să insişti să ne petrecem împreună aceste două săptămâni, vei reuşi doar să ne provoci durere amândurora. În două săptămâni nu mă voi răzgândi, şi nu îmi va face plăcere să ne despărţim din nou.

— Atunci nu ne vom despărţi.

Molly suspină exasperată şi înaintă spre măsuţă.

— Văd că nu ne vom înţelege. Este evident că unul dintre noi trebuie să plece.

Nicky se grăbi să ajungă lângă ea, cu faţa palidă.

— Molly, te rog, nu mă respinge. Aş face

orice ca să te văd fericită. Doar trebuie să-mi spui ce vrei.

— Credeam că este evident.

Îşi făcu curaj pentru a nu ceda emoţiei ce se citea pe faţa lui, trase aer adânc în piept şi spuse hotărâtă:

— Vreau să mă laşi în pace, Nicky.

Privirea lui rănită o îngrozea, încât era aproape de a ceda. Dar se stăpâni. Aproape îşi pierduse minţile înainte să se pronunţe divorţul şi nu era pregătită să treacă prin asta din nou.

— De acord, răspunse el în cele din urmă. Stai aici aceste două săptămâni, cu mine, în camere separate, fără nicio obligaţie. Dacă la sfârşitul lor nu te-ai răzgândit, voi pleca.

— Vei pleca?

— Voi pleca din viaţa ta pentru totdeauna.

Molly se uită la el cu neîncredere.

— Glumeşti. Adică nu-mi vei mai trimite telegrame la aniversarea noastră? Ce era cu

versurile acelea îngrozitoare pe care le-ai compus? „Mi-am pierdut inima în instanţa din Manhattan”?

El aproape zâmbi.

— Din cauza trecutului meu ca publicist, bănuiesc.

— Nu vei mai trece pe la bancă în pauza de masă? insistă ea agresiv. Nu vei mai apărea pe la apartamentul meu spunând:

„Uite, iubito, am găsit după atâta timp desuurile tale sub scaunul dragostei”.

— Îţi aduci aminte cum au ajuns acolo? interveni el, făcându-i plăcere jena ei.

— Nu schimba subiectul, Nicky, ripostă ea, vrând să-l oprească nu atât pe el cât senzaţiile ce se formau în ea. Vrei. Să spui că, dacă la sfârşitul celor două săptămâni, tot nu te voi primi înapoi, vei renunţa? Fără alte scenarii, niciodată? Promiţi?

El trase aer în piept, apoi încuviinţă:

— Promit. Dă-mi doar această ultimă şansă.

Molly nu era însă pe deplin convinsă.

— De ce aş avea încredere în tine?

— Mi-am încălcat eu vreodată promisiunile, Molly? Te-ai gândit vreodată că este o tortură pentru mine când te văd?

— Atunci de ce insişti, Nicky?

El suspină, trecându-şi mâna prin părul des şi negru. După un moment de tăcere, vorbi încet şi atent.

— Când am divorţat, atâtea lucruri rămăseseră neclare, atâtea lucruri nerostite. Ne-a fost bine împreună, Molly. Nu pot crede că nu vom reuşi, poate chiar făcând anumite compromisuri.

— Ha! Tu poţi face tot atâtea compromisuri ca şi Wilhelm Cuceritorul.

Ea suspină, apoi făcu un gest de Resemnare.

— Bine. Poate voi fi de acord.

— Adică vei rămâne?

O undă de triumf se văzu pe faţa lui, dar

Molly adăugă:

— N-aş putea să-i frâng inima mătuşii Harriet, după cum ai spus. Şi vreau să-i dovedesc că s-a terminat cu adevărat Nicky. Spune-mi, dacă rămân, lucrurile se vor opri aici, o dată pentru totdeauna?

— Da, răspunse el. O dată pentru totdeauna.

Cu o privire resemnată, adăugă:

— Într-un fel sau altul.

Ea îşi scutură capul.

— Cred că am înnebunit. Bine, facem târgul. Dar să nu crezi că mă vei putea păcăli, Nicky Buchanan. Aceste două săptămâni măcar vor servi la ceva, nu mă vei mai hărţui. Ce-i vei spune mătuşii Harriet?

— Despre ce?

— Despre cum ai ajuns aici, bineînţeles.

Nicky chicoti.

— Să nu-i stricăm plăcerea. Mi-a spus deja că a câştigat concursul, şi îi voi spune că am venit

aici, dintr-un impuls, pentru a fi cu voi.

— Splendid, spuse Molly ironic. O poveste incredibilă, dar cred că mătuşa Harriet s-a obişnuit deja cu purtarea ta ilogică, aşa cum trebuia să mă obişnuiesc şi eu. Acum, te rog să pleci, cred că eşti de acord că ţinuta mea lasă de dorit.

— Într-adevăr, lasă de dorit, remarcă ei, ochii săi devorându-i formele.

— Ieşi afară! îi strigă Molly, încercând să nu zâmbească, şi strângând cearşaful şi mai tare în jurul corpului ei. Următoarele două săptămâni nu vor fi uşoare. Ar fi trebuit să rămân la bancă, murmură.

El zâmbi, mişcându-şi degetele în covorul moale, de parcă ar fi plănuit să stea toată noaptea acolo.

— Pentru că ai adus vorba despre bancă, am uitat să te felicit pentru promovare, Mol. Ce anume faci acum?

Molly ştia că Nicky trăgea de timp, dar hotărî că ar fi mai bine dacă i-ar răspunde decât dacă l-ar repezi. Îi descrise rapid noile sale îndatoriri în cercetarea şi analizarea formelor şi procedurilor.

Când termină de vorbit, el se uită în gol un moment.

— Vrei să spui că faci proiecte de afaceri? întrebă el în sfârşit final. Cum poate să-ţi placă aşa ceva?

— Ieşi afară, Nicholas Buchanan! Ieşi afară sau îţi jur că plec chiar acum spre New York! Slujba mea este foarte importantă pentru mine, dar sunt sigură că pentru tine pare plictisitoare! îţi spun ceva, domnule Nemaipomenit! Nu toată lumea crede Că munca ta este atât de minunată.

Pentru prima dată Nicky Buchanan era luat prin surprindere, observă Molly cu satisfacţie. Trăsăturile lui deveniseră de o paloare neobişnuită iar în vocea lui se simţea o undă de jenă când vorbi.

— De fapt, Molly, noua ta muncă pare interesantă, chiar fascinantă…

— Ieşi afară, murmură ea printre dinţii încleştaţi.

— Bineînţeles, iubito, replică el cu o voce plăcută, înţelegând că ar fi înţelept să se retragă. Începu să traverseze camera, dar se opri lângă uşile glisante de la balcon, cu o undă de admiraţie în ochi, şi se întoarse spre ea.

— Trebuie să recunosc că nu mi-ai ţinut piept aşa când eram căsătoriţi, Molly. Cred că aceste două săptămâni vor fi foarte captivante. Ştiu că această ceartă a fost foarte interesantă, deşi există un lucru ce ar face seara mai palpitantă, de neuitat…

— Ieşi afară, şuieră ea, tremurând de furie. Sper să-ţi rupi gâtul până ajungi în cameră.

El râânji.

— Pe poliţa mea de asigurare tot tu eşti beneficiara, iubito. Poate ai noroc. Şi a plecat.

Timp de zece secunde, Molly rămase încremenită în mijlocul camerei. Apoi ajunse în grabă lângă uşile balconului, regretând că nu-l lăsase să plece pe uşă.

— Nicky? şopti, cercetând disperată cu privirea.

În acel moment auzi uşa glisantă a balconului de lângă al ei, închizându-se. Suspină uşurată şi reintră în cameră.

CAPITOLUL III

— Crezi că vei putea scăpa de mine atât de uşor?

Dăduse buzna în cameră prin uşa pe care ea o deschisese, şi stătea fluturându-i în faţă hârtiile de divorţ.

— Chiar crezi că le voi semna, Molly?

— Ştiai de luni de zile că le vei primi.

El rupse documentul în două, aruncând bucăţile la picioarele ei.

Fără să se uite la el, ea spuse:

— Îi voi cere avocatului să-ţi trimită altă copie.

— La naiba.

Violent, o ridică în picioare, cuprinzându-i gura într-un sărut disperat.

— Din ce eşti făcută, Molly Buchanan? întrebă el sălbatic, în timp ce mâinile lui îi pipăiau corpul, căutând un răspuns. Simt carne, sânge,

femeie… dar care este adevărata ta faţă?

Gura lui îi atinse gâtul, apoi coborî.

— Eşti foc? Nu, trebuie să fii făcută din gheaţă! Nu este decât o singură cale de a afla…

— Nu!

Protestul ei s-a pierdut când gura lui a cuprins-o pe a ei. Mâinile lui erau pretutindeni, frământându-i sânii, coborând pe spatele ei, modelându-i şoldurile în timp ce dorinţa lui creştea.

Stăteau apăsaţi unul de celălalt, cu corpurile lipite, şi dorinţa îi durea. Ea începu să suspine.

— De ce complici totdeauna lucrurile? întrebă cu o voce tremurată.

Durerea ei părea că-l afectase profund. Braţele ce păreau bare de oţel în jurul ei, brusc slăbiră strânsoarea.

— Molly, îmi pare rău.

Începu să o sărute dulce, tandru, pe faţă.

Ea îşi ridică privirea şi văzu că şi el suferă.

S-au devorat unul pe celălalt, simţind durere şi extaz, fizic şi spiritual. Niciodată nu fuseseră atât de aproape şi totuşi despărţiţi. Era o durere ce îi sfâşia.

— Molly? o întrebă el.

Ea simţea de parcă inima i se frângea în piept.

— Nicky, nu s-a schimbat nimic, spuse ea.

El o trase brutal mai aproape, ochii lui îndureraţi fixându-i pe ai ei.

— Dacă ţi-ai deschide inima, Molly, te-aş ţine aici, am face dragoste la nesfârşit până am deveni unul, inseparabili.

— Poate suntem deja, suspină ea. Dar nimic nu s-a schimbat.

Brusc o eliberă şi se îmbrăcă în grabă.

— Spune-i avocatului tău să pregătească un set de copii după hârtiile de divorţ. Ţi-l acord.

Şi plecă, uşa trântindu-se în urma lui.

Molly se trezi cu un suspin violent şi se ridică

din pat, ştergându-şi lacrimile de pe obraji cu cearşaful, în timp ce privea confuză în jur. Abia se crăpa de ziuă, razele palide ale soarelui strecurându-se încet pe covorul verde.

Se ridică din pat, tremurând de răcoarea dimineţii, se grăbi să ajungă la scaun şi să-şi pună halatul de baie.

Fără îndoială că apariţia lui Nicky îi provocase visul, se gândi ea când îşi lega halatul.

Mergând ameţită până la noptieră, Molly îşi aprinse o ţigară. Ieşi pe balcon, asigurându-se întâi că nu mai era nimeni prin apropiere. Draperiile lui Nicky erau încă trase.

Molly se uită la stâncile şi la oceanul de sub ea, la valurile ce mângâiau plaja. Marea părea mai calmă, jucăuşă. Însă Molly era conştientă de puterea ce se ascundea în adâncurile albastre şi misterioase. Un gigant adormit.

Îşi aminti promisiunile lui Nicky. Camere separate, spusese. Fără obligaţii, spusese.

Şi-şi aminti visul.

Molly duse o ţigară la gură şi inhală adânc. Era o fraieră.

În camera alăturată, Nicky Buchanan se trezi încordându-se. Soarele răsărea, în cameră era răcoare, el era odihnit şi totul părea aproape perfect. Lipsea un singur lucru – Molly, alături de el. Şi va veni, curând. Foarte curând. La o adică ea era genul provincial, meticuloasă şi precisă, uşor de dezechilibrat, nu era o provocare pentru mintea lui diabolică. Atât în perioada în care îi făcuse curte, cât şi în timpul căsniciei lor, una din marile lui plăceri era să treacă de reţinerile ei de modă veche, dezvăluind femeia fierbinte şi dezechilibrată din spatele acestei faţade, s-o uimească, s-o şocheze, s-o încânte cu îndrăzneala lui. Şi mereu iubind-o, mereu făcând dragoste cu ea.

El va avea din nou această plăcere, la fel şi ea. Era predestinat. Despărţirea lor a fost o

greşeală. Ea trebuia să înţeleagă asta.

Nicky sări jos din pat, purtând doar pantaloni de pijama din mătase albastră, făcu douăzeci de genuflexiuni, urmate de flotări. Apoi s-a simţit înviorat, plin de energie, pregătit pentru o nouă zi. Se întrebă dacă lui Molly i-ar plăcea să facă jogging pe plajă. Nu, mai bine să nu forţeze lucrurile. Şi apoi, trebuia să vadă ce îi spune lui Harri. Trebuia să facă planuri în trei, nu putea să fugă imediat, cu Molly. Ar putea da totul peste cap.

Se apropie de noptieră, deschise sertarul de sus şi scoase o cutie mică de catifea. Înăuntru se aflau două inele, puse în valoare de câte un diamant de un carat, care strălucea de o frumuseţe rece în lumina dimineţii. Setul era foarte valoros: diamantul îi aparţinuse bunicii lui Nicky. După divorţ, Molly insistase să-i înapoieze inelele. Acum era decis să i le pună din, nou pe deget, sau să moară încercând. Îi plăcea simbolul

verighetelor, ideea că darul lui va lua parte la fiecare minut din viaţa ei. Va reveni în viaţa ei, în braţele ei, în inima ei, în patul ei. Chiar de ar trebui s-o răpească, s-o ducă pe iaht, să facă dragoste nebună până la leşin. Adunase şase luni de nopţi pustii, numai pentru ea. Dacă Molly ar fi ştiut ce o aştepta, ar fi fugit. Dar el nu va îngădui să se întâmple asta. O va prinde şi se va agăţa de ea cu toată puterea. Zâmbi.

— Nu vei avea parte de prea mult somn în această vacanţă, Mol, şopti el. O va iubi până va accepta să devină, din nou, soţie, măcar pentru a putea dormi. A, da, îi ştia slăbiciunea: mâncarea şi opt ore de somn în fiecare noapte. Cu un plan adecvat o va convinge să se căsătorească cu el în câteva zile. Încă o dată, şi pentru totdeauna, va fi a lui.

Nu avea încotro. Trebuia să se întâmple de data asta. Dacă nu va putea, cum va suporta şase luni ca acestea?

Nicky închise cutia şi o puse la loc în sertar, apoi se îndreptă spre draperii. Le deschise şi ieşi afară pentru o gură de aer proaspăt, înlemnind când o zări pe Molly în balconul alăturat.

I se tăie respiraţia. Parcă fusese lovit în stomac de o cărămidă. Instantaneu, inima i se topi şi se simţi speriat de moarte. Tot curajul lui se evaporase. Dacă nu va putea…

O, Doamne, ce mult o iubea! Era atât de frumoasă cum stătea acolo, înaltă şi tristă, cu neglijeul de culoarea piersicii mulat de briza mării pe formele feminine, cu părul castaniu despletit căzându-i senzual pe faţă şi umeri. Profilul ei era perfect, ca o camee de modă veche, nasul drept şi delicat, buzele pline şi arzătoare, pometii înalţi, ochii mari şi căprui încadraţi de sprâncene lungi şi negre. Deodată, distanţa dintre ei păru de neînvins, de parcă balcoanele îi ţineau prizonieri ca două colivii separate. Ea părea atât de distantă, de neclintit, de neatins, ca o zeiţă de gheaţă.

O privea cum inspira adânc din ţigară, apoi ea s-a întors şi l-a zărit, ochii rămânându-i fixaţi într-ai lui. Un moment niciunul nu rosti un cuvânt. Cu mare satisfacţie, el observă cum ochii ei căprui îi sorbeau corpul, alunecând pe muşchii pieptului lui gol, apoi poposind pe pantalonii albaştri. El simţea cum îi creşte dorinţa, observând cum faţa lui Molly se îmbujorase.

— Nu ar trebui să fumezi, Mol.

Ea trase un alt fum, sfidându-l şi strângând cu mâna liberă halatul în jurul ei.

— Eşti profund în dimineaţa asta. Mai ai şi alte observaţii?

Se chinuia să nu-l privească fix, era pură tortură să nu se îmbete cu priveliştea ce o oferea corpul lui, pieptul şi umerii lui magnifici şi bronzaţi, talia, şoldurile înguste.

— De fapt, mă îndoiesc că sunt mai profund ca tine.

Ea îşi înăbuşi un tremur.

— Scuză-mă, trebuie…

— Molly, uită-te la mine.

Ceva din tonul lui o convinse şi se întoarse spre el. O, Doamne, avea în ochii verzi-albaştri acea privire languroasă, landră, arzătoare, privirea pe care încercase atât de mult să o uite, şi care părea s-o dezbrace complet.

„Nu, Nicky, nu te uita aşa la mine, nu cu ochii aceia sexy şi irezistibili”.

— Îţi aminteşti dimineţile, Molly? şopti el. O, iubito, chiar la asta mă gândeam. Arăţi superb. Vreau să fac dragoste cu tine. Înainte de micul dejun. Corecţie, la micul dejun.

Molly îşi simţea faţa arzând, inima bătând cu putere. Cu siguranţă că el nu pierdea timpul, şi ştia când să atace. O, acea privire, acea privire ce o topea.

— Cred… cred că o aud pe mătuşa Harriet, şopti ea.

— Bineînţeles că o auzi.

— Eu… trebuie să mă îmbrac şi…

Se opri. De ce îi spunea lui toate astea?

— Bineînţeles, Molly. Fugi, dar nu te poţi ascunde de ceva ce simţi. Data viitoare nu va fi la fel de uşor.

El suspină şi îşi trecu resemnat o mână prin părul negru.

— Facem aşa. Vă aştept pe tine şi Harri la cafea, în jumătate de oră, şi începem „spectacolul”.

— Bine, replică ea sec.

El îi trimise un sărut, iar ea se încruntă îndreptându-se spre cameră.

— Nu mă poţi păcăli, Molly.

Încă o dată, cuvintele lui au încremenit-o.

— Ştiu de ce te porţi aşa, Molly. Ochii lui o priveau cu înţeles.

Genunchii ei s-au înmuiat, deşi îi venea să-l bată pentru obrăznicia lui. De data asta, a salvat situaţia răspunzându-i sarcastic:

— Ai dreptate, Nicky. Sunt ţâfnoasă dimineaţa până îmi beau cafeaua. Ne mai vedem.

Uşa s-a închis cu un zgomot răsunător, acoperind râsul lui.

„Nicky, eşti un ticălos! Numai tu ai veni aşa, prin surprindere, după noi în California!”

Nicky, Molly şi Harriet erau în cafeneaua hotelului luând micul dejun şi discutând. Harriet fusese surprinsă de apariţia neaşteptată a lui Nicky, dar acum părea că s-a obişnuit.

— Nu voiam ca un străin să vă arate sudul Californiei, spuse Nicky. De aceea am lăsat un mesaj la recepţioner pentru a înştiinţa ghidul că nu vom mai avea nevoie de serviciile lui. Cine ştie ce fel de persoană este? Un leneş, poate chiar un pervers.

Molly se uită direct la Nicky.

— Da, nu poţi şti niciodată ce caracter ascuns poate avea o persoană care pretinde a fi ghidul tău.

— De ce, poate era un milionar ieşit la pensie, cu părul alb şi ochi alunecoşi, interveni Harriet.

— Sau un blond splendid care munceşte pentru a-şi plăti studiile, adăugă Molly, încercând să pară veselă.

— Vezi, ştiam că cineva trebuie să aibă grijă de voi, spuse Nicky, privindu-le cu falsă indignare.

Harriet se uită la Nicky cu drag.

— Sunt încântată că vom fi împreună, toţi trei, dar mai ales tu şi Molly.

Amândoi i-au zâmbit lui Molly, iar ea nu dorea decât să-i poată lega. Lucrurile scăpau de sub control şi trebuiau stabilite nişte reguli clare.

— Doar un minut, mătuşă Harriet. Poate că mica surpriză a lui Nicky te încântă, dai eu nu găsesc amuzant că a venit aici din proprie iniţiativă, neinvitat. Eu nu mă las păcălită de minciunile lui. Deşi sunt înţelegătoare, pentru că nu vreau să-ţi stric distracţia, există limite. Să nu

întindeţi coarda, niciunul dintre voi.

— Cine întinde coarda? întrebă Nicky inocent. Pentru numele lui Dumnezeu, Mol, nici nu stau lângă tine.

— Nu, doar că… vocea ei amuţi, Molly simţindu-şi faţa în flăcări.

— Ce? întrebă el.

Şi el şi Harriet o priveau cu mare interes.

„Mă devorezi cu privirea”. Nu a spus-o cu voce tare şi cum chelneriţa venise cu cafea proaspătă, nu a trebuit să-i răspundă.

— Ce vom face azi, Harri? întrebă el leneş, ridicându-şi braţul de pe umărul ei şi sorbindu-şi cafeaua.

— Mă cunoşti, Nicky, râse Harriet. Sunt un copil mare. Vreau ce e mai bun. Disneyland, bineînţeles.

— Atunci, Disneyland. Mol, tu eşti de acord?

— Bineînţeles, cum spune mătuşa Harriet.

Distrată, îşi luă poşeta şi începu să caute prin

ea. O, cum va reuşi să suporte aceste două săptămâni? N-ar fi trebuit să-i promită că va rămâne. Ce o făceau ochii lui să simtă…

— Nicky, am putea s-o invităm şi pe Lou? întrebă Harriet, brusc emoţionată.

— Lou?

— Cumnata mea. Nu am văzut-o de când a murit Ben, şi s-a bucurat foarte mult când i-am scris că venim.

Nicky se uită sceptic la ceas.

— Nu ştiu, Harri. Ar trebui să ajungem la Disneyland înainte să se aglomereze.

— O, Nicky, este doar 8 dimineaţa. Îi spun lui Lou să se grăbească. Locuieşte la Anaheim, foarte aproape de parc şi… Brusc, Harriet se opri, uitându-se cu groază la nepoata ei.

— Molly, fumezi?

Degetele lui Molly tremurau când s-a uitat la feţele îngrozite ale celor doi. Asta era prea de tot! Câţi ani credeau că are? 13?

— La naiba, da, fumez!

Aprinse bricheta, dar înainte de a-şi putea aprinde ţigara, atât ţigara cât şi bricheta au dispărut din mâna ei.

— Nu ai citit afişul, iubito? o întrebă Nicky calm, cu ochii veseli. Eşti în zona pentru nefumători.

Enervată şi sfidătoare, Molly scoase pachetul, dar descoperi că era gol. Ceea ce o enerva şi mai mult era faptul că el avusese dreptate, ca de obicei.

— Acum, scuzaţi-mă, am treabă sus, spuse făcând un efort pentru a părea calmă.

Se ridică şi ieşi din cafenea. Curând, auzi vocea lui Nicky în spatele ei.

— Molly, aşteaptă! La naiba, îţi cumpăr alt pachet. Te tachinam doar.

O ajunse din urmă la lift. Ea bătea din picior agitată, evitându-i privirea şi aşteptând să se deschidă uşa liftului.

— Molly, am spus că îţi cumpăr alt pachet, repetă el. Te rog, întoarce-te.

— Nu înţelegi că nu este vorba doar de asta?

— Despre fumat? Bineînţeles, iubito, ţi-am spus şi noaptea trecută că putem găsi şi alte modalităţi de a te satisface.

Ea rămase cu gura căscată, exact când uşa liftului s-a deschis, dar era prea ofensată pentru a-i observa pe cei ce coborau.

— Nu auzi nimic din ce spun? Nu, auzi doar ce vrei, nu-i aşa? Aşa cum faci doar ce vrei. Nu poţi crede că există şi alte lucruri în afară de orgoliul tău, în afară de logica ta nemaipomenită şi impecabilă. Nu este de mirare că nu ne înţelegem. Refuzi să crezi că pot gândi şi singură.

El se uită la ea mirat.

— Molly, ce legătură au toate astea cu fumatul? Nu are niciun sens.

Creierul ei era în flăcări.

— Nu, nu cred că are vreodată. Nu pentru

tine.

A vrut să urce în lift, dar spre mirarea ei, uşile i s-au trântit în nas. Nu-i rămânea decât să urce pe scări. Traversă sprintenă holul, deschise uşa spre scări, fără să se uite la el.

— Pe curând, Nicky.

CAPITOLUL IV

Molly trebuia să recunoască faptul că Lou era sfârşită. Niciodată în cei 26 de ani nu văzuse ceva asemănător cu femeia de 63 de ani care urma să meargă cu ei la Disneyland.

S-a târât până la Chrysler-ul Le Baron pe care-l închiriaseră, cărând două perne pentru „locuri de care nu vreau să pomenesc de faţă cu copiii aceştia”, şi i-a luat o veşnicie să le aşeze bine. Purta o enormă pălărie de paie ce bloca vederea tuturor, muştruluindu-i că nu şi-au adus pălării, prevenindu-i că soarele de iulie cauzează mult rău, de la insolaţie până la „alte maladii de care nu pot să pomenesc de faţă cu aceşti copii”.

Asta era o altă problemă. Nu tăcea deloc. Avea ceva de spus despre orice, dând un nou sens cuvântului băgăcios. S-a repezit asupra relaţiei dintre Molly şi Nicky, ca un vultur înfometat.

— Sunt căsătoriţi copiii ăştia, Harriet? Vrei

să spui că au divorţat şi locuiţi toţi trei la acel hotel? Ce dubios…

Şi mai amuzantă era reacţia lui Nicky. Niciodată nu-l văzuse pe Nicholas Buchanan redus la tăcere, dar acum părea lovit de fulger. Molly îi putea citi gândurile fostului ei soţ, de parcă ar fi fost scrise pe fruntea lui: Doamne, va sta pe capul nostru toată ziua?

Şi Molly împărtăşea, în parte, gândurile lui Nicky. Mătuşa Lou era un dezastru garantat, ca o colonie de plante carnivore plantate în mijlocul unui picnic. Dar Molly îşi dezvoltase brusc un al şaselea simţ care îi spunea că este manipulată, şi acest pericol o speria mai tare decât mătuşa Lou. Molly ştia că mătuşa Harriet o invitase pe cumnata ei pentru a împărţi grupul – Molly şi Nicky, mătuşa Lou şi Harriet. De aceea insistase ca Molly să stea în faţă cu Nicky, pentru ca ea să discute cu Lou. Molly ştia că va face acelaşi lucru şi în parc, va pleca cu Lou şi o va lăsa singură cu

Nicky. De data asta, Molly i-o luase înainte, hotărâtă să n-o lase să-şi pună planul în aplicare. Şi în plus, i se părea drept ca Nicky s-o suporte pe mătuşa Lou un timp.

Conform planului, de îndată ce au trecut de porţile Disneyland-ului, Harriet a sugerat:

— Luaţi-o înainte şi distraţi-vă, copii! Doar nu vreţi să staţi cu două bătrâne toată ziua. Lou şi cu mine ne vom descurca singure.

Pregătită să lupte, Molly a înaintat, cuprinzând-o protector pe mătuşa Lou.

— Cum, mătuşă Harriet? Ar fi nepoliticos ca eu şi Nicky s-o părăsim pe biata mătuşă Lou, doar la câteva momente după ce am cunoscut-o. Nu eşti de acord, Nicky?

El o privea mirat.

— Păi, eu…

— Vezi, e de acord cu mine, mătuşă Harriet. Trebuie să stăm împreună. Molly îi făcu cu ochiul lui Harriet. Să le dăm posibilitatea, lui Nicky şi

mătuşii Lou, să se cunoască.

După ce a lansat bomba, Molly a eliberat-o pe mătuşa Lou, a luat-o ferm de mână pe Harriet şi a plecat înainte ca cineva să poată protesta.

Cum era de aşteptat, plimbarea prin Disneyland cu mătuşa Lou era un calvar, mai ales că femeia cunoştea perfect parcul. Ştia unde erau toate toaletele şi se oprea la fiecare. Îi era fie foame, fie sete, în ciuda corpului subţire, şi îi plăceau numai restaurantele cu cele mai lungi cozi şi cu cele mai neinteresante mâncăruri.

Până la amiază, încercaseră doar trei aparate, toate lente, deoarece Lou le clasifica pe celelalte drept periculoase. Plimbându-se cu Harriet în faţă, Molly simţea cum nerăbdarea lui Nicky creşte, îi simţea ochii pironiţi asupra ei. La un moment dat se întoarse şi-l privi cum mergea, încruntat, cu pumnii încleştaţi când Lou îl întreba:

— Te-ai gândit ce-o să se întâmple cu picioarele tale dacă mergi toată ziua?

Nicky se uită în ochii lui Molly, cu o privire mirată, patetică, o privire ce întreba:

„De ce îmi faci asta, Molly?”

Părea atât de nefericit încât ea aproape cedă.

Când mătuşa Lou ţinu o predică de 5 minute despre noile măsuri de securitate de la Montagne-russe, pe care le recomanda, lui Molly începu să-i fie milă de Nicky. Apoi, când stăteau la coadă şi îngrijitorul i-a spus lui Lou: „Doamnă, nu vă puteţi urca cu pălăria aceasta”, Nicky s-a enervat. A smuls pălăria de pe capul lui Lou şi a pus-o pe capul unui băieţel speriat. Apoi a apucat-o pe Molly de mână fără ca aceasta să se poată opune şi le-a informat concis pe cele două mătuşi:

— Doamnelor, ne întâlnim la poarta principală, la ora şase, şi a tras-o pe Molly din rând.

Câteva secunde mai târziu, Harriet şi Lou chicoteau şi-l urmăreau pe Nicky cum aproape o târa pe Molly spre Space Mountain.

Mătuşa Lou mototoli pălăria recuperată şi o îndesă într-un coş de gunoi din apropiere.

— Ei, m-am descurcat bine, Harriet?

— Perfect, Lou. Acum cei doi copii sunt aşa cum trebuia, împreună. Apropo, i-ai văzut pe cei doi bărbaţi chipeşi care au trecut pe lângă noi?

— Cum să nu! Dar să ştii, Harriet, că acela chel este al meu. Ştii ce se spune despre bărbaţii fără păr. Cred că i-am văzut ultima oară coborând din Dumbo şi îndreptându-se spre Caruselul Regelui Arthur.

— Hai să mergem!

Space Mountain era o sălbatică şi minunată aventură. Molly stătea în faţa lui Nicky, în transă. Caruselul străbătea spaţiul vast rotindu-se nebuneşte în întunericul ca smoala, luminat doar de o dungă de stele, ce formau Calea Lactee.

Nicky o târâse pe Molly spre această atracţie tocmai într-un moment în care coada era surprinzător de mică. Acum, ea era prea captivată

pentru a mai protesta că era singură cu el. În taină, ea îi admira iniţiativa.

Răbdarea lui fusese dur pusă la încercare de mătuşa Lou, şi deşi o merita, setea ei de răzbunare se micşorase, cel puţin deocamdată. Se simţea puţin vinovată că mătuşa Harriet rămăsese cu acea femeie imposibilă, deşi i se păruse că mătuşa Harriet o aprobase continuu pe cumnata ei. Ei, gusturile oamenilor bătrâni sunt uneori ciudate.

Cursa s-a terminat cu o explozie cosmică de lumini şi ei au ajuns la ieşire. Nicky o ajută să coboare, dar ea era încă entuziasmată, capul i se învârtea de emoţie.

— A fost fantastic! Ca o artilerie de lumini! Putem să mai mergem o dată înainte de a părăsi parcul?

S-a oprit auzind râsul trecătorilor, şi a realizat că părea un copil de şase ani. Dar Nicky era la fel de entuziasmat ca ea.

— Bineînţeles, iubito, putem face orice doreşti, orice. Dar acum mi-e foame şi nu cred că un alt castron cu supă de pui îmi va ajunge. Am nevoie de mult mai mult.

Când ieşeau din clădire, el i-a oferit mâna dar ea şi-a scuturat capul aproape timid. Fusese de ajuns că-i simţise căldura trupului în carusel, puterea degetelor lui strângându-le pe ale ei. El nu păru ofensat că ea i-a respins avansul şi merse liniştit lângă ea, îndreptându-se spre centrul parcului. Ea nu putu să nu observe cât de frumos era, ce atrăgător îi era părul bătut de vânt şi luminat de soare, cum se mulaseră pe muşchii corpului bluza albastră şi pantalonii kaki.

Îşi drese vocea.

— Ştii, nu a fost prea frumos ce ai făcut, trăgându-mă după tine şi părăsindu-le pe mătuşa Harriet şi mătuşa Lou. El o privi direct în ochi.

— Ştii, nu a fost prea frumos să mă laşi singur cu mătuşa Lou. Femeia aceea este o

tortură. Este periculoasă, mai ales pentru sănătatea psihică a omului.

O străfulgerare de cruzime i se văzu în ochi.

— Mă voi răzbuna pentru acest complot, iubito.

Molly nu-şi putu reţine un chicotit.

Au ajuns la o terasă şi s-au aşezat la coadă în spatele unei familii tinere.

— Ce ai dori, iubito? Mama îmi spunea mereu că drumul spre inima unei femei trece prin stomac.

S-au aşezat cu două sticle de Coca-Cola, hot-dog şi cartofi prăjiţi, şi Molly spuse gânditoare:

— Nicky, ideea era să petrec ceva timp cu mătuşa Harriet în această vacanţă. Dacă tu ne separi cu forţa, m-aş putea întoarce la New York.

— Înţeleg. Vrei să spui că eşti o femeie care nu îşi ţine promisiunile?

— Tu eşti?

— Eu sunt, ce? O femeie care îşi ţine

promisiunile?

Ea gemu.

— Nu te juca, Nicky. Ştii ce vreau să spun. Toată retorica abilă de noaptea trecută – paturi separate, fără obligaţii.

El râse cu poftă.

— Am spus „camere”, nu „paturi”. Hmm. Se pare că ne apropiem, cel puţin semantic.

Încet şi intenţionat, s-a apropiat de ea, îndepărtând o petală de begonia de pe umărul ei, mâna i-a alunecat pe bluza verde de bumbac şi s-a apropiat periculos de sâni.

Ea se cutremură, îndepărtându-se de atingerea lui, uimită şi străbătută de un fior care, nestânjenit, i-a cuprins sânii şi s-a răspândit cu o precizie mortală.

— Vezi despre ce vorbeam? Uite la ce te gândeşti! zise ea aprins. Dar tu la ce te gândeşti, dragă? nu s-a putut abţine să nu-şi spună în gând. Noaptea trecută ai vorbit cu atâta nepăsare

despre aşteptare…

— Şi în această dimineaţă te-am rugat să te gândeşti la aşteptările tale.

După această remarcă se făcu tăcere.

În sfârşit, Molly îi răspunse:

— Nu aştept nimic de la tine, Nicky.

— Atunci, ai face bine să te fereşti. Aplecându-se spre ea şi aruncându-i o privire de gangster, adăugă: Cineva te vânează, iubito.

Ea s-a încruntat şi a început să-şi bea Coca-Cola.

— Molly, tu chiar regreţi că suntem singuri? Ştii, nu mi-ai scos ochii acolo.

Buzele ei s-au mişcat.

— Recunosc că dimineaţa asta a fost un coşmar. Presupun că mătuşa Harriet şi mătuşa Lou au alt ritm.

— Ritmul nostru era perfect, iubito, nu-i aşa?

Această remarcă o prinse chiar când voia să muşte din hot-dog. Ochii lui se plimbau cu

subînţeles pe faţa, pe corpul, pe mâinile ei, iar ea îşi simţea obrajii în flăcări, sângele năvălindu-i în urechi. Simţea din nou acel fior, nu, acum era un foc ce o consuma cu flăcări flămânde, vorace. Doamne! Cum putea schimba o simplă remarcă într-un apogeu de erotism insuportabil?

Dintr-odată nu-i mai era foame. Puse în grabă hot-dog-ul jos, de parcă o ardea.

— Cum m-ai convins să cumpăr porcăria asta, nu ştiu! spuse cu o voce tremurândă. Chestia asta nici nu se opreşte să fie digerată, se face direct grăsime.

El râse.

— Eu nu mă îngraş, iubito.

— Nu, dar mă obişnuieşti pe mine, şi asta e mai rău.

Îi venea să se pălmuiască în clipa în care rosti cuvintele, deoarece, bineînţeles, el râdea încântat, ochii strălucindu-i de triumf. „Nemaipomenit, Molly, se certa în sinea ei. Întâi

vorbeşti despre paturi, şi apoi admiţi că te obişnuieşti. Eşti sinucigaşă?”

— De fapt, Molly, ceea ce voiam să spun este că sunt un obicei de care nu poţi scăpa.

Nu mai râdea acum. Îi atinse mâna uşor, cu o privire ce o dezarma complet.

— Ştii, chiar şi când nu suntem alături, iubito, tot suntem împreună.

O, ştia să se folosească de cuvinte! Ea ştia exact ce voia el să spună. Ştia că degetele îi tremurau sub ale lui şi nu avea puterea să le îndepărteze. Ştia că-l are încă în sânge, şi ce era mai grav, şi el ştia acest lucru. Închise ochii, copleşită de un brusc val de amintiri, de durere, încercând să nu fie impresionată de dorul clin ochii lui. Încărcătura emoţională a momentului era prea mult pentru ea.

— Nicky…

Când i-a revenit vocea, părea răguşită şi sfârşită.

— Nicky, te rog, opreşte-te. Lasă-mă să plec. Ceea ce faci este tortură pentru amândoi. Nu-mi vei controla viaţa din nou. Nu mă poţi face să mă răzgândesc. Dar îmi va fi greu să-mi iau la revedere.

— Intenţionez să fac acest lucru imposibil, iubito.

Ochii lui Molly s-au deschis larg şi ea şi-a smuls mâna dintr-a lui. În sfârşit, vedea adevărata şi intensa hotărâre a adversarului ei, nevoia pură, iubirea din ochii lui. „O, nu, nu-mi face asta Nicky! Nu mă face să cedez şi să plâng în faţa ta, în faţa unor oameni care râd şi înfulecă cartofi şi suc, în faţa lui Donald Răţoiul şi Goofy”.

Şi totuşi, implacabil, ochii începură s-o ardă. Mâna îi tremura pe pahar, şi se detesta pentru slăbiciunea ei.

El o întrebă tandru:

— Te înspăimântă, Molly?

— Da. Mă sperii de fiecare dată când simt că

pierd controlul.

— Te-ai gândit vreodată că poate de mine ai nevoie?

Vocea lui era la fel de tandră ca o mângâiere.

— Cred că vom reuşi să alungăm temerile tale, iubito. De ce nu vii aici, să te pot săruta? Ştii cât de mult îmi doresc.

Molly se uita la el pierzându-şi controlul. Apoi, cu surprindere, simţi ceva moale şi păros pe umărul ei. Se uită în sus şi-l văzu pe Goofy zâmbindu-i, şi oferindu-i cealaltă labă. Se opri, înclinându-şi capul curios. Molly presupuse că nu mai văzuse o femeie cu lacrimi în ochi la Disneyland.

Goofy băgă mâna într-un buzunar ascuns şi scoase o batistă albă, pe care o puse în mâna lui Molly, îmbrăţişând-o înainte de a pleca. Ea realiză cu teamă că era ceva teribil de magic în acest loc, în această zi. Un prieten apăruse, cu ochii scânteietori sub mască, chiar când ea avea nevoie

de el.

Nicky era tăcut iar ea încerca să-şi revină; el părea să realizeze că mersese prea departe. Până la urmă, spuse:

— Ştii, Molly, chiar dacă nu-ţi place, trebuie să ne petrecem după-amiaza împreună. Ar fi imposibil acum să le găsim pe Harri şi pe femeia aceea. De ce să nu profităm, să ne distrăm? Oricum, dimineaţa a fost departe de a fi perfectă.

Molly râse trist, ştergându-şi lacrimile.

— A fost un dezastru.

— Exact. De ce să nu ne distrăm în această după-amiază? De fapt, să ne distrăm în această excursie. Eu sunt aici, tu eşti aici, şi, după cum ţi-ai dat seama, va fi greu să scapi de mine.

— Va fi imposibil, se lamentă ea.

— Exact. Deci, există vreo regulă care să ne împiedice să ne distrăm? Suntem doi adulţi raţionali…

— Greşit. Suntem un adult raţional şi un

pericol public.

Cel puţin, îşi recăpăta simţul umorului.

— Molly, chicoti el, joacă cinstit.

Dintr-odată totul părea amuzant. Mătuşa Harriet îi spusese deseori:

— Câteodată, dragă, dacă nu râdem, plângem.

Murmură cu precauţie:

— Cred că ai dreptate, în legătură cu după-amiaza.

Se uită la terasa aproape părăsită şi a zâmbit trist.

— Am uitat să-i dau lui Goofy batista.

Nicky îi luă mâna şi o bătu uşor.

— O înrămăm, iubito.

Magia locului o vrăjise.

Florile ce-i înconjurau – petunii, begonii, parfumau aerul. Peisajul era minunat, mai ales tufele tunse în formă de animale. Copiii cu râsul cristalin şi şepci de şoricei, schimbau vesel o

atracţie cu alta. Zâmbetele le luminau ochii, venind direct din inimă.

Era imposibil să nu fii fericit aici. Era imposibil să nu te simţi din nou copil. La început, Molly se îndoia de sănătatea ei mintală din zece în zece minute, apoi uită s-o mai facă. Se simţea liberă, eliberată de zgârie-nori şi date, şi termene limită, şi ele telefonul ce suna continuu. Eliberată de singurătatea ce o apăsase în ultimele şase luni, de singurătatea ce o cuprindea inevitabil şi crud, chiar şi când se afla într-o cameră plină de oameni. Acum, când era cu Nicky, se aştepta să se simtă ameninţată, prinsă în capcană. Dar se simţea plină de viaţă, pentru prima oară după multe luni.

Totul se reducea la magia lui, la vraja lui, pe care Molly o jiftsca mult mai puternică decât cea a Regatului Vrăjit. Chiar dacă nu putea locui cu el, Molly realizase că îi dusese dorul, îi lipsise. În timpul căsătoriei ei nu fuseseră doar iubiţi ci şi

buni prieteni. Asta până când firea domintoare şi posesivă a lui Nicky stricase totul. Dar acum, mai ales după episodul de la prânz, el era atent să nu forţeze lucrurile şi era cât de fermecător şi lipsit de griji putea. Parcă aveau nevoie doar să respire, să meargă şi să trăiască. Molly ştia că problemele, temerile, conflictele vor veni mai târziu, că sub fineţea exterioară a lui Nicky se afla o voinţă de fier care abia aştepta s-o cuprindă şi s-o domine din nou. Dar acum, aveau această zi, această zi minunată.

Uitase cât de amuzant este Nicky. S-au oprit la toate chioşcurile cu vată de zahăr din parc. Şi-au cumpărat şepci-şoricel, s-au strâmbat, au dăruit bomboane copiilor. Nicky îşi adusese aparatul de fotografiat şi îşi făceau pe rând poze în poziţii amuzante, în faţa diferitelor atracţii. Molly a realizat că nu a deranjat-o când Nicky a luat-o de mână în Camera Oglinzilor. Era absurd să protesteze, şi-a spus, când aveau atâta

intimitate. S-au lovit unul de altul de nenumărate ori în călătoria cu „ceştile de ceai”. L-a prins de mână când un crocodil a sărit din apă în călătoria prin junglă, şi nu de frică şi-a strecurat mâna într-a lui când li se perindau licurici prin faţă în călătoria cu barca prin Caraibe.

Apoi, nu a protestat când el a cuprins-o după umeri în Casa Bântuită, fiind captivată de efectele speciale de figurile fantomatice dansând în umbră. Şi apoi, Molly desfăşura o activitate de detectiv amator. Nu ar putea fi mătuşa Harriet şi mătuşa Lou în cele două maşini din faţa lor, abia văzute când traversau coridoarele înceţoşate? Nu, sigur nu. Oricine erau acele femei, fiecare stătea suspicios de aproape de câte un domn în vârstă, dintre care unul era cel precum Yul Brynner. Dulcea mătuşică Harriet pur şi simplu nu era genul care să tolereze asemenea prostii. Iar să spui asta despre mătuşa Lou era ilar, chiar absurd. Femeia etichetase Casa Bântuită ca un „sigur atac

de cord”.

I-a cerut şi lui Nicky părerea despre cele două femei. El s-a întors pentru a vedea mai bine şi ea a început să se topească simţindu-i muşchii apăsaţi provocator pe pieptul ei. Simţurile ei înotau, din nou, în parfumul masculin al coloniei lui, şi sfârcurile sânilor i se întăriseră ca un răspuns imoral ce o ruşina.

În sfârşit, el s-a retras.

— Nu, nu sunt ele. Nu ar putea fi. Mătuşa Lou şi Yul Brynner? Nici gând.

I-a făcut cu ochiul.

— Nu te înfierbânta, iubito.

Chiar şi în întuneric, faptul că i-a făcut cu ochiul şi dublul înţeles din vocea lui o făcură să înţeleagă că nu ratase nimic. Slavă Domnului, obscuritatea ascundea roşeaţa din obrajii ei. Poate.

Molly uitase promisiunea lui Nicky de a se răzbuna pentru figura cu mătuşa Lou, până au

ajuns la Matterhorn Bobsled, şi când şi-a amintit era prea târziu.

— Ceva iubiţi, zilele astea, Molly?

— Nu te priveşte, Nicky.

— Încerc doar să fac conversaţie.

— Sigur. Ca Hercule Poirot.

El chicoti.

— De ce eşti aşa defensivă, Molly? Aş fi crezut că abia aştepţi să-mi vorbeşti despre durerile inimii tale. Ştii tu, stinge-mi dorul, şi toate astea.

Ea tăcea şi doar îşi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi, privind fix coada din faţa lor.

— Doamne, Molly, nu-mi spune că în aceste şase luni ai stat singură, păstrându-te pentru mine?

Asta apus capac!

— Numele lui este Alfred, zise ea urâcios.

— Alfred? Pronunţă numele atât de tare încât câţiva oameni s-au întors, uitându-se curioşi.

Molly simţea cum se îmbujorează. Alfred era stilistul ei, iar în împrejurările date, nu s-a putut gândi la alt nume. Şi oricât de mult râdea Nicky, ceva din vocea lui îi spunea că îl pusese pe gânduri.

— Ei bine, vorbeşte-mi despre Alfred, spuse el rânjind.

Ochii lui albaştri îi trădau interesul.

— Nu are niciun sens să discutăm despre „durerile inimii” aşa cum le-ai spus, replică Molly.

Se contrazise imediat, adăugând:

— Ce mai face Serena?

Ochii lui luceau de bucurie.

— Ştiam că vei întreba de Serena. Nu m-ai iertat că am adus-o să aibă grijă de pudelul lui Harri, nu-i aşa, iubito?

— Cum? Eu doar încerc să fac conversaţie, ca şi tine.

— Sigur, miss Marple.

Molly râse.

— Serena este bine, o informă Nicky. De fapt, a fost chiar frumos din partea ei că a trecut pe la Harri…

— Suntem veşnic îndatorate, bineînţeles. Fru-Fru ar fi putut muri de la ţeapa din lăbuţă.

— Uşor, iubito. Eu şi Serena suntem doar prieteni.

— Nu-mi pasă ce eşti tu cu acea persoană.

— Fără îndoială. Voiam doar să-ţi spun că Serena nu tratează de obicei animale mici.

— Înţeleg că le preferă pe cele mari?

El râse.

— De fapt, chiar le preferă. Este veterinar al poliţiei călare din New York.

— Încântător.

— Detectez sarcasm în vocea ta, Molly? Nu trebuie să uiţi de Fru-Fru. Eu eram chiar îngrijorat din cauza lui.

— A ei!

— Este rândul nostru, iubito.

— Poftim?

— Caleaşca vă aşteaptă, doamnă.

Molly era atât de prinsă de conversaţie încât nu observase că trebuia să urce în maşinuţă. Se urcă în grabă.

Acum Nicky îşi lua revanşa. Locul era strâmt, şi când Nicky se aşeză pe locul din spatele ei, corpul lui o învălui. Molly începu să regrete că-şi luase pantaloni scurţi şi că din cauza căldurii îşi legase marginile bluzei în stilul Saint-Tropez, sub sâni. Acum pieptul musculos al fostului ei soţ era intim apăsat de spatele ei, picioarele lui le înconjuraseră pe ale ei, iar când mâinile lui s-au înfăşurat protector pe talia ei, ea nu-şi putu reţine un tremurat vizibil la atingerea mâinilor lui puternice pe mijlocul ei gol.

— Mută-ţi mâinile, te rog.

— Bineînţeles, doamnă. Am uitat că preferi să te atingă Alfred.

Fu scutită de alte comentarii, deoarece

cabina porni. La început a fost o călătorie fără peripeţii. Lui Molly îi plăcea să se învârtă în versiunea miniaturală a Alpilor elveţieni, având şi o privelişte splendidă a parcului.

Uitase dacă urca, trebuia să şi coboare. La o intrare largă, întunecată, s-au oprit pentru un moment şi apoi, dintr-odată, au alunecat cu zgomot în jos, aproape pe verticală, prin întuneric, prin coridoare în formă de ţurţuri, în interiorul muntelui.

Molly nici nu avu timp să se gândească unde şi-a lăsat stomacul. Maşinuţa făcea zgomot, aer şi întuneric fugeau pe lângă ea, şi corpul lui Nicky era total lipit de al ei. Un ţipăt a scăpat din plămânii ei când au atins primul fund, doar pentru a urca din nou. Se agăţă de el, apucând ce-i era la îndemână – genunchiul, braţul lui. El răspunse cu precizia unui maestru, braţele lui încercuindu-i talia goală, trăgând-o şi mai aproape… Au plonjat din nou, şi ea ţipă de plăcere şi emoţie. Brusc

capul ei s-a întors, gura lui era pe a ei şi mâinile lui… peste tot. În sfârşit plimbarea s-a terminat şi au aterizat într-un pârâu, într-o explozie de picături ce străluceau ca nişte cristale de gheaţă.

Faţa lui Molly era îmbujorată, iar Nicky a sărit cu nonşalanţă din maşinuţă, oferindu-i mâna.

Ei nu îi venea să creadă ce nepăsător părea, şi-i aruncă o privire ucigaşă.

— Ar trebui să te fi plesnit.

El se prefăcu şocat, se aplecă şi o trase afară din maşină.

— Am auzit de mişcarea feministă, Molly, dar asta e ridicol. Nu este un semn de slăbiciune că mă laşi să te ajut să cobori, să ştii. Aşa mulţumeşti prietenilor tăi pentru ajutor? Aşa îi mulţumeşti lui Alfred?

El s-a întors spre ieşire, lăsând-o tremurând. O, cum putea răstălmăci totul! se grăbi să-l ajungă, cât de repede o duceau picioarele nesigure.

— Ştii ce vreau să spun, Nicholas Buchanan.

El se întoarse pentru a o privi fix, cu ochii strălucind, şi ea înţelese din zâmbetul lui parşiv că i-a detectat tremurul.

— Exact. Ştiu ce vrei să spui. Ai simţit la fel şi cu Alfred, Molly? Şi cine s-a ţinut de cine, Molly?

— Interpretezi greşit frica mea şi… forţa centrifugă.

— Ce forţă?

— Este şase fără un sfert, Nicky.

Când au ajuns la ieşirea din parc, 15 minute mai târziu, faţa ei era încă îmbujorată. Le-au găsit pe Harriet şi Lou lângă casa de bilete. Dacă Molly ar fi gândit mai clar, ar fi observat că şi cele două femei erau ciudat de îmbujorate. Observă totuşi că dispăruse pălăria lui Lou.

— Ei bine, îi întâmpină veselă Harriet, ce aţi făcut, copii?

CAPITOLUL V

Era o conspiraţie! Acum Molly era sigură. Chiar şi mătuşa Lou era implicată!

Molly privea supărată cum Nicky ieşea din casa de cărămidă din Shady Valley a mătuşii Lou. Se uită strâmb la el când intră în maşină lângă ea.

— Ai ajutat-o pe mătuşa Harriet să se instaleze?

El răsuci cheia şi motorul maşinii prinse viaţă.

— Da. Mătuşa Lou pare să aibă tot ce Harri ar avea nevoie. A fost chiar urât din partea ta să nu intri, Mol. Mătuşa Lou are un locşor plăcut, acolo.

— N-am intrat deoarece refuz să fiu de acord cu această farsă. Ea are o durere de cap provocată de sinusuri cum am eu trei capete.

— Molly, nu eşti dreaptă. Femeia aceea are alergii teribile la toate florile din parc, mi-a spus.

Oricum, s-a îndreptat direct spre dulăpiorul cu medicamente, apoi s-a prăbuşit pe canapea. Harri este ocupată încălzind supa de pui.

— Încântător. Absolut încântător. De parcă mătuşa Lou n-ar fi rezistat în noaptea asta fără ea. Alergie, pe naiba! Oamenii se mută în California pentru a scăpa de alergii, pentru numele lui Dumnezeu. Este doar un alt plan.

— Cu ce scop?

— Ca să fim doar noi, Nick.

— Atunci de ce n-ai intrat şi tu, să te alături petrecerii cu supă de găină? zâmbi el, amuzându-se copios.

— Nu sunt o masochistă.

— Adică preferi compania mea, decât pe cea a mătuşii Lou.

— Dacă te gândeşti puţin, Nicholas, nu este cine ştie ce compliment.

El râse.

— Unde mergem să luăm cina, iubito?

Molly îşi scutură capul cu vehemenţă.

— Nu, mulţumesc. Sunt epuizată. Cred că diferenţa de fus orar mă afectează puternic. Fac o baie fierbinte şi merg direct în pat.

— Foarte bine. Ne întâlnim acolo, în pat. Sau în cadă, dacă preferi.

— Peste cadavrul meu, la amândouă propunerile.

— Sst, iubito. Dacă continui să vorbeşti urât, mă întorc s-o iau pe Harriet pentru a te pune la punct. Îmi voi petrece seara cu tine, Molly. Unde şi cum este total neimportant pentru mine. Oricum, am cheia de la camera lui Harri, pentru a duce suvenirurile, înţelegi.

— Îmi voi încuia camera.

— Există alte căi, iubito. Există balcoane. Există aer condiţionat în hotel. Să continuu?

— De ce aud mereu „camere separate, fără obligaţii”?

— Promisiunile făcute noapte trecută exclud

comportamentul copilăros şi antisocial. Toţi trebuie să mâncăm, Mol.

— Bine, bine, iau cina cu tine.

Era înfometată, prea obosită pentru a se lupta cu el, şi da, ceva din interiorul ei nu voia să se spulbere vraja.

— De ce oare cred că ai ceva mai mult în mintea ta malefică?

El îi făcu cu ochiul.

— Pentru că eşti o fată foarte deşteaptă.

Restaurantul era spectaculos, situat pe stânci, iar drumul stâncos până la Pacific era mărginit cu muşcate.

Molly, aşezată cu Nicky la o masă lângă fereastră, era fermecată. Ea şi Nicky se întorseseră la hotel, fiecare în camera lui, pentru a face un duş şi pentru a se schimba înainte de a porni spre restaurantul din Laguna Beach. Acum amândoi arătau perfect, ei în costumul de in şi mătase gri-pal, ea într-o elegantă rochie de

mătase albastră şi pantofi asortaţi. În spatele lor soarele se scufunda în mare, inundând toată panorama cu aur, şi aprinzând în părul lui Molly reflexe roşcate. Ea şi Nicky au băut şampanie şi au mâncat scoici Rockefeller în timp ce muzica romantică, cântată de un ansamblu, umplea aerul.

Molly realiză că se află pe un drum periculos. Dacă Disneyland era un decor perfect pentru fantezie şi distracţie, restaurantul era un decor perfect pentru, dacă ar fi îndrăznit măcar să gândească, romantism. Nu cochetării. Nu dragoste naivă. Ci dragoste arzătoare, cu trup şi suflet. Oceanul, stâncile, norii roz şi aurii, chiar aerul pe care-l respirau, părea schimbat.

Se putea aştepta la mai puţin de la Nicky? Ca de obicei, alesese locul cu mare grijă, era un maestru în a planifica decorul pentru seducţie. O stârnise la Disneyland şi acum se aruncase asupra ei. Fără îndoială, situaţia se schimbase. Acum el părea întunecat, serios, tumultuos ca marea.

Molly îl găsea pe Nicky şi mai devastator decât decorul. Arăta atât de bine în această seară, părul lui negru căpătase reflexe aurii datorită luminii, ochii lui adânci se uitau intens la ea, iar mirosul parfumului bărbătesc de mosc putea atrage şi o sirenă.

Totuşi, era ceva mai mult decât sex-appeal-ul ce o copleşea. Să fi fost dorinţa, hotărârea lui? Era diferit, foarte serios; parcurgându-şi drumul cu mare precizie, uitându-se obraznic în ochii ei de parcă ar fi fost, cu adevărat, oglinzile sufletului. Era înspăimântător. Ce căuta ea aici? îşi ridică paharul de şampanie cu degetele tremurânde.

Mintea parcă i se golea. Şi-a luat privirea de la el şi s-a uitat la ocean.

— Ce mai fac ai tăi? întrebă el mai târziu, când îşi începuseră salata.

— Bine. Îmi este dor de ei. Dar lor le place viaţa din Texas. Cred că n-o să uit niciodată şocul pe care mi l-au provocat când tata m-a informat că

el şi mama se mută acolo, la pensionare. Sper că îi voi vizita la toamnă.

— Poate mergem împreună, iubito.

Ignorând comentariul lui, ea întrebă:

— Ce mai fac Tom şi Helen?

El zâmbi.

— Bine. Le lipsesc vizitele tale de duminică. Vocea lui căpătă un ton melancolic. Ar însemna mult pentru ei să mai dai un semn de viaţă de când în când. Nu ai divorţat de ei, cum nici eu nu am divorţat de Harri.

Molly puse uşor furculiţa jos, muşcându-şi buza.

Ştiu, Nicky. Mă bucur că ai păstrat legătura cu Harri, dar eu sunt altfel, cred. Sunt o persoană care crede în început şi sfârşit. Când ceva s-a terminat, s-a terminat. Nu-mi plac lucrurile nerezolvate. Ştii că mereu mi-au displăcut filmele care te lăsau în aer.

S-a uitat direct în ochii lui şi, cu un efort, şi-a

ascuns şovăiala.

— Nu sunt o persoană cu iluzii romantice.

Expresia de pe faţa lui era dureroasă, de parcă se crispa la cuvintele ei. Se întinse şi-i luă mâna.

— Nu trebuie să gândeşti aşa, Molly, inflexibil, rigid. Dacă tui avem speranţă, nu avem nimic. Nu-mi spune să nu sper.

Ea se uită în jos la mâna lui frumoasă, puternică şi caldă, şi lotuşi atât de vulnerabilă. Reuşi să-şi elibereze mâna de sub a lui.

— Suntem diferiţi, Nicky.

— Tu ai vise şi iluzii, eu sunt realistă. Nu pot fi Dulcineea şi tu Don Quijote. De aceea ideea acestor două săptămâni mă deranjează. Nimic nu se va schimba.

O tăcere neîndurătoare se lăsă după remarca ei. Până la urmă, Nicky spuse:

— Te-ai gândit la toate, nu? Ei bine, pentru mine nu este atât tic clar. Pur şi simplu nu pot

înţelege de ce doi oameni care se iubesc nu îşi pot rezolva probleme.

Ea îşi scutură capul. La naiba, era dureros, şi de parcă nu ar fi avut această discuţie de sute de ori.

— Vorbeşti de parcă n-am fi încercat, spuse ea abătută şi uitându-se spre ocean. Încerci atâta timp, dăruieşti, iubeşti… şi apoi, la final, într-o zi, vrei ca durerea să înceteze, nu mai suporţi decât dacă durerea încetează.

— Mă doreşti, Molly.

— Îmi doresc multe lucruri care nu sunt bune pentru mine, i-a replicat, hotărâtă să nu muşte momeala.

Ochii lui Nicky nu s-au dezlipit de pe faţa ei.

— Şi pe mine, mă doreşti pe mine.

— De ce bărbaţii cred că orice se poate rezolva în dormitor? Bănuiesc că vorbeşte romanticul din tine, Nicholas. Romanticul nu ia în considerare că avem personalităţi extrem de

diferite, că ne-am certat precum câinele şi pisica în timpul căsniciei.

— Nu în fiecare minut, Mol.

— Bine.

Nu se oprea decât dacă aproba ce spunea el?

— Bine, am avut o viaţă sexuală bună. Dar într-o căsnicie bună trebuie să fie mai mult decât atracţie fizică.

— Şi este. Este mult, mult mai mult între noi, dar eşti prea încăpăţânată să recunoşti.

Ochii lui se plimbau pe corpul ei ca ochii unui animal superb, viclean.

— Oricum, în seara asta nu mă deranjează dacă nu ne complicăm.

Remarca lui o lăsă fără suflare.

Cât au mâncat cina, s-a lăsat tăcerea. Păstrăvul era foarte proaspăt şi superb aşezat, dar lui Molly îi era greu să se concentreze asupra mâncării. Aproape disperată, încercă să găsească un subiect banal.

— Cum merg lucrurile la Buchanan Enterprises? întrebă ea.

El zâmbi. Întotdeauna îi plăcea să vorbească despre afacerile lui.

— Bine, după cum ştii. Am achiziţionat de curând prima mea agenţie de turism.

— Ştiu foarte bine, spuse ea scurt. O agenţie de turism este o schimbare foarte mare pentru tine, nu?

Nicky îşi începuse afacerea cumpărând un mic restaurant italian în Manhattan, şi făcându-l rentabil. A urmat rapid achiziţionarea altor trei restaurante, şi acum, la al douăzeci şi optulea, Nicky avea atâta succes încât ţinea ocazional seminarii pe tema managementului în afaceri.

El încuviinţă, apoi anunţă cu fals dramatism:

— Shel Steinman mi-a dat posibilitatea să cumpăr ultimele zece agenţii din lanţul Escapade.

Molly îşi ridică sprâncenele.

Sunt impresionată. Speri să reuşeşti cu

agenţiile de turism, cum ai reuşit şi cu restaurantele?

El încuviinţă.

— Nouăzeci la sută din falimente sunt cauzate de management defectuos sau lipsa de investiţii. În restaurante eu am fost dispus să investesc, să le fac strălucitoare, să le fac publicitate, să angajez cel mai bun personal. Voi aplica aceleaşi principii şi pentru noile mele achiziţii; sucursala din Manhattan n lanţului Escapade este deja schimbată radical, şi din moment ce Shel vrea să se retragă total din afacerea cu agenţiile de turism, preţul este chiar tentant.

— Dar mare, presupun. Zece agenţii de turism nu sunt puţin lucru.

— Este într-adevăr o schimbare radicală, recunoscu el, apoi adăugă, aproape prea nepăsător: De aceea este foarte important să mă întâlnesc cu acest om din Houston cât sunt aici.

Mă gândesc la un parteneriat.

Molly rămase uimită, cuvântul partener era ca un steag roşu pentru ea. Unul din principalele lui principii de afaceri era că nu ar lua niciodată un partener, era strict un singuratic. Ea nu-şi imagina că el ar încredinţa altuia controlul parţial al corporaţiei, cu niciun preţ.

Decât dacă nu avea de ales. Se poate să se fi extins prea mult? Se poate ca sub masca unor noi achiziţii să se ascundă nevoia de capital? El îşi asuma riscuri, era adevărat, dar avusese mereu o misterioasă abilitate de a şti unde să se oprească.

Ştia că nu avea niciun sens să-l întrebe dacă avea dificultăţi financiare, dar spuse totuşi:

— Sunt curioasă, Nick. De ce vrei să preiei alte zece afaceri? Nu ai destule pe cap?

El râse.

— Da, am multe de făcut, deşi Velma, asistenta mea, duce greul, după cum ştii. Dar Velma se gândeşte să se pensioneze într-un an sau

doi, şi deci acum este momentul să achiziţionez, dacă o voi face. Pe lângă asta? eu cred că dacă o afacere nu creşte, moare.

— Acelaşi lucru se poate întâmpla şi cu o relaţie.

Molly rosti aceste cuvinte fără să se gândească, şi le regretă imediat. Ea era hotărâtă să evite asemenea referiri, şi tocmai deschisese subiectul din nou.

Ciudat, el nu profită. Cuvintele ei păreau că trec pe lângă el. A pus furculiţa jos, gânditor, jucându-se cu degetele pe paharul de şampanie.

— Mai spune-mi ceva despre ce faci tu, zise el până la urmă.

Şi el era prudent! gândi Molly uimită.

— Slujba mea poate fi plictisitoare câteodată, admise ea, dar îmi place. Înainte de a prelua eu funcţia, formele bancare cereau mult timp. Încerc să modific tot sistemul, ceea ce e complicat deoarece banca schimbă sistemul de calculatoare.

Orice formă trebuie proiectată pentru a fi încadrată în noul sistem. Se creează multă confuzie câteodată, se adună multe date pentru a fi sortate şi corelate. Eu par să fiu tocmai potrivită pentru această muncă.

— A, da.

Ochii lui se uitau la ea cu o surprinzătoare admiraţie.

— Întotdeauna ai avut o memorie fotografică. Ştii, de multe ori m-am întrebat dacă nu cumva obsesia ta pentru ordine ne-a provocat despărţirea. Oamenii nu pot fi clasificaţi şi aşezaţi în anumite locuri ca datele sau piesele de puzzle.

— Ştiu asta. Dar este o diferenţă între un simţ rezonabil al ordinii şi haosul total.

Înainte ca el să poată comenta, ea adăugă atentă:

— Îmi place supervizorul meu.

Fără să clipească, el întrebă:

— Alfred?

La naiba, nu scăpa nicio ocazie!

— Nu, George Wilson. George spune că am economisit bani pentru bancă, şi că în mai puţin de un an voi fi promovată ca analist de sisteme, mai ales dacă voi face cursul de calculator pe care intenţionez să-l încep în toamnă.

El zâmbi.

— Este grozav. Poate că şefii tăi şi-au dat seama în sfârşit de valoarea ta. Le-a luat destul timp să-ţi dea prima promovare. De că-l timp lucrezi acolo, cinci ani?

Molly se uită cu atenţie la Nicky. Ar fi trebuit să se simtă ofensată de remarca lui, dar ceva din tonul vocii lui îi spunea că el o apăra, nu o denigra. Părea a fi furios că cei de la bancă au tratat-o nedrept, şi acest lucru o uimea. O nouă idee i se contură în minte: poate că lui îi păsase de slujba ei dintotdeauna, dar era prea mândru, sau prea gelos, să recunoască.

— Ca să fim cinstiţi, Nicky, am terminat

studiile anul trecut. Mi-au trebuit cinci ani ca să termin la seral, după cum ştii.

— Da. Mi-au displăcut multe din serile acelea. Dar s-a potrivit de minune, Molly. Sunt bucuros şi mândru.

Mândru? Chiar spunea că e mândru de ea? îl privi uimită, şi da, părea că este sincer. Molly era impresionată, simţi lacrimi în ochi. Nici în vis nu-şi imaginase că Nicholas Buchanan ar putea fi mândru de realizările ei. Se juca cu peştele din farfurie şi încerca să îşi ascundă emoţiile, nu dorea ca el să ştie că vorbele lui o înduioşau, o dezmierdau, şi se simţea apropiată de el, vulnerabilă.

Şi uimită, tulburată. În vocea lui se simţea parcă regret că o hărţuise atât în legătură cu studiile ei, cât fuseseră căsătoriţi. Ar recunoaşte oare asta?

— George, pe de altă parte, nu mă încântă, adăugă el.

Ea zâmbi trist: el redevenise cel dinainte.

— Să-ţi spun ceva, continuă el, din nou nepăsător, de ce nu vii să lucrezi pentru mine, Molly? Dacă voi achiziţiona şi restul de agenţii de turism Escapade, cu siguranţă voi avea nevoie de un nou sistem de calculatoare, centralizat. Până vom pune totul la punct, Velma se va pensiona, şi voi avea nevoie de o nouă asistentă. Ce spui. Mol? Ar putea merge. Cel mai interesant aspect al noului nostru risc ar fi că am putea călători, am vizita hoteluri, restaurante, vase de croazieră. Ai putea vedea lumea, iubito, Caraibe, Europa, Orient.

— Şi îţi mai spun un lucru, te promovez mult mai repede decât George.

Molly se uita la el uimită. Era împietrită şi impresionată de oferta lui Nicky. Omul putea tenta şi un sfânt, se gândi ea. Era din nou mirată că el îşi exprimase încrederea în abilităţile ei, deşi suspecta, bineînţeles, un motiv ascuns. Îi răspunse

calmă:

— George nu cere un preţ atât de mare ca al tău, Nicky.

Acum îl ofensase. Sprâncenele lui negre erau încruntate.

— Ce naiba te face să fii atât de sigură că îţi cer Ceva în schimb? Nu-ţi poţi imagina că doar vreau ce este mai bun pentru tine?

— Nu, nu-mi pot imagina aşa ceva, Nicky. Sunt sigură că tu crezi în onestitatea motivelor tale. Nu susţin că ai obiceiul să-ţi hărţuieşti sexual angajatele, chiar dacă ar fi vorba de fosta soţie. Să o spun altfel: chiar preţul emoţional pe care ar trebui să-l plătesc este prea mare şi din acest motiv cred că mă mulţumesc cu George.

— Ce noroc pentru George!

Începuse să arate un pic iritat şi asta o amuza.

— Este un om foarte drăguţ, Nicky.

— Fără îndoială, concluzionă el concis. Te

tentează nişte plăcintă cu brânză, draga mea?

Terminaseră peştele iar chelnerul era în apropiere de masa lor.

— O, nu, mulţumesc. Deja am făcut excese culinare.

În ochii lui se citea o hotărâre nouă, de parcă se pregătea de runda a doua.

— În acest caz, vei slăbi dansând.

Runda a doua era decisivă. Molly o avusese pe a ei în timpul cinei, dar nu se gândise că va dansa cu Nicky. Acum întreg decorul, ca să nu pomenească şampania, braţele lui tandre şi parfumul lui îi copleşeau simţurile, păreau să întregească nimosfera ce conspirase împotriva ei toată ziua.

De ce era totul perfect? De ce tot salonul înota în arome florale, plutind în aer din buchetele de pe fiecare masă? De ce privirea lui Nicky era atât de intensă, strălucind cu reflexe argintii şi aurii de la soarele ce se dizolva în apă? De ce o

făcea să tremure respiraţia lui pe obraz, de parcă ar fi inhalat cel mai puternic afrodiziac?

La al treilea pas pe ringul de dans cu Nicky, Molly era prinsă de atmosferă. Cel mai devastator, hotărî ea, era cântecul pe care formaţia îl cânta acum – „We’ve Got Tonight”. Cei doi cântăreţi, un bărbat şi o femeie, în costume negre dramatice, puneau atâta suflet în cântec, atâta emoţie, încât Molly se întreba dacă între cei doi nu cumva se dădea o luptă intimă. Cuvintele îi mergeau direct la inimă.

Molly începu să tremure când vocile cuplului s-au ridicat. Cum versurile deveneau clare, era atât de tentant să cedeze momentului, să nu-i pese ce se va întâmpla mâine, să cedeze acelor braţe puternice dar tandre. Precum cântecul, magia zilei atinsese apogeul. Apropierea lui Nicky făcea ravagii în corpul ei, şi era copleşită de un impuls primar de a se contopi cu el.

El părea că ştie ce simţea ea.

— Tremuri, Molly, îi şopti, buzele lui torturându-i urechea, eşti speriată din nou, nu-i aşa? De ce să te sperie un lucru atât de natural ca braţele mele în jurul tău, un lucru atât de simplu cum este un sărut?

Apoi, tocmai când tânărul cuplu cânta refrenul, el o întrebă:

— De ce nu rămâi?

Buzele lui le-au găsit pe ale ei, şi ea i-a simţit dorinţa, caldă şi învăluitoare ca o maree. Alunecau ca purtaţi de aer, şi ea era uimită că nu-l călca pe picior. Amândoi se mişcau perfect sincronizaţi, inimă lângă inimă, gură lângă gură.

Era un sărut tandru, dar, o, nu era simplu deloc.

Înecându-se în senzaţii, el îşi smulse buzele de lângă ale lui şi îl privi în ochi. Genunchii i s-au înmuiat când văzu dorinţa lui puternică, o dorinţă care şi acum o copleşea cu o intensitate ce o împiedica să respire.

Amândoi puteau simţi puternica atracţie dintre ei, invazia simţurilor. Să încerci s-o opreşti era la fel de imposibil ca încercarea de a opri mareea. Trecuse atât de mult timp. Amândoi tremurau, amândoi voiau să meargă mai departe, până la capăt.

Pentru prima dată în viaţă, Molly realiză că trăieşte momentul. Nu exista trecut, nici viitor, nici durere. Doar acest moment, această muzică perfectă, inima ei, inima lui, bătând la unison. Era inevitabil, braţele ei i-au înconjurat gâtul, ochii ei visători se uitau în ai lui. Se simţi plonjând neprotejată în oceanul vast, pierdută în parfumul lui.

— Avem o noapte, iubito, îi şopti el în părul arămiu.

Pe drumul spre hotel, Molly se simţea zdruncinată. Ce i se întâmpla? Pierduse controlul! Ceva indescriptibil şi inevitabil se petrecuse între ea şi Nicky pe ringul de dans. Încerca să-şi spună

că fusese doar decorul romantic, mâncarea, muzica.

Dar ştia prea bine. S-a uitat la Nicky care stătea lângă ea în întunericul din maşină. Şi el era tăcut, uimit de ce se întâmplase. Nu era doar atracţie fizică, deşi între ei atracţia fusese mereu ca o dinamită. În seara aceasta, fiecare atinsese sufletul celuilalt, era o legătură adâncă pe care nimic nu o putea rupe, nici timpul, nici conflictul, nici supărarea. Comunicaseră cu adevărat fizic, emoţional, intelectual. Când i-a spus că este mândru de ea, totul s-a schimbat. O Doamne, ce ar fi făcut dacă el n-ar fi lăsat-o la uşă, dacă ar fi sărutat-o? Ar fi cedat.

Niciodată Molly nu se aflase pe un teren mai periculos. Îndurase cele şase luni în care ea şi Nicky fuseseră despărţiţi, concentrându-se pe defectele lui, gândindu-se la momentele în care el fusese nechibzuit, nerezonabil, autoritar. Dar acum îi amintise ceva ce ea încercase să uite,

timpurile bune, timpurile cu adevărat bune pe care le trăiseră. Chiar şi acum, încerca cu disperare să-şi amintească momentele în care el fusese insuportabil, să poată reînvia resentimentele, să-şi întărească apărarea. Dar părea că nu-şi amintea nici măcar un singur lucru neplăcut pe care el îl făcuse. Tot ce-şi putea aminti era că în ultimele luni vina ei fusese lipsită de bucurie, de romantism, de distracţie. Toi ce-şi putea aminti era cât de mult îi dusese dorul, cât de bine comunicase cu el. Intimitatea din această zi, combinată cu amintirile plăcute, îi distraseră toate barierele, lăsând-o vulnerabilă şi speriată.

Au intrat în hotel fără a scoate o vorbă şi au urcat în lift. Chiar şi în lumina fosforescentă el arăta bine, cu ochii visători şi calzi. I-a zâmbit aproape trist, dar n-a atins-o şi ea se întreba dacă el îi putea auzi bătăile puternice ale inimii.

Când au ajuns la uşa camerei ei, el i-a luat cheia din mână şi a deschis uşa. Când s-a uitat în

ochii ei, ea a crezut că se va prăbuşi.

— Vise plăcute, iubito, murmură el.

Şi sărutând-o uşor, plecă.

Suspinând, Molly intră în cameră şi imediat, privirea îi fu atrasă de cel puţin douăzeci de baloane în formă de inimă, legate de televizor şi săltând voioase din cauza curentului provocat de ventilator.

Se apropie şi ochii i se umplură de lacrimi când citi inscripţia de pe ele. Toate aveau scrise aceleaşi cuvinte: „Te iubesc”, şi ştia înainte de a lua cartea de vizită că va citi doar „Nick”. Acesta era stilul lui, baloane cu mesajul „Te iubesc” şi simplitatea devastatoare de a-şi semna doar numele.

— Şi eu te iubesc, Nick, şopti ea.

Ce ar trebui să facă?

Se simţea mult mai bine după ce se schimbase, se spălase pe faţă şi dinţi, şi se pieptănase. Scoase cuvertura patului, stinse

lumina şi se îndreptă spre balcon, dând la o parte draperiile.

Atunci l-a văzut. Stătea pe balcon; lumina lunii îi sublinia trăsăturile, avea pieptul gol iar pantalonii de pijama îi se mulau senzual. Într-un fel, ştia că el este acolo, cu ochii plini de pasiune.

I se tăie respiraţia şi inima începu să-i bată într-un ritm frenetic. Se dădu înapoi. El o urmă, uitându-se scurt, visător, la baloane înainte ca privirea lui să-i devoreze formele corpului pe care neglijeul nu le putea ascunde. Se apropie şi atinse o cută a ţesăturii albastre.

— Minunat. Abia aştept să te văd fără el.

— Nick, nu, spuse ea sugrumat.

Dar amândoi ştiau că a sunat ca o invitaţie. Încet, foarte încet, el o cuprinse în braţe. Ochii lui aveau o privire stranie când şopti:

— Este timpul să terminăm ce am început, iubito.

CAPITOLUL VI

— Nick, te rog, nu-mi face asta.

Rosti cuvintele suspinând, chiar când el o luă în braţe şi o purtă spre pat.

Ochii lui o priveau cu intensitate, şi senzaţia pieptului lui gol prin ţesătura subţire o tortura.

— Ştiu că îţi doreşti asta la fel de mult ca şi mine, Molly. O ştiu după cum mă ţineai pe ringul de dans, agăţându-te de mine cu fiecare fibră din fiinţa ta.

— Nick, nu eşti potrivit pentru mine, şopti ea înecându-se.

— Iubito, sunt potrivit pentru tine. Atât de potrivit… Vei vedea.

Buzele lui le căutau flămânde pe ale ei. Gustul lui era minunat. Simţurile ei erau în flăcări, respiraţia întretăiată, şi dorinţa primară de a se contopi cu el devenise insuportabilă.

Mâna lui, alunecând îndrăzneţ în sus pe

interiorul piciorului ci, o trezi la realitate şi ea îl respinse.

— Nick, opreşte-te! Mâine vom regreta amândoi această nebunie. Mâine trebuie să se termine.

— Nu, nu trebuie să se termine niciodată. Niciodată.

Se rostogoli trăgând-o pe ea deasupra, şi ea simţi cum îi creşte dorinţa. Îl dorea, o, Doamne, îl dorea…

Când o sărută din nou şi-i cuprinse provocator şoldurile, ea intră în panică, dar simţi şi o dorinţă aproape incontrolabilă.

— Nick, eu…

— Spune-mi că mă doreşti, Molly. Spune-mi că Alfred nu există, şopti el.

Panica o cuprindea şi mai tare, pe măsură ce mâinile lui deveneau mai îndrăzneţe. Dar o cuprindea şi o sete nepotolită pentru el.

— Bine, Alfred nu există, adică e stilistul

meu, dar…

— Dar ce, iubito?

Dinţii lui o muşcau uşor şi repetat de gât, strângând-o tare în braţe, mâinile lui arcuind-o puternic spre dovada pasiunii lui. Se uită la ea provocator.

— Ce?

Un moment rămaseră nemişcaţi privindu-se în ochi plini de dorinţă.

— Nu, nu este cinstit.

Trupul ei vibra.

— Ştii ce se spune despre dragoste… că orice mijloc este cinstit, iubito?

Dinţii lui îi găsiră sfârcul prin ţesătura cămăşii şi ea crezu că îşi pierde minţile.

— Acesta… acesta este război!

Abia putea vorbi, dar reuşi să şoptească:

— Nu este cinstit să mă obligi în acest fel.

Fu ridicată aproape violent, şi acum el era deasupra ei, uitându-se la ea aproape crud.

— Molly, dar eşti obligată. Nicio instanţă din lume nu poate anula trăirile dintre noi. Noaptea aceasta este o dovadă clară.

Ea îi evita ochii, dar el îi cuprinse bărbia, forţând-o să se uite la el.

— Cu câţi bărbaţi ai făcut dragoste de când ne-am despărţit, Molly?

Faţa ei ardea.

— Nicky, asta nu…

— Nu este momentul să ne jucăm, Molly. Spune-mi!

— Niciunul, admise ea cu voce sugrumată.

— Nici pentru mine n-a existat vreo femeie. Amândoi ştim că tu nu eşti o călugăriţă şi eu nu sunt călugăr. Deci ce ne spune asta despre noi?

— Că suntem atraşi unul de celălalt? întrebă ea cu glas tremurat. Este un moment tare prost ales să se joace, se gândi ea.

El o prinse hotărât cu mâinile.

— Nu, că ne iubim.

O sărută cu pasiune şi posesivitate, cu limba adânc în gura ei. În sfârşit, se retrase şi o privi direct în ochi.

— Te iubesc, Molly Buchanan.

Acum era prea de tot. Înfipsese cuţitul şi acum îl răsucea, şi ca plângea.

— Şi eu te iubesc, Nicky. Dar nu pot să-mi asum acest risc.

Pur şi simplu, nu pot.

El îi şterse lacrimile cu sărutări.

— Ţi l-ai asumat deja, iubito. Dacă voiai siguranţă, plecai înapoi la New York şi te încuiai în casă, aşa cum te ascunzi de obicei.

Din nou mâna lui îndrăzneaţă alunecă în sus pe piciorul ei, dur de această dată, coapsele ei tremurânde nu au opus rezistenţă.

— Trebuia să ştii că vom ajunge aici când m-ai lăsat să rămân. Îmi aminteşti de o sirenă naivă care a lăsat un rechin în piscina ei, spunându-şi indiferentă „nu mă va muşca”. Doamnă, tu vei fi

devorată.

— Cel puţin… cel puţin admiţi că eşti un rechin, spuse ea. Chiar şi acum când se îneca în senzaţii, inima îi bătea cu putere, se gândea ironic că nu exista niciun moment între ei care să nu aibă şi potenţial pentru umor.

— Sigur sunt un rechin, admise el ciupind-o cu dinţii în timp ce-i scotea cămaşa. Mâna îi cuprinse sânii tari şi el respiră tremurând, uitându-se la corpul ei aproape gol.

— Eşti atât de frumoasă!

Degetele lui desenau cercuri concentrice pe sânii ei, apoi s-au mutat mai jos.

— Nu există siguranţă aici, iubito. Deloc, nu în braţele mele. Nu există nicio parte din tine care să se apere de mine. Te vreau toată.

Pentru a-şi susţine cuvintele, mototoli cămaşa şi o aruncă la podea. Sărutările lui erau apăsate, pasionate, şi părea că se dedică trup şi suflet momentului. Ea tremura sub el, cu adevărat,

ştiind că spusese adevărul.

— Nicky, îmi vei frânge inima insistă ea, într-un ultim şi disperat efort de a se stăpâni.

— Aiureli, spuse el răguşit… Inima ta este în siguranţă cu mine. Doar urmează-ţi sentimentele, Molly, asumă-ţi riscul. Şi nu uita că eu mi-am riscat gâtul ca să ajung aici şi să fac dragoste cu tine.

Molly abia putu rosti numele lui şi îşi plimbă mâinile prin părul lui des, moale, corpul arcuindu-i-se instinctiv sub al lui, înfometat după corpul lui. Ştia că dimineaţa va regreta. În acest moment era doar această dorinţă disperată de el.

— Bănuiesc că avem toată noaptea, şopti ea.

El gemu, buzele lui febrile căutându-le pe ale ei. Sângele bubuia în urechile ei, mai tare decât valurile de afară. În vene îi curgea bucurie, în degete dragoste când îi mângâia muşchii de pe spate. Trecutul şi viitorul au dispărut, iar dorinţa lor a ajuns la maximă intensitate odată cu mareea.

El gemu violent. În doar câteva secunde, picioarele lor erau împletite.

El a început să înainteze uşor, apoi îşi pierdu controlul, făcând-o a lui dintr-o mişcare erotică şi sălbatică, iar ea se simţi ca prima dată când făcuseră dragoste. Scoase un ţipăt de plăcere simţindu-l în ea, acolo unde îi era locul. O, trecuse atâta timp, atât de mult. Întorsese spatele vieţii şi acum el o făcea să trăiască din nou.

Buzele lui le-au găsit pe ale ei, cuprinzându-le cu febrilitate. Ea se mişca în ritm cu el, topindu-se în posesia lui totală, adorând fiecare moment. Se oferea toată şi lua totul. Parcă dansau pe ritmul unui cântec pe care numai îndrăgostiţii îl ştiu. Amândoi aveau lacrimi în ochi.

Nicky s-a trezit în braţele lui Molly când razele răsăritului îşi croiau drum în cameră.

Se uită la ea. Era atât de frumoasă, buclele arămii erau împrăştiate seducător pe pernă, trăsăturile ei erau senine şi liniştite, linia sânului

ei, abia vizibilă prin cearşaf, îl ademenea.

O, cât o iubea! Era comoara inimii lui, şi dragostea pe care au împărtăşit-o noaptea trecută fusese mai frumoasă ca oricând.

Dar soarele răsărea. Curând camera va fi inundată de lumină şi noaptea trecută; acea unică noapte era tot ce îşi promiseseră.

Era speriat. Se uita la ea şi iubirea din inima lui îl sfâşia. Dacă o pierdea acum, după ce se apropiaseră atât?

Îi mângâie tandru părul.

Soarele inunda camera şi el îşi dorea să ia o armă şi să-l doboare. Ea se întorcea agitată în braţele lui. În curând se va trezi şi probabil că totul se va termina. Nu o putea ţine în pat cu el veşnic, oricât de plăcut ar fi. Voia ca ea să se întoarcă la el, să stea cu el de bunăvoie. O va face?

Ea deschise ochii şi îl privi uimită. El se pierdea în adâncimea ochilor ei languroşi.

— Este atât de greu să te privesc dormind, iubito, şopti el tremurând, când vreau atât de mult să fac dragoste cu tine.

— Nick…

Vocea ei temătoare îi răspunsese. Se trezea, se îndepărta, o pierdea. Nu, nu va lăsa să se întâmple asta. O sărută disperat, până simţi că buzele ei, întregul corp cedează. Apoi picioarele lui puternice le-au despărţit pe ale ei şi a intrat în ea, deliberat, complet, făcând-o. Să geamă de extaz. O privea cu o fascinaţie totală, o privea respirând, îi privea mâinile încleştate convulsiv de cearşaf.

— Pune-ţi mâinile după gâtul meu, iubito, spuse el. Acum cuprinde-mă cu picioarele… O, da, iubito, da. Acum, te am toată şi tu mă ai tot.

Încă o dată au cedat momentului. S-au încleştat într-o plăcere indescriptibilă până ce ea a ajuns deasupra lui, părul ei strălucitor cobora în jurul feţei lui, mâinile lui îi cuprindeau sânii

făcând realitatea să dispară. S-au iubit atât de profund, atât de liber, la infinit, ca dragostea lor. Amândoi ştiau. Acest moment, această senzaţie, acest extaz fără limite era adevărul.

Chiar şi baloanele erau de acord. Deasupra lor, se zbenguiau vesele, dansând în briza dimineţii cu mesajul „te iubesc, te iubesc, te iubesc”. De douăsprezece ori.

CAPITOLUL VII

Molly stătea pe pat, uitându-se prin agendă pentru a treia oară. Era sigură că notase numărul mătuşii Lou cu o seară înainte, dar acum dispăruse din paginile agendei de parcă-l scrisese cu cerneală invizibilă. Îşi aminti că mătuşa Lou îi spusese că numărul ei de telefon este la secret. La naiba, chiar şi obiectele păreau implicate în acest complot de a o ţine lângă Nicky. Molly puse agenda pe măsuţă de lângă pat, lângă geanta ei, şi îşi îndreptă cutele de pe pantaloni gânditoare. Era îmbrăcată într-o bluză de in albastră, pantaloni pescăreşti şi espadrile asortate, dar nu avea nicio idee despre ce îi rezerva această zi. Agitată, ieşi pe balcon, şi briza sărată o mângâia, răvăşindu-i părul. Marea era superbă în această dimineaţă, de un albastru-verzui strălucitor, iar ţipetele pescăruşilor împreună cu cadenţa valurilor, creau o atmosferă de vis.

Nicky plecase din camera ei cu câteva momente în urmă, o invitase să alerge cu el pe plajă, dar ea refuzase. Doamne, de parcă nu se epuizaseră destul noaptea trecută.

Gândul îi aduse un zâmbet involuntar pe buze, deşi expresia feţei îi era dulce-amăruie, căci era periculos de aproape să izbucnească în plâns. Noaptea trecută făcuse lucrul pe care promisese că nu-l va mai face niciodată, făcuse dragoste cu Nicky. Fusese minunat. Era mereu minunat. Îşi exprimaseră toate sentimentele, complet şi profund, fără reţineri. Chiar şi acum, fără să-l vadă, se simţea parte din el. A, da, erau „inseparabili”, îi spusese el odată.

Această nouă conştientizare a legăturii dintre ei o uimea, o zăpăcea, o speria. Ciudat, nu regreta nimic aşa cum se aşteptase.

Molly realiză că ar putea chiar rămâne însărcinată după nebunia de noaptea trecută, nu venise în California cu gândul de a face dragoste

cu un bărbat. Îşi dorise întotdeauna copii, da, trebuia să recunoască, îşi dorea un copil cu Nicky, dar nu în aceste împrejurări. Râse cu tristeţe. Poate se învaţă minte dacă rămâne însărcinată. Nu va mai scăpa de Nicky niciodată. Molly îl zări pe fostul ei soţ alergând pe plajă.

Ce corp! De parcă nu ar fi ştiut! Era înalt, puternic şi se mişca cu graţia unei feline. Picioarele lui se mişcau ritmic în valurile ce mângâiau ţărmul, şi ea putea vizualiza imaginea lor pe plajă, întinşi într-o împletire de braţe şi picioare, gură la gură, valurile senzuale şi înfometate rostogolindu-se peste ei. Doamne, la ce se gândea? înainte de a reuşi să se mustre pentru gândurile ei, o ciocănitură în uşă îi atrase atenţia. Se întoarse şi porni spre uşă, rugându-se să fie mătuşa Harriet, scăpată în sfârşit din ghearele cumnatei ei.

Cu ochii strălucind, deschise uşa.

— O, murmură, văzând-o pe micuţa femeie

mexicană venită să aranjeze camera.

— Doamnă mă întorc mai târziu, îi spuse camerista cu o voce scăzută, începând să împingă aspiratorul mai departe.

— O, nu, o linişti Molly. Poţi să intri. Am terminat în baie şi tocmai… Făcu o pauză, perplexă. Ce făcea exact? Tocmai aştept veşti de la mătuşa mea.

Femeia zâmbi timid şi murmură:

— Gracias. Şi se apucă de treabă, fredonând refrenul de la „Cielito Lindo”. Molly se aşează pe un scaun, bătând agitată cu degetele în măsuţa dintre pat şi scaun. Se simţea nervoasă şi obosită, copleşită de cele întâmplate între ea şi Nicky. Viziuni cu ei doi, goi, îmbrăţişaţi în patul scăldat de lumina lunii, îi veneau în minte, chiar dacă încerca să le alunge. Tresări când sună telefonul, câteva secunde mai târziu.

— Alo?

— Te distrezi, dragă?

— Mătuşă Harriet! Ce bine că eşti tu. Mătuşă Harriet, nu am putut găsi numărul de telefon al mătuşii Lou. Luă agenda, hotărâtă să noteze numărul, în triplu exemplar de data asta.

— Nicio problemă, dragă. Ai adresa, nu-i aşa?

— Ei bine, eu…

— Sunt sigură că Nicky îşi aminteşte foarte bine cum să ajungă aici.

— Mătuşă Harriet, ce spui? Vreau să te întorci la hotel în clipa asta.

— Trebuie să-mi iei toate lucrurile, dragă, şi să te aducă Nicky cu ele aici. Lou este distrusă de alergii.

— Este cum?

— Distrusă, dragă. Nu voi putea pleca de lângă ea încă cel puţin trei, patru zile, până îi trece criza.

Molly gemu în sinea ei.

— Mătuşă Harriet, nu-mi vinde gogoşi. Încerci să ne ţii, pe mine şi pe Nicky, împreună, şi

n-o să-ţi meargă. Îţi voi chema imediat un taxi şi te aştept să ajungi în mai puţin de o oră, spuse ea tremurând.

— Molly, chicoti mătuşa ei. Eşti o femeie tânără prea fină ca să-mi dai ordine ca un sergent. Am trecut de vârsta la care aveam nevoie de permisiune, iar tu va trebui să ai încredere în mine şi să mă laşi să-mi trăiesc viaţa cum vreau.

Molly suspină supărată. Bineînţeles că nu-i putea spune mătuşii ei ce să facă, chiar dacă nu era de acord cu ea. Îşi plimbă o mână prin păr.

— Îmi pare rău, mătuşă Harriet, dar pare că toţi conspiră împotriva mea – tu, Lou, agenda…

— Am o idee, dragă. De ce nu veniţi şi voi să staţi aici? Lou are o mulţime de camere. Gândeşte-te cât ne-am distra! Asta după ce Lou îşi revine.

Nemaipomenit, se gândi Molly speriată. Este chiar nemaipomenit!

— Nu, mulţumesc, mătuşă Harriet. Nu înţelegi? N-ar rezolva nimic. Aş fi tot cu Nicky!

Molly spuse ultima propoziţie atât de vehement, încât camerista se întoarse şi o privea curioasă.

— Linişteşte-te, dragă, spuse Harriet calmă. Sunt sigură că te vei simţi mai bine după micul dejun. Tu şi Nicky să veniţi cu lucrurile mele şi apoi puteţi sta cât doriţi. De fapt este chiar emoţionant că îmi duci dorul. Nici nu-mi amintesc ultima oară când cineva a cerut prezenţa mea atât de vehement.

Molly făcu un gest resemnat şi un zâmbet îi apăru pe buze.

— Bine, mătuşă Harriet. Ai câştigat. Voi veni mai târziu, cu lucrurile tale. Apropo…

— Da, dragă?

— Eşti remarcabilă, mătuşă Harriet, ştiai?

— Draga mea, nu am nicio idee despre ce vorbeşti.

— Ar trebui să ai. Tu m-ai învăţat acest cuvânt. Pa.

— Pa, draga mea. Şi mulţumesc.

Molly puse telefonul în furcă, uitându-se la agenda din poala ei. O, la naiba, nu notase numărul de telefon al mătuşii Lou! Tocmi voia să închidă agenda, dar se opri, observând o notiţă pe margine. Louise Harper, 555 – 4456! Minunile nu încetau – numărul fusese acolo tot timpul! Chiar şi psihicul ei părea implicat în conspiraţia aceasta.

Brusc, auzi un ciocănit în uşă. Molly lăsă menajera să deschidă uşa unui chelner care împingea o măsuţă cu micul dejun pentru două persoane. În mijloc era o vază cu un trandafir.

— O, señora, îi spuse menajera lui Molly, arătând spre măsuţă, es muy bonita.

Frumos, da, era foarte frumos, se gândi Molly nervoasă. Îi dădu un bacşiş chelnerului, apoi se întoarse pe balcon, lăsând-o pe menajeră să termine. Deci Nicky comandase micul dejun pentru amândoi. A, uite-l alerga înapoi spre hotel, transformându-i simţurile într-un taifun. În curând

va fi la uşă pentru a lua micul dejun… şi ce altceva?

Acum ieşise şi menajera pe balcon pentru a şterge amprentele lăsate pe uşile cu geamuri. Ştergea geamurile cu o ţesătură moale, şi se aplecă peste balustradă să vadă la ce se uita Molly cu atâta intensitate.

— El, señora? Cu el nu doriţi să fiţi?

Femeia izbucni în râs, mişcându-şi capul în timp ce se îndepărta. Molly era sigură că a auzit-o pe femeie murmurând: „Poco loca”, şi ştia din puţina spaniolă pe care o învăţase în şcoală că însemna „puţin nebună”.

Molly îl văzu pe Nicky urcând scările de piatră dintre plajă şi hotel. Chiar şi de la distanţă, îi putea vedea muşchii unduindu-se. Trase aer adânc în piept şi murmură: „Puţin mai mult”.

— Trebuie să recunosc că era impresionantă imaginea mătuşii Lou întinsă pe canapea, cu punga de gheaţă pe frunte. Un termometru în

gură şi putea câştiga Oscarul.

— Nu cred că se face febră la alergii, admise Nicky când făcea colţul pe Bulevardul State College.

— A, da, presupun că nu, ceea ce ridică întrebări, comentă Molly scurt.

— Prinsă în flagrant, spuse Nicky tărăgănat.

Molly se uită la Nicky. Toată dimineaţa se purtaseră reţinut unul cu celălalt. Niciunul nu pomeni nimic despre ce se întâmplase. Când Nicky urcase în cameră pentru a lua micul dejun, încercase s-o ia în braţe dar ea s-a retras, amintindu-i că trebuia să mănânce înainte ca mâncarea să se răcească. Părea s-o înţeleagă şi nu forţa nota. Era uimitor, se gândi ea.

Acum, studiindu-l nu-i putea vedea expresia feţei din cauza ochelarilor de soare. Întotdeauna i se păruseră sexi bărbaţii cu ochelari negri, şi fostul ei bărbat nu era o excepţie.

— Ce ţi-ar plăcea să faci azi, Molly?

Nicky spusese aceste cuvinte atât de nepăsător, încât Molly tresări. Pentru un moment nu ştiu ce să spună. Se simţea zbuciumată. Cum îi putea spune că deşi noaptea şi dimineaţa au fost minunate, şi au însemnat atât de mult pentru ea, totuşi nimic nu se schimbase? De câte ori nu se amuzase de vechiul clişeu „se iubeau dar nu puteau trăi împreună”? Acum, ca o răzbunare, i se întâmpla şi ei.

Nicky opri la stop şi-şi puse nonşalant mâna pe genunchiul ei. Molly îşi simţea pielea arzând la atingerea lui, chiar şi prin pantaloni.

— Ei bine? o întrebă iar.

— Nicky, sunt obosită. Cred că m-aş întoarce la hotel.

— Înţeleg. Vom discuta la prânz.

Ea se întoarse brusc spre el.

— Se pare că necazurile mele au început cu o propoziţie asemănătoare, despre cina de azi-noapte.

— Te-a necăjit noaptea trecută?

Tonul lui calm nu-i putea ascunde nervozitatea. Din nou, ea nu putu răspunde, şi se uita jenată prin geam la trei biciclişti care treceau.

— Ei bine? întrebă el din nou.

De data asta tensiunea, provocarea erau evidente în vocea lui, aşa că ea nu avu de aleş şi se întoarse spre el. Un fior trecu prin ea când îi văzu ochii ce o dezbrăcau, o ameţeau. Parcă erau goi pe pat, din nou, fără prefăcătorii.

— Răspunde-mi, Molly.

— Ei… bine… nu.

Abia putea respira.

— Mă întrebam când vei vorbi despre noaptea trecută… şi despre această dimineaţă. A fost ca în rai, nu-i aşa?

— A fost.

Molly îşi simţea faţa arzând şi el o sărută.

— Ei, nu ai nimic de spus?

Deasupra ei, ochii lui străluceau amuzaţi, şi

urme de zâmbet cald îi apăruseră în colţurile gurii.

— Cred că noaptea trecută a vorbit de la sine, Nicky.

— Ştii, iubito, ochii tăi spun totul. Doamne, mi-ar plăcea să îţi vezi expresia feţei. Delicioasă.

Vârfurile degetelor i-au atins obrajii roşii, şi ea s-a cutremurat.

— Flămândă? întrebă el.

— Eu… aici, vrei să spui?

El râse şi încuviinţă arătându-i un panou.

— Da, aici. The Catch. Directorul hotelului l-a recomandat pentru masa de prânz. Am înţeles că algele marine sunt nemaipomenite.

— Nicky, cred că ar fi mai bine să ne întoarcem…

— A, văd că nu eşti destul de flămândă. Încă.

O sărută din nou, limba lui tachinând-o pe a ei provocator, iar când vârfurile degetelor lui i-au atins un sân, aprinzându-i dorinţa, ea fu pierdută.

Şi nu doar flămândă. Hămesită.

— Ei bine? o întrebă el.

O maşină i-a claxonat şi Molly a reuşit să spună:

— Nicky, cred că ai blocat traficul. Nu ar trebui s-o parchezi în spate…

El izbucni în râs.

— O parchez unde vrei, iubito. Da, cred că cel mai bine ar fi să parcăm maşina şi să mâncăm înainte de a fi arestaţi pentru comiterea vreunui lucru obscen în public.

Îi făcu cu ochiul, dar era în ochii lui ceva ce o pârjolea cu intensitate.

— Vom păstra obscenităţile pentru mai târziu, nu-i aşa?

Se uită la el uimită. El nu era singurul incitat de această discuţie. Un singur lucru era cert, orice le-ar rezerva prânzul, ea muşcase mai mult decât putea mesteca.

Masa de prânz a fost delicioasă – creveţi cu

orez. Ochii lui Nicky au stat fixaţi adoratori pe Molly tot timpul, studiindu-i ochii, faţa, urmărindu-i formele trupului, de parcă trasa harta pentru dragostea pe care o vor împărtăşi. Molly vorbea despre alte subiecte, încercând să ascundă nervozitatea pe care i-o provoca presiunea asaltului lui; simţurile ei, pe de altă parte, erau aproape de capitulare. Ştia că trebuia să lămurească lucrurile, dar nu putea. Amintirile intime încă o stârneau.

Când au plecat de la restaurant, Molly a insistat din nou să o ducă înapoi la hotel.

— Nu pot, Mol, spuse el nepăsător când îi deschidea portiera. I-am promis mătuşii Harriet că trecem pe la Knott’s Berry Farm. Se pare că mătuşa Lou are nevoie de ţelină pentru a se recupera.

Molly se aşează pe scaun.

— Nicky, mi-a ajuns cu boala mătuşii Lou.

El închise portiera şi se uită la ea prin

fereastră, cu reproş.

— Molly sunt sigur că nu vrei să faci ceva care să prelungească agonia bietei femei.

Molly fierbea în timp ce el mergea spre portiera lui.

— Deci acum este o biată femeie. Este o schimbare de la definiţia de „pedeapsă crudă şi neobişnuită”. Ţelină, auzi! Având în vedere „cruntele” alergii, probabil că va face vreo criză.

— Mătuşa Harriet m-a asigurat că este ceea ce doctorul i-a recomandat.

— Te referi la ţelină sau la noi doi?

Nicholas îi aruncă o privire impenetrabilă.

Ea îşi ridică mâinile.

— Foarte bine. Mergem la Knott’s Berry Farm. Este departe de mine gândul să-i împiedic recuperarea. Nu mă pot lupta cu toţi.

Bineînţeles, Knott’s Berry Farm nu a fost doar o oprire pentru rezerve de ţelină. Distracţiile o atrăgeau, dar Molly nu se putea bucura de ele.

Era obosită, pur şi, simplu epuizată, dar Nicky se ţinea bine, mergând cu pas vioi şi conversând încântător. Se mira cum putea face toate astea, făcuseră dragoste aproape toată noaptea şi toată dimineaţa. Ochii i se închideau de oboseală şi totuşi Nicky părea inepuizabil.

Diferenţa dintre metabolismele lor fusese o problemă majoră când erau căsătoriţi. Îşi amintea când o trezea la 2 noaptea ca să discute nimicuri, sau la 6 dimineaţa, să facă jogging. „Este bine pentru tine, Molly”, spunea el mereu vesel. A, da, era perfect, târându-se, cu ochii pe jumătate închişi.

Acum era la fel. De obicei îi plăceau plimbările, dar acum găsea maşinuţele, paraşuta şi plimbarea lungă obositoare. Şi când ţiu intrat în Oraşul fantomă din Vest, în mijlocul unor împuşcături, s-a speriat cumplit. În sfârşit, Nicky înţelese starea ei. La „Goana după aur” s-a apropiat de ea şi i-a pus în mână o pepită,

zâmbindu-i într-un fel care-i spunea că şi relaţia lor era tot atât de preţioasă şi rară. Ştia şi ea, şi o durea. Se întoarse cu ochii în lacrimi. El se străduia atât de mult încât ei i se părea că îi zdrobeşte inima. Îi simţi braţele în jurul ei.

— Să mergem, şopti el resemnat.

Niciunul nu a vorbit pe drum. În loc să meargă la hotel, Nicky s-a îndreptat spre Griffith Park, urmând drumul spre Observator. Au trecut de clădirea în formă de dom, apoi Nicky a parcat într-un loc aproape părăsit. Şi-a scos ochelarii de soare.

— Bine. Spune ce ai pe suflet.

— Nicky, sunt obosită. Cred că vreau să mă întorc la New York.

Cuvintele aproape o înecau, şi se străduia să se concentreze.

— Înţeleg, spuse el. Cuvintele erau controlate, măsurate. Deci vrei să fugi?

— Nu ştiu ce vreau! Vorbele s-au rostogolit

înainte de a le putea opri. Sunt ameţită, atât de obosită. Am nevoie de timp să pun lucrurile în ordine, iar tu nu mă laşi. La naiba, n-ai ştiut niciodată când să renunţi, nu-i aşa? N-ai ştiut niciodată când să nu forţezi lucrurile. Mă sufoci, Nicky.

— Ceva îmi spune că te referi la noaptea trecută şi la această dimineaţă, spuse el cu şiretenie.

— Şi la asta…

— Asta? Deci acum este „asta”? Vrei să spui că noaptea trecută, dimineaţa, n-au însemnat nimic pentru tine, Molly?

— Eu… nu, bineînţeles că nu.

Ochii ei se umpluseră de lacrimi, şi îi evitau privirea dură, pătrunzătoare.

— Spun că nu numai nu au schimbat nimic, dar au încurcat şi mai rău lucrurile.

— Înţeleg. Îmi amintesc că am mai auzit aceste cuvinte şi înainte. Presupun că spui că nu

te vei recăsători cu mine.

— Da, nu. Adică, nu mă voi recăsători cu tine, zise ea, distrusă. Încerci să forţezi…

— Da? Atunci, înţeleg că erai legată de pat noaptea trecută şi în dimineaţa asta şi sadicul fost soţ te-a violat repetat?

Vocea lui era calmă, cu o urmă de umor, dar era şi o emoţie ascunsă în cuvintele lui şi Molly ştia că este ca un butoi cu pulbere gata să explodeze. Nu-l putea învinui. Era doar el însuşi. Era un bărbat hotărât, ştia ce vrea şi cum să obţină, fără reţineri. El nu o putea înţelege, nu putea înţelege că era distrusă de emoţii puternice şi contradictorii. Chiar ei îi displăcea propria nehotărâre, nu era cinstit faţă de niciunul dintre ei. Dar aşa se simţea acum. Ca în purgatoriu.

— Acum exagerezi, spuse ea acuzator.

— Eu exagerez? Cine îşi ia coada la spinare şi fuse la New York?

— Nicky, ai încălcat regulile de bază.

— Mi se pare că tu crezi că am încălcat mai mult decât asta. O luă de mână. Uită-te la mine, Molly.

Se întoarse cu faţa la el, şi se simţi distrusă când văzu suferinţa din ochii lui albaştri.

— Ai dorit ceea ce s-a întâmplat la fel de mult ca şi mine, spuse el răguşit. Recunoaşte.

— Bine, bine. Recunosc.

— Atunci termină cu prostiile. Cât despre plecarea la New York, nu te voi lăsa, Molly. Ochii lui străluceau, părea că îi dau lacrimile. Mi-ai promis două săptămâni şi mi le vei da.

— Îţi voi da, ce anume? şopti ea uimită.

— Iubito, asta depinde de tine. Dar eu vreau cele două săptămâni pe care mi le-ai promis.

O tăcere tensionată se lăsa între ei. Rememorând afirmaţiile lui Nicky, Molly era gata să izbucnească într-un râs isteric. Era atât de obosită încât nu mai putea gândi. Apoi discuţia i se păru un pic melodramatică, fiind parcă replici

dintr-un film cu gangsteri. Gândurile ei se aliniau ilar când relua în minte conversaţia.

„Vreau cele două săptămâni pe care mi le-ai promis”.

Sub ameninţare?

„Ce îmi vei da depinde doar de tine”.

Ce să-ţi dau, Nicky? Pe mine, trup şi suflet? Voinţa mea, orice gând şi capriciu? Copii?

— Ei, uită-te la noii-veniţi.

Molly fu brusc întreruptă din fantezia ei de vocea fostului ei soţ.

— Poftim?

— Se pare că nu mai suntem singuri, spuse Nicky bosumflat.

Molly se întoarse şi văzu un autocar parcat la 100 de metri de ei. Din el cobora un grup de oameni în vârstă. Bătrânii, discutând vesel despre privelişte, purtau haine deschise la culoare şi pălării de tot felul, de la cele cu boruri mari la şepci. Oamenii în vârstă au ceva cu pălăriile, se

gândi Molly.

— Hai, Molly, să ne uităm prin telescop înainte să le ocupe pe toate, sugeră Nicky. Ea îl privi cu suspiciune şi el adăugă: Tot suntem aici, nu? Deci am putea să aruncăm o privire înainte de a ne întoarce la hotel, nu-i aşa?

Aceeaşi logică imbatabilă – „Tot suntem aici, nu?" care i-a întors viaţa pe dos în 36 de ore „Am putea rămâne… Am putea face dragoste…" Unde era consimţământul ei?

— Bine, hai să aruncăm o privire, se auzi răspunzând.

Au ieşit din maşină şi au mers la un telescop aflat într-un alcov circular, lângă peretele de stâncă. Când Nicky băga nişte monede şi regla telescopul, Molly se uita la grupul de pensionari ce ascultau indicaţiile ghidului. Molly chicoti când îl văzu pe bărbatul tânăr care conducea grupul. Deci aşa arăta un ghid. Bărbatul părea să aibă puţin peste 20 de ani, purta ochelari cu lentile

groase, păr scurt şi era un caz grav de acnee. Încă zâmbind, Molly realiză că ei şi mătuşii Harriet le putea arăta California o asemenea persoană. Acum ghidul descria munţii, cu termeni exageraţi, şi grupul asculta cu răbdare.

— Panorame spectaculoase, uimitoare vârfuri şi văi, o pantă magnifică spre Pacific.

— Este caraghios, se auzi Molly şoptindu-i lui Nicky.

— Seamănă cu Alfred? o tachină el. Uite, Mol. Priveliştea este grandioasă.

Molly se aplecă puţin, parcurgând L.A. cu telescopul, şi oprindu-se asupra clădirii din anii ’20 a Universal Studios.

Brusc, Molly simţi braţele lui Nicky cuprinzându-i cu fermitate talia. Căldura mâinilor lui puternice o înfioră.

— Uşor, iubito, o avertiză el. Te-ai clătinat un moment. N-aş vrea să cazi. Este uşor să-ţi pierzi echilibrul când te uiţi prin telescop.

— Este uşor să-mi pierd echilibrul când sunt în braţele tale, Nicky…

— Voi avea grijă de tine, Molly, voi avea grijă să ai tot ce îţi doreşti, îi şopti seducător. Te voi duce la hotel şi te voi băga direct în pat.

Dacă nu ar fi ţinut-o în braţe, s-ar fi prăbuşit.

— Nu te-ai schimbat deloc, abia reuşi să rostească Molly.

Sau poate că da. După cum spusese, a dus-o direct la hotel şi a condus-o până la uşă.

Când a invitat-o la cină, a fost un moment jenant.

— Îmi pare rău, dar nu pot.

— Nu poţi sau nu vrei? a întrebat el supărat.

— Sunt obosită, spuse ea cu un gest disperat.

— Nu vrei să vii cu mine, să-i dăm legumele mătuşii Lou?

— Îţi acord ţie această onoare. Sunt complet epuizată.

— Te vei simţi mai bine după un somn.

— Mă voi simţi mai bine mâine. La naiba, Nicky, când vei înceta să gândeşti pentru mine? Sunt perfect capabilă să gândesc şi singură.

— Nu vrei să fii singură cu mine pentru că ştii ce se va întâmpla.

Asta era adevărat! Nervii ei cedară.

— Într-adevăr? Ei bine, domnule Geniu, dacă ştii exact ce gândesc şi simt, de ce naiba avem această discuţie?

Cu aceste cuvinte, deschise calmă uşa, intră în cameră şi-i închise uşa în faţă înainte ca el să poată protesta.

Ea regretă imediat incidentul, bineînţeles. Dacă era copilăroasă nu rezolva nimic. Probabil că ar fi ieşit pe coridor să îşi ceară scuze, dar îl auzise pe Nicky plecând în clipa când ea închisese uşa. Poate era mai bine, încerca să-şi spună. Dacă ar fi ieşit, ar fi ajuns să ia cina cu el, ar fi ajuns să… Da, era mai bine aşa.

Dacă era mai bine, de ce se simţea mizerabil?

Molly s-a dezbrăcat şi a făcut o baie lungă, care acţiona ca un sedativ pentru corpul ei obosit şi nervii încordaţi. Când stătea în apa relaxantă, şi-a amintit ce spusese Nicky – că s-a schimbat. Renunţase azi, recunoscu ea, chiar dacă a fost nevoit. Dar dacă spusese adevărul? O, sigur spera prea mult.

Molly îşi puse neglijeul şi îşi perie părul. Într-un moment de slăbiciune a sunat Nicky, dar n-a răspuns nimeni. Trase draperiile şi se urcă în pat, având o stranie senzaţie că ceva îi lipsea dacă el nu era lângă ea. Cearşaful era curat şi rece… mirosul lui dispăruse.

Îl dorea acolo. Ce avea să facă?

„Irene, noapte bună… Irene, noapte bună…”

Cuvintele sunau ca un ecou în visul lui Molly. S-a trezit în mijlocul nopţii, în întuneric. S-a ridicat şi a strâns cearşaful în jurul ei, pentru un moment crezând că pereţii se vor prăbuşi peste ea.

„Noapte bună, Irene, noapte bună, Irene, te voi vedea în visele mele!”

Nicky se întorsese! Şi nu numai atât, dar se mişca ameţit, cântând îngrozitor de fals!

Zgomotul continua încă un moment, apoi se făcu tăcere absolută. Molly se duse în vârfurile picioarelor până la perete şi îşi lipi urechea de el. Nicky sforăia! Ce ciudat. El nu se îmbătase niciodată şi niciodată nu sforăise. Ei, era un început pentru toate, se gândi ea. Probabil că a ieşit în oraş şi şi-a înecat amarul după cearta lor; într-un fel era emoţionant.

Cel puţin se întorsese teafăr. S-a întors ameţită în pat şi s-a cuibărit sub cearşaf căscând.

Era aproape adormită când a lovit-o un gând, un gând care nu i-a mai dat pace, înfuriind-o, toată noaptea.

Cine naiba era Irene?

CAPITOLUL VIII

Molly fu trezită de un ciocănit în uşă. Se uita ameţită prin cameră. Da, se făcuse dimineaţă. Ciocănitul continua. Camerista? Gemu, se dădu jos din pat şi îşi puse halatul de baie.

Ciocănitul a continuat.

— Vin! strigă ţâfnoasă.

Nicky stătea în faţa uşii, în tricou, pantaloni scurţi şi papuci de plajă. Nu arăta deloc rău după isprava din noaptea trecută. Ochii îi erau limpezi şi strălucitori, trăsăturile vioaie şi vesele. Dar nu asta o uimea. Ce o uimea era că lângă el se afla un băieţel, îmbrăcat la fel.

Era blond, cu ochii căprui, avea în jur de trei ani şi era absolut adorabil. Ochii lui imenşi se uitau în sus la Molly, în aşteptare, aproape temători. Arăta atât de vulnerabil şi disperat. Mânuţa lui era încleştată de a lui Nicky.

Apoi Molly observă ce scria pe tricoul lui:

„Copil de închiriat. Ieftin”. Intrigată, se uita şi la tricoul lui Nicky, de asemenea albastru, şi care purta cuvintele „Tată pentru o zi”. Aproape a pufnit-o râsul. Era o nebunie. Şi tandru. Da, sigur, tandru.

— De unde l-ai luat? îl întrebă pe Nicky, ducându-şi o mână prin păr distrată, când observă că el îi admira aspectul.

— Nu ai citit ce scrie pe tricoul lui? L-am închiriat.

— Glumeşti! Haide, este prea devreme pentru asta. Nu poţi închiria un copil, Nicky, şi tu ştii asta. Hai, de unde l-ai luat?

Ca răspuns, Nicky i-a înmânat o mică pungă de plastic pe care o ţinea în mână. Când ea scotea tricoul albastru cu emblema „Mamă pentru o zi” el adăugă solemn:

Regulile agenţiei. Nu-l putem avea decât dacă purtăm toată ziua tricourile. Pentru identificare, bineînţeles. Au reguli foarte stricte.

Acum Molly era uimită.

— Îl avem o zi? Unde îl ducem?

— La plajă.

— Plajă! spuse copilul cu vocea lui veselă şi cristalină. Părea că prinsese viaţă când auzise cuvântul plajă, ţopăind în pantofiorii micuţi, cu un zâmbet larg pe fată când se uita cu adoraţie la Nicky.

Molly era încântată când Nicky i-a făcut cu ochiul puştiului.

— A, da. Plajă este cuvântul preferat al lui Joey. Nu-i aşa Joey?

— Plajă, gânguri copilul.

„Joey”, repetă Molly. Se îndrăgostea rapid de micuţ. Îngenunche pentru a se uita de aproape la el, observând cât de des era părul lui blond, ce ochi imenşi avea.

— Deci, îţi place plaja, nu, Joey?

Acum puştiul reacţiona timid, ascunzându-se după piciorul lui Nicky, studiind-o grav pe Molly

din poziţia lui de siguranţă relativă. Ea se ridică pentru a nu-l speria.

— Este absolut adarabil, Nicky! Dar, hai, spune-mi de unde l-ai luat.

— Devine obositor, Mol. Ştiu că nu gândeşti clar dimineaţa, aşa că îţi spun din nou. L-am închiriat. Este de la agenţia Rent-a-Child.

— Nicky!

— Hai, iubito. Am cheltuit o avere să-l închiriez şi trebuie înapoiat după-amiază. Pune-ţi tricoul, slipul, şi să mergem spre plajă.

— Plajă! ţipă Joey încântat, ţopăind din nou.

Molly râse cu lacrimi. Situaţia era absurdă, dar totuşi emoţionantă.

— Nicky, nu putem merge, cu un copil închiriat pentru o zi, şi tu ştii asta. Trebuie să fie al cuiva. Trebuie să-mi spui cine este. Te cred în stare să-l fi răpit.

— La ce mi-ar folosi? întrebă el inocent.

— Poate ca să spui: „Nu am face o familie

frumoasă?”

— Păi, nu am face?

— Nicky! Nu mai trage de timp şi mărturiseşte.

Era din ce în ce mai intrigată şi mai amuzată de situaţie, chiar dacă un gând supărător o chinuia: O avea copilul ceva de a face cu noaptea trecută şi cu acea misterioasă Irene?

— Hai, Molly, ori te porneşti, ori eu şi Joey mergem la plajă…

Nicky se opri zâmbind, căci Joey îl înghiontea nerăbdător.

— …fără tine. Un lucru este sigur. Nu vei afla cine este, dacă rămâi aici.

Molly râse şi-şi scutură capul.

— Ştii ceva, ai dreptate.

Vorbele lui îi dăduseră soluţia. Pe lângă asta, era captivată, moartă de curiozitate. Trebuia să afle cine era Joey. Şi Irene. Îi zâmbi băieţelului, care se uita la ea în aşteptare.

— Am obligaţia morală să merg, pentru a veghea la bunăstarea copilului. Nu-i aşa?

— Într-adevăr, ai!

Era senin, o dimineaţă de miercuri însorită, şi Nicky a condus spre Corona del Mar. Curând după ce au părăsit hotelul s-au oprit la un magazin, cumpărând gheaţă, băuturi răcoritoare, o geantă frigorifică, diverse bunătăţi şi loţiune de plajă. Apoi, pe drum, Molly încercă să-l cunoască pe Joey. Nicky refuză să-i spună al cui este copilul, şi Molly era hotărâtă să afle adevărul. Dar Joey era de foarte puţin ajutor investigaţiei ei.

— Unde locuieşti, Joey?

— Într-o casă.

— Care este numele tău de familie?

— Johnson.

— Care este numele tatălui tău?

— Tăticu’.

Molly s-a încruntat la Nicky care nu coopera, aşteptând să fie opriţi în orice moment de F.B.I.

Apoi, deodată, Joey izbucni în lacrimi. Părea zdrobit. Speriată, Molly luă copilul în braţe şi încercă să-l calmeze, uitându-se înfuriată la fostul ei soţ.

— Uite ce ai făcut, Nicholas Buchanan! Trebuie să încetezi cu această cruzime şi să duci copilul acasă imediat. Uită-te la el, este nefericit!

— Zâmbeşte, Molly.

— Ce?

— Zâmbeşte. Plânge deoarece crede că eşti supărată pe el.

— De ce? Eşti nebun! Plânge deoarece a fost răpit de un nebun!

— Bine. Pariem?

Supărată, Molly zâmbi aproape rece. Imediat, băieţelul încetă să plângă.

— Vezi, Mol? Acum crede că îl placi. Ţine-o tot aşa. Fără sprâncene încruntate azi. Îi făcu cu ochiul. Regulile agenţiei. Hei, Joey, eşti pregătit pentru plajă?

— Plajă! ţipă Joey bătând din mânuţe în poala lui Molly, acum foarte bucuros.

Molly râse când Joey îi zâmbi timid, scoţând la iveală dinţii albi, mărunţi. Ea zâmbi tandru, şi îi şterse o lacrimă de pe feţişoara dulce. Era uimitor…

La Corona del Mar, Nicky parcă maşina sub stânci, şi au mers la un stand pentru a închiria o umbrelă. Erau puţini oameni în apă, dar Nicky l-a întrebat pe vânzător unde ar găsi un loc mai liniştit. Acesta arătă spre plajă.

— Este Little Corona, un golf lângă plajă. Dar ieşiţi de acolo înainte de maree, ori veţi rămâne prizonieri.

Au pornit spre plajă. Nicky căra geanta frigorifică sub un braţ şi umbrela strânsă pe un umăr, Molly îl ţinea de mână pe Joey şi ducea geanta de plajă, plină cu prosoape şi alte obiecte personale, cu cealaltă mână.

— Cauţi o ascunzătoare bună? îl dojeni Molly

pe Nicky, atentă să-i zâmbească lui Joey pentru ca acesta să nu se supere. Sunt sigură că până la sfârşitul zilei, vom fi la închisoare.

Singura lui replică a fost un râs puternic. Complici, gândi Molly tristă. Era la fel de nebună ca şi el.

Little Corona era nemaipomenită, un golf splendid, înconjurat de 200 de metri de stânci abrupte. Şi era pustiu. Nicky înfipse umbrela în nisip şi Molly se aşează pe un prosop sub ea, muşcând dintr-un măr şi privindu-i pe Nicky şi Joey jucându-se în apă. În acest loc ferit se simţea cuprinsă de aceeaşi fantezie ca şi în Disneyland. Lumea reală şi toate conflictele din ea păreau inexistente. Se dedicase acestei zile, bucuriei, şi distracţiei, uitând de problemele ei cu Nicky.

Îl văzu pe Nicky umflând o minge şi jucându-se cu Joey, care alerga ca un căţeluş după minge. Nicky era atent cu copilul, nu îl lăsa să se îndepărteze mai mult de trei metri de el. Chiar

dacă valurile erau înalte doar de câţiva centimetri.

După ce au obosit, Nicky l-a pus pe Joey pe umeri, şi copilul chicoti încântător când ieşeau din apă. Arătau superb împreună, ca tată şi fiu, se gândi Molly. O uimea această parte a lui Nicky, receptivitatea la nevoite lui Joey. În timpul mariajului lor nu discutaseră despre copii, decât pentru a decide să amâne discuţia câţiva ani, când se vor cunoaşte mai bine unul pe celălalt. Molly s-a temut întotdeauna, în secret că Nicky ar fi prea posesiv pentru a împărţi copilul cu ea. Dar azi părea să demonstreze altceva. Într-adevăr, o uimise că Nicky ştia că Joey izbucnise în plâns deoarece ea se încruntase. El era din multe puncte de vedere un bărbat receptiv şi neobişnuit, se gândi ea. Ar fi minunat să aibă un copil cu el!

Încercă să alunge gândul, dar acesta refuza să plece, într-adevăr, îi fierbea sângele când se gândea la dragostea pe care o făcuseră. Nicky era frumos. Cum ar arăta copilul? Un alt Joey, cu păr

negru şi ochi albaştri? Un copil cu spiritul şi tandreţea lui Nicky. Ideea o umplea de bucurie.

Îi zâmbi lui Nicky când au ajuns lângă ea. Corpul lui era bronzat şi magnific, strălucind de nisip şi loţiune. Şi el îi zâmbi, privirea lui oprindu-se pe formele ei aproape goale, apoi urcând şi fixându-se în ochii ei. Era o privire impudică, dezinhibată, pe care numai îndrăgostiţii o au. Ea aproape oftă. Atracţia dintre ei în acel moment era explozivă.

Câteodată, lipsa atingerii era cel mai puternic afrodiziac.

— Gata pentru prânz? întrebă Nicky.

— Eşti plin tot de nisip, îl dojeni ea.

— Atunci ia-l de pe mine.

Se uită la ea provocator, în timp ce se străduia să-şi ascundă un zâmbet. O, Doamne, se gândi Molly, trebuia să aduci vorba despre asta, nu-i aşa?

— Ei bine? o provocă el, fixând-o cu privirea.

Joey întrerupse momentul jenant, scuturându-se ca un căţel.

— Ajutor! strigă Molly când o umplu de nisip pe tot corpul. Se ridică în picioare şi începu să-i scuture de nisip. Nu era o problemă să cureţe nisipul de pe Joey, dar degetele o frigeau de fiecare dată când atingea muşchii puternici şi fierbinţi de pe spatele şi picioarele lui Nicky.

I se părea o neruşinare să atingă coapsele lui Nicky. Iar Nicky n-o ajuta deloc, stătea nemişcat, cu braţele depărtate şi cu o privire răutăcioasă în ochi.

Chiar când Molly crezu că a terminat, Joey se plânse brusc.

— Nicky are nisip pe biscuiţi…

— Pe biscuiţi? întrebă Molly, încercând să nu râdă. Ce este un biscuit?

Când Joey se apropie şi plesni cu mânuţa partea ce îl deranja, Nicky o tachină:

— Ghiceşte, iubito.

— Nicky are nisip…

Acum Joey arăta spre obiectul supărării lui, cu o privire indignată, cu sprâncenele micuţe încruntate.

— Da, da, înţeleg, spuse Molly repede. Se uită la partea din spate a slipului lui Nicky. Era bej, şi nu observase de la început nisipul. Acum îl vedea. Cum îl vedea! Asemenea biscuiţi! Reuşi să scuture nisipul, dar degetele îi tremurau.

— Eşti mulţumit acum? îl întrebă pe Joey cu un zâmbet.

— Nu, n-am terminat, spuse Nicky întorcându-se şi trăgând-o pe Molly în braţele lui. Hei, Joey, scoate trei Coca-Cola, vrei, bătrâne?

— Trei? Joey se uită la Nicky în aşteptare, ridicând patru degete.

Nicky ridică trei degete şi băieţelul începu să scotocească prin lada frigorifică.

— Hei, iubito, Joey te-a fermecat, chicoti Nicky.

Mâinile lui puternice îi mângâiau coapsele, stomacul. I se tăie respiraţia când mâinile lui i-au atins sânii.

Părea că încremenise în acel loc, iar ochii ei s-au fixat în ochii lui tandri, amuzaţi, în timp ce degetele lui desfăceau încet nodul legat în faţă ce ţinea sutienul. Nu şi-a putut abţine un ţipăt când mâna lui a alunecat sub sutien, simţind nisipul rămas între sâni.

Se uita la el, pierdută, când degetele îndrăzneţe i-au mângâiat curba unui sân. Plămânii îi erau plini de mirosul lui, corpul o ardea oriunde el o atingea. Degetele rătăcitoare au ajuns şi mai adânc în sutien, atingând un sfârc deja tare. Ea gemu uşor, imediat mâna lui a lipit-o de el, coborând ferm pe spatele ei. Apoi, încet, şi-a retras mâna din sutien şi a legat nodul. Ea s-a cutremurat când degetele fierbinţi i-au atins mijlocul şi abia a reuşit să se îndepărteze de el, convinsă că trupul ei era acoperit cu vizibile

amprente fierbinţi.

— Uite! exclamă Joey mândru. Stătea triumfător lângă răcitor, arătând spre cele trei Coca-Cola pe care le aliniase.

Au mâncat brânză, fructe şi trei feluri de salată. Apoi, în timp ce Nicky împacheta resturile şi punea la loc ce rămăsese, Joey o surprinse pe Molly culcându-se în poala ei şi adormind imediat. Nicky li se alătură, aşezându-se lângă Molly şi cuprinzând-o după umeri. Ochii lor s-au întâlnit pe deasupra capului băiatului, şi au împărtăşit un zâmbet tandru. Ea se întoarse timid. Nu protestase la apropierea lui.

Nu voia să protesteze.

Pentru un timp, au ascultat zgomotul valurilor şi au privit pescăruşii scufundându-se după peşte.

Din timp în timp se uitau la băiatul adormit. Văzând privirea adoratoare a lui Nicky, Molly îşi aminti cuvintele lui: „Gândeşte-te puţin şi vei

realiza că m-am schimbat”. Oare era adevărat? O împiedica teama de a fi rănită din nou să vadă că poate el s-a schimbat, că ar exista o şansă pentru ei? Ideea îi provocă un val ameţitor de speranţă.

— Nicky, vreau să ştii că îmi pare rău că am fost nesuferită ieri dup-amiază când ţi-am trântit uşa în nas. Eram obosită şi…

— Eu eram insistent, nu-i aşa? o întrerupse el cu un zâmbet, surprinzând-o.

— Fără resentimente?

— Fără resentimente. O trase mai aproape. Ştii, am o teorie despre motivele tale.

— Care au legătură cu dimineaţa de ieri, cred.

— Ştii ce se spune, un măr pe zi e bun.

— Tu nu eşti un măr, eşti un sâmbure.

— Mulţumesc pentru compliment.

Brusc, el o sărută.

— Nu este cinstit, spuse ea câteva secunde mai târziu, cu o voce sugrumată, tremurândă. Nu

te pot respinge fără să-l trezesc pe Joey.

El o apropie din nou, gura lui caldă şopti la un centimetru de a ei:

— De ce crezi că am închiriat copilul?

Mai târziu, Nicky, întins pe plajă, se uită la Molly cum se juca cu Joey în apă.

Ţipau şi râdeau stropindu-se, şi Nicky râse uitându-se la ei. Copilul fusese o idee grozavă. Inteligentă. Îi venea să-l fure de tot. Molly se purta nemaipomenit cu Joey, atentă să zâmbească toată ziua, astfel încât copilul să nu se supere. Era sensibil şi adorabil, la fel ca Molly. Îi venea să…

O, da, să-i trimită mesaje de dragoste, silenţioase, peste nisip.

O privi cum îl lua pe Joey în braţe, iar copilul îşi puse mâinile după gâtul ei şi o ţinea strâns. Deştept copil. Amândoi râdeau când îşi frecau nasurile ca eschimoşii.

Au venit spre el iar faţa lui Molly s-a îmbujorat de fericire. Trupul ei înalt strălucea de

loţiune, şi sfârcurile sânilor erau tari, lipite de sutien.

Lui i se tăia respiraţia.

Spre apus, au construit un castel de nisip cu turle şi multe camere. După aceea s-au aşezat şi s-au uitat îndelung la el, uimiţi de ceea ce creaseră. Mareea a început, vântul s-a înteţit. Priveliştea magnifică, roz cu auriu, le tăia respiraţia şi au urcat coasta în toată frumuseţea ei, într-un moment de neuitat.

Au hotărât să plece înainte ca mareea să le strice visul. În maşină, Joey a adormit, iar Molly şi Nicky au fost tăcuţi. Niciunul n-a vorbit despre cele două săptămâni sau despre ce se va întâmpla la sfârşitul lor. Niciunul dintre ei nu a vorbit despre plecarea ei. Amândoi ştiau că nu va pleca. Cel puţin nu acum.

CAPITOLUL IX

Misterul despre Joey s-a spulberat când Nicky a ajuns la o casă mare, în stil spaniol, în Villa Park. L.A.

— Are Rent-a-Child? îi şopti Molly sarcastic lui Nicky. Încă îl ţinea în braţe pe Joey.

Nicky chicoti dar nu răspunse şi parcă maşina în faţa casei. Molly se simţi jenată pentru un moment: casa era pretenţioasă şi impozantă, iar ei trei erau plini de nisip şi nespălaţi. Deşi se schimbaseră în pantaloni scurţi, pielea lor mirosea a nisip şi loţiune de plajă, iar părul lui Molly, plin cu amândouă, era prins cam la întâmplare.

— Nu-mi vei spune cine sunt aceşti oameni? l-a întrebat pe Nicky, un pic îngrijorată.

Drept răspuns, Nicky coborî din maşină, veni pe partea ei şi deschise uşa.

— Păcat că trebuie să-l trezim pe micuţ.

L-a luat atent pe Joey în braţe, dar copilul s-a

trezit imediat, uitându-se uimit în jur până şi-a recunoscut casa. Cei trei s-au apropiat de uşă. Molly era impresionată de meticulozitatea cu care fusese tunsă peluza şi de arbuştii tunşi în figuri geometrice. Şi-a apucat strâns geanta de plajă, şi-a aranjat părul cât a putut de bine, în timp ce Nicky suna la uşă.

Câteva secunde mai târziu, uşa masivă de stejar s-a deschis.

— Nicky, bună! l-a întâmpinat o femeie drăguţă, blondă, purtând un costum de culoare roz-pal, prins cu o curea bej cu oranj. Se potrivea perfect cu pereţii şi ţigla casei, se gândi Molly.

Femeia se întoarse spre celălalt oaspete al ei.

— Tu trebuie să fii Molly, spuse ea cu căldură, întinzându-i mâna.

Molly dădu mâna cu ea, în timp ce Nicky spuse:

— Molly, ea este Irene Johnson, mama lui Joey.

Irene! Deci aceasta era misterioasa Irene, mama copilului cu care îşi petrecuseră ziua. Hmmm, se complică lucrurile, se gândi Molly.

Nicky îl puse pe Joey jos. Copilul se duse la mama lui, arătându-i o scoică mică pe care o ţinuse în mână tot drumul. Dar când Irene Johnson s-a uitat la fiul ei, s-a încruntat.

— O, Joey! Eşti murdar tot.

Copilul se uită perplex la picioarele lui, zâmbetul îi dispăruse, iar buza de jos îi tremură.

— Am fost la plajă toată ziua, spuse Nicky calm.

Acum Irene arăta şi mai necăjită şi cam jenată.

— Ştiu, Nicky. Dar Ted trebuie să apară în orice moment şi… O, este îngrozitor. Nici nu v-am invitat înăuntru.

— Nu-i nimic, spuse Molly repede. Suntem murdari şi sunt sigură că Nicky voia să ne întoarcem la hotel.

— Dar nu ţi-a spus Nicky că luaţi masa la noi? întrebă Irene.

— Sunt multe pe care Nicky nu mi le-a spus, răspunse Molly, uitându-se la fostul ei soţ. El părea imun la privirea ei supărată, şi arăta o falsă inocenţă. Deci de aceea o făcuse să-şi ia un schimb de haine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, intraţi, insistă Irene. Voi avea eu grijă de Joey, şi Molly, tu poţi folosi baia mea. Nicky, sper că nu te deranjează să faci un duş în cabana din spatele casei.

— Nicio problemă, Irene.

Irene l-a luat pe Joey în braţe şi l-a dus pe iarbă.

— Staţi să curăţ nisipul de pe el şi apoi intrăm.

Când Irene curăţa în grabă nisipul de pe Joey, Nicky o întrebă pe Molly:

— Nu te deranjează să rămânem, nu-i aşa?

— Unde am mai auzit refrenul ăsta? murmură ea, dându-şi ochii peste cap. Cine este Ted?

El zâmbi.

— Tatăl lui Joey, bineînţeles.

— Sunt uşurată să aud asta.

— Vrei să spui că măscăriciul ăsta ţi-a spus că l-a închiriat pe fiul nostru? râse Ted Johnson.

O oră mai târziu, Molly şi Nicky, împreună cu Ted şi Irene Johnson erau aşezaţi în cabana de lemn, vorbind şi bând piña colada, iar felinare de aramă atârnau deasupra capului lor. În spatele lor, curtea familiei Johnson era luxuriantă şi pitorească, plină de plante tropicale luminate de lumini strategic plasate în jurul piscinei. Molly se simţea mai bine după baie. Purta pantaloni kaki şi o bluză de bumbac corai; lângă ea Nicky arăta de asemenea proaspăt şi relaxat în pantalonii de bumbac gri şi în bluza de aceeaşi culoare.

— Aşa este. Nicky a refuzat să-mi vorbească

despre voi, le-a spus Molly, iar Ted a început să râdă şi să-l tachineze pe Nicky. Molly ştia acum că Nicky şi Ted fuseseră prieteni când Nicky era la Universitatea din New York, că fostul ei soţ petrecuse seara precedentă cu Irene şi Ted, că Nicky se oferise să-l ia pe Joey cu ei deoarece Ted avea nevoie de Irene la birou, iar bona era bolnavă.

Irene şi Ted păreau oameni cumsecade, deşi între ei era o tensiune ascunsă pe care Molly o simţea dar n-o înţelegea. Ted era o versiune matură a lui Joey, blond, cu ochii căprui şi bronzat. Se schimbase de costumul de oraş în pantaloni şi un tricou verde, iar Molly observă că Joey, care se uita la televizor în camera alăturată, era îmbrăcat la fel, cu adidaşi miniaturali Nike, şosete de golf alb cu verde, pantaloni scurţi albi şi un tricou verde.

Văzând-o pe Molly zâmbind afectuos spre Joey, Irene spuse:

— Nu ştiu ce m-aş fi făcut azi dacă Nicky nu l-ar fi luat pe Joey. Suntem pe punctul de a încheia o afacere de milioane la birou, şi nu îmi puteam lua liber.

Molly înţelesese deja din conversaţie că Ted lucra în domeniu imobiliar şi că Irene îl ajuta pe cât posibil.

— Joey a fost un deliciu. Eu şi Nicky ar trebui să vă mulţumim, îi spuse Molly gazdei.

O studie pe Irene – era blondă, drăguţă, cu faţa ovală şi ochii albaştri captivanţi. Îi plăcea această femeie, chiar dacă o cunoştea doar de puţin timp, şi înţelegea prin ce trecea – slujba, un soţ pretenţios, un copil mic, o casă mare.

— De fapt, este o aventură interesantă prin ceea ce trecem noi acum, spuse Ted. Lângă East Covina este un magazin. Noi încercăm să punem părţile de acord asupra condiţiilor, şi nu este lucru uşor când este vorba despre investitori, vânzători, comercianţi în acelaşi timp. Dar ne-am unit toţi

partenerii şi investitorii şi, dacă totul merge bine, o să fie o afacere profitabilă.

În timp ce Nicky îl întreba pe Ted despre această aventură, Molly se întoarse spre Irene. O prinse pe aceasta într-un moment nepotrivit. Faţa ei era încordată, mâinile erau încleştate pe pahar atât de tare încât venele îi ieşeau în evidenţă pe pielea bronzată.

— Pot să te ajut cu cina, Irene?

— Nu, Molly, dacă vrei să-mi ţii companie, cred că m-aş duce să-i dau de mânCare lui Joey.

Cele două femei au mers în camera alăturată, lăsându-i pe bărbaţi să vorbească despre afaceri imobiliare. Molly s-a jucat cu Joey de-a v-aţi ascunselea în timp ce Irene încălzea mâncarea.

Irene strigă că masa lui Joey era gata, iar Molly a stat lângă el la bar pe când copilul mânca cu poftă fulgi de ovăz şi fructe proaspete.

— Mă face să mă simt jenată, îi spuse Molly Irenei. Parcă nu i-am dar nimic de mâncare toată

ziua.

— O, sunt sigură că i-aţi dat. Aşa mănâncă de obicei.

Se uită la vasul de ceramică, apoi se încruntă.

— O, nu!

— Ce s-a întâmplat?

Ce se putea întâmpla în această bucătărie miraculoasă, cu munţi de provizii şi spaţiu enorm, şi toate adaptările imaginabile, toate din oţel inoxidabil?

— Am uitat să scot friptura din congelator când am plecat dimineaţa, răspunse Irene supărată. Acum trebuie s-o dezgheţ în cuptorul cu microunde. Ted va face o criză.

Molly se uită, uimită, cum Irene a scos friptura din congelator şi a pus-o în cuptorul cu microunde. Apoi gazda a scos multe legume proaspete din congelator şi le-a aliniat pe blatul barului, împreună cu ustensilele de bucătărie.

— Parcă ai pregăti instrumente pentru o operaţie, o tachină Molly. Doamne, n-am văzut niciodată o bucătărie aşa impecabilă. Eşti sigură că nu te pot ajuta?

Femeia blondă dădu din cap.

— M-ai ajutat destul cu Joey azi. A fost drăguţ din partea lui Nicky să se ofere să stea cu Joey, probabil m-a văzut pălind ieri seară când a telefonat Rose să-mi spună despre virusul pe care l-a contactat. Sunt atâtea scrisori de scris la birou, iar telefonul sună continuu…

Vocea Irenei se pierdu, când continua să aşeze legumele şi tacâmurile pe blat.

— Uite. Sper că va fi mulţumit.

La privirea curioasă a lui Molly, explică:

— Ted vrea o masă perfectă azi, în onoarea voastră. Este încântat de prezenţa lui Nicky aici. Nu s-au văzut de când ne-am mutat aici. Este grozav pentru Ted, are nevoie de puţină relaxare. Se încruntă la cuptorul cu microunde. Acum, dacă

s-ar dezgheţa mai repede friptura asta.

— Eşti gata, Irene?

Irene se întoarse cu o privire vinovată când Ted şi Nicky au intrat în bucătărie.

— Trebuie să-ţi spun, Ted, că am dezgheţat friptura la cuptorul cu microunde, zise Irene cu privirea unei femei care a făcut praf un Porsche de 4.000 de dolari.

— O, la naiba! murmură Ted. Ştii că strică gustul cărnii.

— Nu te îngrijora, Ted, bătrâne, Molly şi cu mine suntem doi ţărani, nu vom sesiza diferenţa, interveni Nicky, încercând să calmeze lucrurile.

Dar Ted se încrunta încă la soţia lui.

— Sper că ai luat coniacul pe care-l vreau la sos?

— Da, Jacques Cardin, exact ce ai cerut.

— Mulţumesc Domnului pentru micile bucurii. Ted se întoarse spre blat. Să vedem… unde este muştarul Dijon?

Acum Irene nu se simţea în largul ei.

— Am scos muştar uscat…

— Care nu este muştar Dijon, şi tu ştii. S-a întors spre Nicky. Cine a mai auzit de friptură Diane, fără muştar Dijon?

— Eu sigur nu, Johnson, răspunse Nicky. Tonul lui era calm, dar cu o urmă de sarcasm, care semnala că nu era deloc încântat de purtarea prietenului său. Făcându-i cu ochiul Irenei, sugeră:

— De ce nu o ducem afară, s-o pedepsim?

Ignorând zeflemeaua lui Nicky, Ted gemu:

— La naiba, ăsta nu e praz, e ceapă verde.

— Este o diferenţă? întrebă Molly cu faţa albă.

— Bineînţeles. Prazul are o aromă mai subtilă şi mai delicată, replică Ted scurt.

— Ţăran, îi şopti Nicky lui Molly, făcându-i cu ochiul pe ascuns.

— Ted, nu crezi că exagerezi…

Ted se întoarse cu faţa la soţia lui.

— Irene, doar încerc să prepar o masă decentă pentru oaspeţii noştri. Te încurcă prea mult?

Irene clipea repede, maxilarele i se încleştaseră de supărare.

— Molly, ai vrea să ieşim puţin? întrebă printre dinţii încleştaţi.

— Să ieşim?

— Da, la magazinul de legume.

— Bineînţeles.

Irene se aplecă şi se uită la Joey.

— Vrei să vii, dulceaţă?

Băieţelul îşi scutură capul.

— Îl vreau pe Nicky.

În timp ce Irene îşi lua poşeta şi cheile, Molly îl privea pe Nicky aşezându-se la bar, lângă Joey.

— Ai terminat de mâncat, bătrâne? îl întrebă pe băiat.

Joey încuviinţă solemn.

— Mmmm… arată bine. Pot să gust?

Băiatul luă o lingură plină.

— Super. Mama ta este un bucătar excelent. Hai, Johnson, de ce nu punem o cană din asta în soteul de legume?

Molly şi-a muşcat limba pentru a-şi reţine un zâmbet, când ea şi Irene ieşeau pe uşă. Pe drum spre magazin, Irene era tăcută. Molly o studia atent. Deşi era sigură că aveau aceeaşi vârstă, în jurul ochilor Irenei erau riduri adânci. De câteva ori pe drumul spre magazin, Irene părea că voia să-i spună ceva lui Molly, dar s-a abţinut. În sfârşit, când au pornit spre casă, cu cumpărăturile făcute, Irene vorbi, cuvintele părând să evadeze din ea.

— Molly, trebuie să-l scuzi pe Ted. Se poartă ca o pacoste în seara asta.

— O, te rog, nu trebuie…

— Ba da. Nu este cinstit faţă de tine şi de Nicky. Şi partea tristă este că, uneori şi eu mă port

la fel.

Irene îşi muşcă buza, întorcând Cadillac-ul în întuneric, pe un bulevard mărginit de copaci. Trase aer în piept şi continuă:

— Este tracasat de multe lucruri, şi eu la fel. Ted a pornit afacerea imobiliară acum şase ani şi lucrurile au mers grozav un timp, dar recesiunea ne-a lovit şi pe noi ca pe toţi ceilalţi. Nu ţi-ai da seama după toate astea... Făcu un gest evaziv arătând maşina... Cât de aproape de fundul sacului suntem. Dacă afacerea aceasta nu iese, nu ştiu ce ne vom face. De aceea petrec fiecare minut liber la birou ajutându-l pe Ted, încercând să reduc cheltuielile pentru secretare. Dar e greu, să petreci împreună douăzeci şi patru de ore nu este un lucru prielnic pentru o căsătorie. Molly era tăcută, gândindu-se la afirmaţiile Irenei. Cu două nopţi înainte, Nicky îi propusese să i se alăture în afaceri. Dacă ar face-o, ar ajunge ca Ted şi Irene?

— Îmi pare rău, Irene, reuşi să spună.

— Hei, n-ar trebui să-mi vărs necazul pe tine, se scuză Irene, încercând să ia o expresie veselă.

— Nu este o problemă, o asigură Molly.

— Apropo, Nicky a vorbit puţin despre voi ieri seară.

— O?

— Mi-a spus de divorţ, şi despre ce înseamnă această vacanţă pentru voi.

Înţeleg.

Irene se uită la Molly, ezitând.

— Sper că nu crezi că mă amestec, Molly, dar dă-i lui Nicky o şansă. Văd că voi aveţi o relaţie care merită păstrată. Poţi şti asta după ochi, după cum se privesc două persoane. Eu şi Ted, înainte… Oricum, Molly, te rog, gândeşte-te. Nicky este dulce şi sensibil.

Vorbele o impresionară pe Molly, şi răspunse emoţionată.

— Da, ştiu.

Irene părea că înţelegea starea lui Molly.

— Molly, te-ar deranja un sfat?

— Nu, deloc.

Ochii Irenei scânteiară şi ea vorbi resemnată.

— Să nu lăsaţi dispreţul să intervină între voi. Purtaţi-vă cu tandreţe unul cu celălalt. Se pare că dacă respectul dispare dintr-o căsnicie, nu mai rămâne nimic.

— O, Irene…

— Noi nu eram aşa, continuă aceasta tremurând. Când ne-am căsătorit eram atât de îndrăgostiţi şi ne purtam atât de frumos unul cu celălalt. Trebuia să-l fi văzut pe Ted când s-a născut Joey. Ştii, a plâns. Amândoi am plâns în sala de naştere.

Irene parcă maşina şi opri motorul. Pentru un moment, cele două femei au stat în întuneric, într-o tăcere apăsătoare. Molly încerca să găsească ceva cu care s-o consoleze pe prietena ei. În sfârşit, glumi:

— A plâns şi Joey?

Era genul de remarcă pe care Nicky o făcea pentru a o scoate pe ea dintr-un moment dificil.

— Poftim?

— A plâns şi Joey în sala de naştere?

Irene râse şi tensiunea se risipi.

— Sigur că a plâns. Urla ca un leu.

Molly îşi puse o mână pe braţul Irenei.

— Mulţumesc pentru sfat. Şi nu uita că şi tu şi Ted aveţi multe pentru care merită să luptaţi. Irene zâmbi, încuviinţând recunoscătoare.

Cina a fost nemaipomenită – friptură Diane cu sote de legume, şi clătite ca desert. Cei patru stăteau în salonul mare, luminat cu lumânări, cu mobilă masivă.

Nicky şi Ted recuperau timpul pierdut, depănând amintiri. Ted părea mult mai uman acum, deşi vorbea cam tare după câteva pahare de băutură. Când gazda turna în pahare coniac, remarcă:

— Hei! Am o idee. De ce n-am merge la Big

Bear în weekend?

— Big Bear? întrebă Molly.

— Eu şi Ted avem o cabană la Lacul Big Bear, în munţi, la vreo douăzeci de kilometri nord de aici, explică Irene. Îi zâmbi soţului ei. O, iubitule, ar fi grozav. Crezi că vom reuşi?

— De ce nu? spuse Ted, jovial.

— Folosim cabana pentru întâlniri cu clienţii, spuse Irene. Ar fi grozav să mergem acolo doar pentru a ne distra.

— Pare o idee grozavă, spuse Nicky. Ce zici, Mol?

Molly se uită la Nicky cu admiraţie. Pentru el era foarte uşor, şi natural, să plece pe nepregătite. Dar nu dorea să o forţeze.

— Sună plăcut, murmură ea. Abia aştept să văd munţii. Dar ştiu şi eu… mătuşa Harriet…

— O luăm şi pe ea, insistă Ted generos. Aşa ar avea şi fiul nostru o parteneră. Nu vrei să se simtă Joey ca a cincea roată de la căruţă, nu-i aşa?

Molly râse la gluma lui Ted. Bărbatul avea şi ceva calităţi.

— O, dragă, sunt atât de încântată, îi spuse Irene soţului ei. Chiar ai nevoie de odihnă.

„Dar tu, Irene?” se întrebă Molly.

Chiar atunci, Joey, somnoros, intră în cameră în pijama, uitându-se saşiu în lumina lumânărilor.

— Nu pot să dorm, mama, mormăi el.

Imediat starea lui Ted trecu spre iritare.

— Irene, nu-l poţi ţine adormit măcar cât mâncăm?

Irene se întoarse pentru a se încrunta la soţul ei, şi Molly o aprobă. Remarca era nedreaptă, iar pentru Irene era probabil ultima picătură.

Înainte de a-i putea răspunde, Nicky interveni:

— Hei, Johnson, linişteşte-te, vrei? Dacă este cineva vinovat, suntem eu şi Molly, deoarece l-am obosit. Se întoarse spre băiat. Hei, Joey, ce spui de o poveste?

— Sigur! strigă Joey vesel.

Nicky se ridică şi-l luă pe băiat în braţe.

— Scuzaţi-ne…

Ted şi Irene erau tăcuţi, uitându-se unul la altul. Nicky ridică din umeri şi ieşi cu Joey din cameră.

Irene îi şuieră soţului ei:

— Este vina mea că nu doarme? Copilul are şi tată, ştii, şi vorbeşti cam tare, Ted.

— Acum mă învinuieşti pe mine? izbucni Ted. Nu eşti nici tu în cea mai bună formă azi. Scrisorile pe care le-ai scris erau pline de greşeli. Presupun că dacă voiam o secretară, ar fi trebuit să angajez o profesionistă de la început.

Molly se făcu mică văzându-i pe cei doi cum se atacau. Detesta să fie de faţă la această ceartă, dar ştia că dacă ar pleca ar atrage atenţia asupra ei. Ochii Irenei erau plini de lacrimi când răspundea atacurilor lui Ted.

— Iar eu presupun că dacă voiam un soţ,

trebuia să mă fi căsătorit cu o fiinţă umană.

Înăbuşindu-şi un suspin, Irene se ridică cu greu în picioare şi ieşi din cameră cu o tavă de friptură. Ted şi Molly stăteau într-o tăcere jenantă. În sfârşit, Ted se ridică şi puse o sticlă de coniac lângă masa lui Molly.

— Uite, Molly, serveşte-te cu nişte coniac, spuse calm, înainte de a ieşi din cameră.

Molly trase aer adânc în piept şi luă o gură de coniac. Din păcate, auzea încă vocile lui Irene şi Ted răzbătând din bucătărie prin uşile întredeschise.

— Iubito, îmi pare rău. M-am purtat ca un ticălos în seara asta. Nu ştiu ce am.

— Trebuie să înţelegi, Ted, că m-am grăbit cu scrisorile ca să ajung acasă şi să pregătesc cina. Voiam să fac impresie bună…

— O, la naiba, am fost un idiot, nu-i aşa? La naiba cu scrisorile! La naiba cu cina! Sunt îngrijorat de ceea ce îţi fac. Mă poţi ierta? Dacă te

pierd, iubito, nu ştiu ce mă fac.

Remarca fu urmată de tăcere, iar Molly, simţindu-se ca un detectiv, se ridică în picioare. Părăsi camera, cu intenţia de a-i găsi pe Nicky şi pe Joey. Dar în hol, Molly îi văzu pe Ted şi Irene îmbrăţişaţi lângă un birou, Irene încă zguduită de suspine.

Molly se întoarse şi porni de-a lungul holului, încercând să-şi înghită nodul din gât. Îi găsi pe Joey şi Nicky în primul dormitor. Inima i se topi – cei doi erau întinşi pe patul-vapor al lui Joey şi Nicky îi citea „Frumoasa şi Bestia”, deşi băiatul era adormit.

— Şi Frumoasa a realizat că Bestia nu era deloc o bestie ci prinţul pe care-l aşteptase. Înţelesese asta deoarece îl judecase după suflet şi atât”.

Nicky s-a uitat în sus şi ochii lor s-au întâlnit, într-o privire plină de înţelegere. Lui Molly i se tăie respiraţia. Deodată se simţea de parcă nu-i

mai văzuse ochii până atunci, atât de strălucitori, atât de frumoşi, plini de tandreţe.

Genunchii i s-au înmuiat.

— Cred că este momentul să plecăm.

Erau tăcuţi pe drumul spre hotel, dar când Nicky a rugat-o pe Molly să bea ceva cu el la o terasă, înainte de culcare, ea a acceptat. Au stat tăcuţi în aerul răcoros al nopţii, sorbind coniac, uitându-se la luminile din port. Amândoi erau neliniştiţi, gândindu-se la Joey şi la seara cu Johnson-ii. Nicky sparse tăcerea.

— Ştii, Ted şi Irene nu ştiu ce norocoşi sunt. Dacă am fi noi părinţii lui Joey, nu ne-am purta aşa, nu?

Se uită la el mirată, şi fu uimită să vadă lacrimi în ochii lui.

— Nu, Nicky. Nu ne-am purta aşa.

Cuvintele o înecau, emoţionată de lacrimile din ochii lui; şi totuşi sinceritatea o îndemna să-i spună că nu era sigură.

— Dar… începu ea.

— Da?

— Nu ştiu, Nicky. Se pare că toate cuplurile încep cu atâtea visuri şi apoi, uite ce se întâmplă.

Nicky înţelese imediat şi continuă:

— Molly, noi nu suntem ca Irene şi Ted. Dacă mariajul lor nu merge, nu înseamnă că noi nu putem încerca din nou. Ted a fost mereu un perfecţionist.

— Crezi că lucrurile ar fi diferite pentru noi, dacă ne-am implica amândoi în afacerile tale?

Remarca s-a soldat cu un moment de tăcere. În final, Molly întrebă:

— Molly, ce ţi s-a întâmplat în seara asta? Parcă deodată suntem doi străini. Şi eram atât de apropiaţi azi pe plajă. Ai simţit şi tu, nu-i aşa?

— Da, am simţit şi eu, dar…

Se uită la el neajutorată, faţa ei trădându-i conflictul interior.

— Ziua de azi a fost ca un vis, o fantezie, dar

bănuiesc că seara m-a readus cu picioarele pe pământ. Trebuie să înfruntăm realitatea, Nicky.

Ochii lui erau trişti când i-a răspuns:

— Realitatea este cum o facem noi, iubito.

Ea îşi muşcă buza de jos.

— Nu sunt sigură… S-a uitat la el, apoi a închis ochii pentru a nu vedea suferinţa din ochii lui… Că vom reuşi.

O strânse de mână cu atâta putere încât ea deschise brusc ochii.

— De ce nu continuăm conversaţia asta sus? sugeră el cu voce joasă.

— Nicky, nu cred că am…

— Aş vrea să te aud spunându-mi asta când facem dragoste, continuă el crud. Spune că nu vom reuşi când sunt în tine, Molly. Spune, o provocă el cu ochii înnebuniţi de emoţie.

Înăbuşindu-şi un suspin, şi-a smuls mâna din a lui şi s-a ridicat.

— Cred că cel mai bine ar fi să urc acum, i-a

spus, vocea ei străină şi obosită, chiar pentru propriile sale urechi.

El s-a ridicat, a scos portofelul şi a pus o bancnotă pe masă.

— Te duc eu sus.

Văzându-i privirea suspicioasă, a adăugat:

— Nu te îngrijora, Mol, nu voi dărâma uşa în seara asta.

Au urcat în lift în tăcere absolută; Nicky a escortat-o până la uşă. Nu voia să-şi spună noapte bună supăraţi… Când el a luat cheia din mâna ei şi a băgat-o în broască, ea şi-a înghiţit mândria şi a spus:

— Nicky, am fost nesuferită jos şi îmi pare rău. Ai dreptate, n-ar trebui să te învinovăţesc pentru problemele lui Ted şi Irene. Doar că… presupun că sunt confuză acum.

El o privi drept în ochi.

— O.K. Înţeleg asta.

Îi atinse buzele cu degetul, provocând o

furtună în ea, şi-i şopti răguşit:

— De ce nu mă laşi să intru, Molly?

Ea se dădu înapoi, inima bătându-i puternic.

— A fost o zi lungă, Nicky.

El o urmă, o luă în braţe, privind-o fix. O sărută şi, ca de obicei, pe Molly o trecură fiori. Gustul de coniac al gurii lui era erotic şi cald. Apoi, buzele lui au zăbovit lângă ale ei, şi respiraţia lui cădea fierbinte pe gura ei. Ochii lui erau în flăcări.

— Nu crezi că am rezolva, am pune capăt confuziei? o întrebă el tandru.

Uitându-se la el, Molly nu putu răspunde.

El s-a încruntat, flăcările din ochii lui devenind scântei de frustrare.

— Noapte bună, Molly.

I-a dat drumul, apoi s-a întors rapid şi a plecat.

Câteva momente mai târziu, în camera ei şi îmbrăcată în pijama, Molly se simţea prizonieră.

Se simţea mizerabil, copleşită de sentimente contradictorii. Inconştient, merse spre draperii şi le deschise, pentru a lua o gură de aer proaspăt; realiză că se simţea dezamăgită că Nicky nu era pe balcon. Ai păţit-o rău, fetiţo, s-a dojenit.

Stând lângă balustradă, în lumina lunii, s-a uitat la balconul lui. Luminile erau încă aprinse. Era şi el singur şi frământat? Se purtase atât de frumos azi. Văzuse o calitate a lui despre care nu ştia că există. Nu-şi putea scoate din minte imaginea lui cu buzele pe obrajii lui Joey. Îşi aminti cuvintele Irenei: „Este dulce şi sensibil”. Şi-l aminti citindu-i povestea lui Joey.

Şi îi iubea şi mai mult, pentru sufletul lui. Doamne, cât îl iubea, mai mult ca niciodată. Stătea tremurând, dragostea făcând-o febrilă, eliminând orice altceva – teama, furia, suferinţa, în acel moment ştia doar că îl iubea şi voia să fie cu el.

Încerca să nu se mai gândească la asta dar

nu putea, era posedată… obsedată… înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, luă o sticlă cu loţiune de plajă şi ieşi pe uşă îndreptându-se direct spre camera lui. Bătu la uşa lui înainte de a-şi da seama ce face.

— Da?

Realitatea se prăbuşi asupra ei când el deschise uşa. Era încă îmbrăcat, cu ochelarii de citit pe ochi, şi Wall Street Journal în mână. S-a uitat la ea, îmbrăcată în halat de baie, cu curiozitate şi tandreţe.

— Nu poţi dormi, Mol?

— Eu… am găsit loţiunea ta de plajă şi m-am gândit… M-am gândit că te întrebi unde este. Era penibilă.

El nu era convins.

— Îmi aduci loţiunea de plajă? La zece noaptea?

Îşi frecă gânditor maxilarul şi ochii lui gri străluceau amuzaţi.

— A, da, cred că am citit undeva că cele mai periculoase raze ale soarelui apar între zece noaptea şi miezul nopţii.

Ea se simţea complet distrusă, roşie din cap până-n picioare, îi întinse sticla.

— Uite. Ia naibii asta odată!

— Cred… Cred că nu mă pricep să sar din balcon în balcon.

Vocea îi pieri iar privirea i se îndreptă spre podea.

Deodată fu trasă în cameră. Sticla cu loţiune căzu pe podea, ziarul, la fel, iar ea fu lipită de uşa închisă şi sărutată apăsat. Mâna lui alunecă cu precizie pe halatul pufos şi ea simţi că înnebuneşte.

— Nicky, o, o, Nicky…

— Cred că am vorbit destul pentru o noapte, doamnă.

A dus-o în pat. Era sălbatic şi dezinhibat. Erau înfometaţi unul după celălalt, complet

pregătiţi, şi nu aveau nevoie de altceva. Halatul ei şi cămaşa de noapte au fost înlăturate în câteva secunde, şi el o pătrunse înainte de a fi complet dezbrăcat, chiar când ea trăgea frenetic de cămaşa lui, făcând nasturii să zboare prin cameră. Intră în ea cu un ritm ameţitor; ea suspina, sărutându-l disperată. Era atât de minunat, nu puteau auzi valurile de bătăile inimii lor, de respiraţiile întretăiate. Simţurile lor se ascuţeau, ajunseră la exacerbare, până ce toate senzaţiile au devenit un suspin extatic de împlinire totală.

După aceea au stat unul lângă celălalt, uimiţi şi extaziaţi de ceea ce se întâmplase.

— Vezi ce se întâmplă când încerci să stai departe de mine? o tachină el. Dar vocea îi tremura când vorbea. Sunt curios, Molly, ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— În legătură cu ce?

— Cu noaptea asta. Era prudent, nu întreba de viitor. Copilul te-a făcut să te răzgândeşti?

— Nu. Cineva cu douăzeci şi cinci de ani mai mare.

El râse, jucându-se cu o şuviţă din părul ei arămiu.

— Ştii, a fost pur şi simplu incredibil, dar se pare că am sărit nişte etape – ştii tu – preludiu, mângâieri…

Ea suspină fericită.

— Vorbeşti pentru tine, domnule. Eu n-am pierdut nimic.

Zâmbetul lui era lasciv.

— Dacă nu te superi, Molly, cred că mai bine am lua-o de la început, doar pentru exerciţii, ştii tu, preludiu, mângâieri.

— Bine. Doar dacă nu uiţi ce este între ele.

El râse din inimă şi o trase peste el.

— Doamnă, nu te voi lăsa niciodată să uiţi ce este între.

CAPITOLUL X

Dimineaţa următoare, când Molly ieşi din baia lui Nicky înfăşurată cu un prosop, îl găsi lângă masă, vorbind la telefon, cu picioarele, în papuci maron, cocoţate pe un taburet din apropiere.

— Sigur, Ted, nu este nicio problemă. Am instrucţiunile la îndemână. Şi spui că vom găsi cheia sub lopata de zăpadă din magazie? Grozav. Şi mulţumesc încă o dată pentru cină.

Închise telefonul, o zări şi se ridică, ochii lor întâlnindu-se. Nicky arăta nemaipomenit în această dimineaţă. Făcuse jogging, duş, şi se îmbrăcase înainte ca Molly să se trezească, şi se simţea în dezavantaj în prosopul mic.

— Ei, eşti o bucurie pentru ochii trişti, spuse el dintr-o suflare, adăugând un fluierat. Ţi-a plăcut baia, Mol?

— Sigur, a fost grozav, spuse ea.

— Şi nu m-ai lăsat să vin cu tine, o certă el.

— Tu făcuseşi deja duş.

— Şi după ce am fost foarte drăguţ şi nu te-am scos din pat la 6 dimineaţa, să alergi cu mine.

Ea nu se putu abţine.

— Bănuiesc că te-ai gândit că am făcut destule exerciţii noaptea trecută.

El zâmbi larg.

— De fapt, planific să te menţin în formă, toată vacanţa. Acum vino aici. Nu ne-am spus „bună dimineaţa” cum trebuie.

Dar ea nu se mişcă, preocupată de conversaţia de la telefon pe care o auzise mai devreme.

— Nicky, cu Ted ai vorbit la telefon? N-am vrut să trag cu urechea, dar a rămas cum am stabilit pentru weekend?

— Sigur, răspunse el suspect de nepăsător. Tu şi cu mine mergem la cabană mâine dimineaţă. Ted a vrut să ne spună unde este cheia. Privirea

lui s-a mutat posesivă pe trupul ei aproape gol, întunecându-se de pasiune. Acum nu mai trage de timp, femeie, şi vino aici.

Ea s-a conformat, privindu-l cum zâmbea larg când ea îşi strângea şi mai tare prosopul deasupra sânilor. El o trase în braţele lui, sărutând-o cu zgomot. Ea se ţinea de prosop, deşi prefera să se ţină de el iar mirosul coloniei lui, căldura corpului lui îi învăluiau simţurile.

El gemu, apo se aşeză brusc, trăgând-o peste el pe fotoliu. O sărută mai adânc, limba lui penetrându-i gura într-o imitaţie neruşinată a unui act mult mai intim. Ea era tensionată puţin, dar el o trase şi mai aproape. Inima ei începu să bată nebuneşte. Era totul atât de… atât de neruşinat, de indecent…

— Bună dimineaţa, Mol, murmură el seducător, sărutându-i vârful nasului.

— Nicky, spuse ea abia respirând, trebuie să merg la mine în cameră să-mi iau hainele…

— Sigur, iubito, imediat ce mă satur de tine. Dinţii lui îi muşcau uşor gâtul, făcând-o să tremure vizibil. Mergem amândoi să-ţi luăm hainele.

Ei i se tăie respiraţia când el trase prosopul pe care ea îl ţine cât de bine putea. El chicoti, departe de a fi descurajat, şi degetele lui îndrăzneţe se plimbau între coapsele ei, mângâind-o provocator.

Cu un efort de voinţă, ea s-a ridicat şi şi-a pus cămaşa de noapte şi halatul. Tăcerea dintre ei era îngrozitoare. Când, în sfârşit, ochii ei vinovaţi s-au întâlnit cu ai lui, ea spuse în grabă:

— Nicky, eu chiar vreau să mă întorc în camera mea şi să mă apuc de treabă. Trebuie să fac nişte cumpărături pentru plecarea la munte şi, dacă nu te superi, aş vrea să trec pe la mătuşa Lou mai târziu, să vedem dacă o putem scoate pe mătuşa Harriet din ghearele ei.

— Sigur, cum spui tu, răspunse el liniştit.

Bine, nu mă lăsa să te reţin, Molly, adăugă cu o faţă lungă şi cu vocea răguşită. Oricât mi-ar plăcea.

Ea zâmbi nervos, jucându-se cu cordonul halatului ei.

— Vrei… vrei, te rog, să verifici holul pentru a fi siguri?

— Că este liber şi te poţi strecura înapoi în camera ta? Bineînţeles, iubito.

A crăpat uşa şi s-a uitat repede pe hol, apoi s-a întors spre ea, ţinând uşa deschisă la perete.

— Eşti în siguranţă, Molly. Deocamdată.

Molly făcu cumpărături toată dimineaţa, în timp ce Nicky a dat telefoane la New York pentru a vedea cum merg afacerile, în acea după-amiază, au mers la casa mătuşii Lou pentru a vedea ce face Harriet. Molly n-a sunat înainte să plece spre ele, deşi nu era prea politicos, dar nu intenţiona să le pună în gardă pe cele două femei.

Molly era tăcută când au ajuns în Anaheim.

În sfârşit, Nicky întrebă:

— Te-am luat prea tare, azi-dimineaţă, Molly?

Ea se uită la el dezarmată.

— Nu, presupun că nu, având în vedere comportamentul meu de ieri seară.

— Regreţi acum?

— Nu, nu regret.

Putea simţi cum i se urca sângele în obraji, şi mândria o împingea să-şi nege sentimentele, dar realiză că îi datorează sinceritate.

— A fost minunat, spuse ea aproape sufocată. Doar că sunt derutată. Câteodată cred că există speranţă pentru noi, apoi alteori... Nu sunt pregătită să mă mut cu tine. Nu pot suporta consecinţele.

— Înţeleg. Adică nu poţi să te recăsătoreşti cu mine.

Era suferinţă în vocea lui, şi a rănit-o profund. Gesticula neajutorată.

— Nicky, te rog, înţelege că detest să fiu atât

de nehotărâtă. Nu este cinstit faţă de tine.

Au intrat pe strada mătuşii Lou.

— Doamnă, îmi încerc norocul, a asigurat-o el. Şi nu te detesta, nu meriţi asta şi nu rezolvi nimic.

Când au sunat la uşă nu le-a răspuns nimeni, deşi erau două maşini parcate pe alee. Molly şi Nicky s-au apropiat pentru a vedea mai bine maşinile.

— Ar trebui să fie cineva acasă, murmură Nicky.

Molly se uita la maşini. Una era un Oldsmobile galben-pal, care probabil aparţinea mătuşii Lou. Cealaltă maşină era foarte interesantă – un Jaguar superb, cu un abţibild pe care scria „Mă omor după bikini”. Maşinile arătau total discordante cu aleea unei fete bătrâne ipohondre. Molly şi Nicky se uitau uimiţi unul la altul şi tocmai se pregăteau să plece. Au fost opriţi de sunetul de apă şi râs zgomotos ce venea din

curtea din spate.

— Părea mătuşa Harriet, murmură Molly.

Din păcate nu putea vedea nimic din cauza gardului înalt, dar Nicky strigă:

— Este cineva acasă?

— O, sunt copiii!

De data aceasta Molly recunoscu vocea mătuşii Lou.

— Hei, copii, veniţi aici! strigă aceasta. Poarta este încuiată dar puteţi veni prin casă. Cheia este sub tufişul din faţă.

— Bine, mătuşă Lou. Suntem acolo într-un minut! strigă Nicky.

Ridică din umeri şi amândoi se îndreptară spre casă.

— Care naiba o fi tufişul? întrebă el.

— Cred că acesta, răspunse Molly, arătând spre un arbust de mărime medie, cu ciorchini de flori roz. Îşi netezi cutele şortului alb şi-şi aranjă bluza, cât Nicky lua cheia.

Când o găsi, descuie uşa. Apoi o luă de mână pe Molly şi intrară în casă. Molly rămase împietrită de priveliştea care îi aştepta pe terasă. Sub umbrar, încadrat de viţă-de-vie, era o cadă mare cu apă caldă şi în ea erau Harriet, Lou şi doi domni necunoscuţi, dintre care unul era chel ca Yul Brynner! Toţi purtau costume de baie şi aveau în mână pahare cu Martini. Harriet şi Lou aveau pălării de paie cu flori miniaturale de mătase.

— Bună, copii, i-a întâmpinat Lou veselă. Veniţi să faceţi cunoştinţă cu fraţii Baxter.

Molly înaintă, cu faţa albă ca varul.

— Bună, mătuşă Harriet, murmură împietrită.

— Bună, dragă, răspunse Harriet, privind bulele de aer ce-i ieşeau printre degete. Aţi venit la timp. Tocmai îi vorbeam lui Walter despre voi.

— Walter? bolborosi Molly.

Harriet arătă spre domnul cu păr alb care zâmbea spre ei şi care stătea suspect de aproape

de ea, purta ochelari şi încă ceva.

— Da, Walter Baxter. Arătă spre bărbatul chel care stătea aproape de cumnata ei. El este Ed. Ne-am cunoscut la Disneyland – din întâmplare, bineînţeles. Ştii ce lungi sunt cozile acolo. Băieţi, aceştia sunt nepoata mea, Molly Buchanan, şi soţul ei, Nicky.

— Fost soţ, o corectă Molly, dar nimeni nu auzi, preocupaţi de a face cunoştinţă. Vă rog, nu vă ridicaţi, le spuse fraţilor Baxter, în timp ce ea se prăbuşea pe banca de lemn care înconjura cada. Şocul iniţial era urmat şi înlocuit de priceperea lucrurilor şi dezgust.

— Copii, trebuie să vă puneţi costume de baie şi să veniţi lângă noi, îi îndemnă Lou. Sunt sigură că am nişte costume de baie în camera de oaspeţi.

Ce convenabil, se gândi Molly. Dar răspunse rece:

— Nu, mulţumesc, nu putem rămâne. În plus,

se simţi obligată să adauge uitându-se revoltată la mătuşa ei, este cam încinsă atmosfera aici.

Deşi Molly se aştepta ca bătrânii să fie jenaţi, toţi patru izbucniră în râs. S-a uitat la Nicky, dar nici el nu i-a fost de ajutor, fiindcă stătea lângă ea pe bancă şi abia se abţinea să nu râdă. Dintr-odată o rafală de vânt i-a fluturat frunzele de viţă pe faţă. Indignată din ce în ce mai tare, s-a uitat la grădină. Nu văzuse niciodată atâtea flori – crini, petunii, clopoţei, şi o imensă suprafaţă cu trandafiri. Într-adevăr, toată curtea arăta ca o barcă din Parada Florilor, iar gazda lor, aşa-zis hipersensibilă, nici nu strănuta.

Molly îndepărtă frunzele de viţă şi se întoarse spre Lou.

— Cum te mai simţi cu alergiile, mătuşă Lou?

— O, mult, mult mai bine, dragă, răspunse Lou cu o strălucire în ochii verzi.

— Nu din cauza florilor aveai probleme, mătuşă Lou? Ştii, alergiile acelea chinuitoare.

— Da, de fapt, chiar de la ele, dragă, răspunse Lou calmă. Dar ştii, ginul face minuni.

— Ginul?

Molly auzi un râs înăbuşit şi se uită la Nicky, care încerca să-şi ascundă zâmbetul.

— Da, dragă, Ed a sugerat…

Lou se uită cu adoraţie la prietenul ei chel, când acesta îi făcu cu ochiul zâmbind.

— Ştii, Ed şi cu mine am fost la aceeaşi universitate şi nu ne-am întâlnit niciodată. El a fost la seral, înţelegeţi?

— O? Ce aţi studiat? îl întrebă Molly pe bărbatul cel chel, cu o politeţe forţată.

— Limbi romanice, replică el cu un zâmbet. Prendrez-vous quelque chose avec moi ce soir, ma belle? intonă cu o voce care l-ar fi umilit pe Maurice Chevalier.

— Ce înseamnă? întrebă Molly.

— Înseamnă „Vreţi să bem ceva împreună la Top Hat Bar and Grill, frumoasă doamnă?” traduse

liber Ed Baxter, cu un zâmbet larg.

Toţi patru bătrânii izbucniră în râs. Molly se întoarse spre mătuşa ei.

— Mătuşă Harriet, Nicky şi eu am venit să te luăm. Am cinat cu nişte vechi prieteni de-ai lui Nicky aseară şi am fost toţi invitaţi în acest weekend la cabana lor din munţi. Vrei să vii, nu-i aşa?

— O, sună încântător, dragă, dar mă tem că nu se poate, deoarece eu şi Lou avem alte planuri. S-a uitat la Walter Baxter şi Ed, apoi din nou la nepoata ei. Fraţii Baxter ne-au invitat la Biblioteca Hntington mâine. Şi în acest weekend plecăm în Cătălină cu barca lui Walter. Apoi adăugă veselă: Dar voi, copii, duceţi-vă şi distraţi-vă.

Molly era uimită şi-i venea să-l sugrume pe Nicky care încă încerca să-şi ascundă amuzamentul.

— Mătuşa Harriet, eu… eu contam pe tine, o rugă Molly.

— O, prostii! Ce treabă aveţi voi, copii, cu o bătrână ca mine? Voi vreţi să urcaţi pe munte, să pescuiţi, să vă urcaţi în copaci şi altele, iar eu nu sunt în stare de asemenea prostii. Acum duceţi-vă şi distraţi-vă. Noi ne putem vizita destul în New York.

Louise îşi scoase pălăria şi ieşi din cadă purtând un costum de baie înflorat. Arăta foarte bine pentru o femeie trecută de şaizeci, observă Molly, iar sclipirea din ochii lui Ed Baxter confirmă.

— Dacă nu vă pot convinge să intraţi şi voi, pot măcar să vă prepar o băutură? întrebă Lou graţios, luând un prosop şi un pahar gol de pe bancă.

— Nu, nu, trebuie să plecăm, murmură Molly aproape bosumflată, îndepărtând, din nou, frunzele de viţă.

— Da, trebuie să plecăm, confirmă Nicky zâmbind.

— Atunci vă conduc, spuse Lou resemnată. Păcat că nu puteţi rămâne.

Nicky şi Molly şi-au luat la revedere de la fraţii Baxter. Molly s-a aplecat sub borul pălăriei lui Harriet şi a sărutat-o pe frunte.

— Ai grijă de tine, mătuşă Harriet.

— Şi tu, dragă. Sună-mă când vă întoarceţi de la munte.

— Sigur.

În casă, Lou s-a oprit pentru a lăsa paharul în bucătărie.

— Nu vă răzgândiţi în privinţa băuturilor? a întrebat. Acum, unde am pus cealaltă sticlă de gin? S-a îndreptat spre dulapul din colţ. Sigur am nişte apă tonică, dacă nu vreţi Martini.

Deschise uşa de la dulăpior, iar lui Molly i se tăie respiraţia când văzu o mulţime de sticle.

— Mulţumesc, mătuşă Lou, spuse Molly, dar sinusurile noastre sunt foarte bine.

— Sigur? Lou avea o sticlă de gin într-o mână

şi apă tonică în cealaltă.

— Da, suntem siguri. Distracţie plăcută, mătuşă Lou.

O dată ajunşi în maşină, Molly îşi scutură capul tristă. Nicky nu mai rezistă şi chiar dacă Molly se uita urât la el, râse cu lacrimi.

— Aceasta este femeia care voia să pună plasă de siguranţă sub maşinuţele din Disneyland. Îţi spun eu, Molly, cada era fenomenală. Arăta ca un altar nupţial. I-ai vedea pe cei patru căsătorindu-se acolo? Ştii, o nuntă dublă, completată de bule de şampanie. Avem nevoie doar de un preot…

— Nu este nevoie să găseşti povestea amuzantă, Nicholas, l-a întrerupt Molly, uitându-se cu o privire ucigaşă la el. Cred că este îngrozitor.

Nicky porni maşina, chicotind.

— O Molly, nu fi demodată. Harri este adultă şi are dreptul să-şi trăiască viaţa. La ce te aşteptai de la o persoană care citeşte orice roman fierbinte

care-i pică în mână şi îşi petrece timpul liber jucând Gin…

— Cu cel mai apropiat destrăbălat, continuă Molly, uitându-se fix la Nicky.

— O, nu, o certă el, nu mă poţi învinui pe mine pentru că Harri ţi-a căzut în dizgraţie. Eşti supărată pentru că ai fost păcălită de aerul lor de inocente, şi eşti geloasă pentru că preţioasa ta mătuşă preferă compania lui Walter Baxter şi nu pe a ta…

— Nu este adevărat, negă Molly vehement, înfuriată şi mai tare deoarece Nicky o atinsese la punctul sensibil.

El chicoti, scuturându-şi capul.

— O, Molly. Eşti de modă veche. Atât de pudică, de reţinută… Opri maşina la un semafor şi se întoarse spre ea. La naiba, mă excită îngrozitor.

Mâna lui îi mângâie genunchiul gol, şi ea nu putea nega fiorii care-i străbăteau corpul la atingerea lui.

Ce ai spune de o „Noapte de vis”, iubito? o întrebă cu o privire fierbinte.

Ea îşi drese vocea, trădându-şi jena.

— Ai undă verde, spuse, aproape luptându-se cu vorbele.

— Am?

— O, la naiba! gemu ea, certându-se în timp ce el râdea zgomotos şi pornea maşina.

Molly şi Nicky au mâncat super-burgeri şi cartofi prăjiţi la Bob’s Cofee Shop, pe drumul înapoi spre hotel. Apoi, ca în fiecare seară, Nicky a condus-o pe Molly la uşă. Când intrau pe coridor, ea îl studia, emoţionată de tandreţea din ochii lui, şi dorind să-i atingă corpul puternic şi bronzat, să-şi plimbe degetele prin părul lui des.

Era ca picătura chinezească, se repeta în fiecare seară. El va dori să intre şi Dumnezeu îi era martor şi ea voia să-l lase, dar…

Dar nu o va face. Cum îi spusese de dimineaţă, nu era cinstit să fie atât de nehotărâtă.

Da, îl iubea, dar dacă continua să se culce cu el, îi datora mai mult. Îi datora un angajament, o decizie. Altceva era necinstit faţă de amândoi.

Au ajuns la uşă, şi el a luat cheia din mâna ei. I-a zâmbit şi ei i s-a tăiat respiraţia întrebându-se la ce se gândea el.

El se gândea că i-ar plăcea s-o ia pe sus, stil omul cavernelor, şi să facă dragoste nebună, pătimaşă. Fusese delicioasă azi, acasă la mătuşa Lou, atât de indignată, aşa pudică încât îi venea s-o sărute până la leşin. Şi acum era adorabilă, uitându-se la el cu ochii căprui vulnerabili. Îi vedea dorinţa.

Dar vedea şi teama. Aproape îşi ratase şansele dimineaţa, când i-a cerut să se mute cu el. Dacă o voia înapoi cu adevărat, nu era momentul s-o forţeze. Azi spusese că poate exista o speranţă pentru ei. Mai bine să-i arate că o poate respecta, chiar dacă voia să o ţină în pat şi s-o iubească.

Precauţie, bătrâne, s-a certat singur. Nu

forţa. Tatonează. Doar dă-i motive de gândire…

Mâna lui coborî pe bluza ei şi el îi spuse cu voce tandră:

— Încă confuză, Moly?

„Nu, sunt vrăjită, tulburată şi mirată, cum spune cântecul”, se gândi ea. Dar tare, a spus:

— Nicky, cred că ar trebui să plecăm devreme mâine dimineaţă…

— Da?

Foarte tandru, o trase la pieptul lui, păstrând o distanţă.

Ea suspină, cu respiraţia tăiată.

El s-a aplecat, sărutând-o pe obraz.

— Noapte bună, iubito.

A lăsat-o şi s-a îndreptat spre camera lui, auzind uşa ei închizându-se încet. Zâmbi. Merita o medalie pentru autocontrol. Acum avea de gând să-şi pună slipul şi să-şi răcorească ardoarea în mare, deşi ştia că e inutil.

A intrat în cameră şi a început să se

dezbrace. Dacă ar reuşi să-şi păstreze calmul un pic mai mult. Era momentul să cedeze, s-o lase pe ea să vină la el.

S-a gândit la despărţirea lor amară, în urmă cu şase luni. Au existat motive, unele dintre ele valabile, pentru care ea a cerut divorţul, şi dacă o voia cu adevărat înapoi, trebuia să-i înţeleagă sentimentele. Remarcile ei i se perindau prin minte: „Mă sufoci. Nu forţa lucrurile… Sunt confuză, am nevoie de timp”. Ştia că vorbea serios. Chiar avea şi actele de divorţ ca dovadă.

A deschis un sertar şi a scos slipul. Va reuşi, trebuia să reuşească, de data asta. În curând ea se va întoarce la el definitiv. Era deja prinsă în capcană, încolţită. Incertitudinea ei era dovada. De fiecare dată se adâncea în relaţie şi-i era din ce în ce mai greu să iasă. În curând îi va fi imposibil. Sigur la munte va face pasul decisiv.

Da, răbdarea era calea cea mai bună, singura cale, decise el. S-o lase să fiarbă în suc propriu.

De fapt, putea paria că ea era neliniştită chiar în acest moment. Cu puţin noroc, va fi neliniştită toată noaptea…

În camera alăturată, ea nu reuşi să adoarmă toată noaptea.

CAPITOLUL XI

Drumul pe autostradă era fabulos. Stând lângă Nicky în maşină, Molly a fost ca în transă, tot drumul de la L.A. la Munţii San Bernardino. Autostrada cu patru benzi şerpuia de-a lungul coastelor cu piscuri semeţe înălţate deasupra lor, prăpăstii adânci plonjând dedesubt şi pini acoperind coastele. Panorama era nemaipomenită.

— Mai avem mult? îl întrebă pe Nicky când au ajuns la o curbă şi văzu muntele San Gorgonio în toată frumuseţea lui.

— Nu cred, răspunse Nicky, cu ochii fixaţi pe drum. Conform hărţii am ajuns la muntele San Bernardino. Lacul Big Bear trebuie să fie la un kilometru sau doi.

Molly încuviinţă veselă. Abia aştepta să-i vadă din nou pe Irene, Joey şi Ted şi avea impresia că munţii vor linişti problemele cuplului. Într-adevăr, chiar şi ea era mai liniştită acum, departe

de zgomotul oraşului.

Au virat din nou, iar Molly trase aer adânc în piept când zări Lacul Big Bear, o oglindă lungă şi îngustă de apă în valea adâncă, chiar unde începeau munţii din platoul înalt. Partea nordică a lacului era înconjurată de munţi bătrâni şi erodaţi, în timp ce partea sudică se termina în munţi stâncoşi. Peste tot erau copaci înalţi, iar lacul era de un albastru strălucitor şi luminos, plini cu bărci şi înconjurat de diguri.

— Este pitoresc, îi şopti Molly lui Nicky.

El încuviinţă când scotea maşina de pe autostradă pe drumul ce înconjura lacul. Apoi au părăsit drumul şi au un drum de lângă apă. De-a lungul lizierei de pini erau cabane rustice. Drumul înconjura lacul, iar Nicky opri lângă o cabană din partea sudică.

— Aceasta ar trebui să fie a Johnson-ilor, uite umbrarul în spate, iar acelea trebuie să fie balansoarele despre care vorbea Ted, chiar pe

terasă.

— O, este extraordinară! strigă Molly sărind din maşină.

Cabana arăta ca o clădire dintr-un film vechi; era construită din bârne lungi de pin, cu o terasă mare în faţă, susţinută de stâlpi groşi. Terenul era destul de întins, creând o senzaţie liniştitoare de izolare. Copacii îl înconjurau din trei părţi; prin coroanele lor verzi se strecurau raze de lumină, scăldând acoperişul de şindrilă, într-un joc nemaipomenit de lumini. Faţada cabanei asigura o privelişte asupra lacului, ce îţi tăia respiraţia, în timp ce la marginea terenului, în spatele copacilor, se înălţau munţii stâncoşi.

Molly trase aer proaspăt adânc în piept. Vremea era frumoasă şi o briză adia uşor, temperatura era de aproape douăzeci şi cinci de grade, iar ea se simţea foarte bine în blugi şi în tricoul cu mâneci lungi. Nicky ocoli maşina şi i se alătură. Şi el purta blugi, un tricou şi o vestă.

— Mă duc să iau cheia, spuse el pornind spre magazie.

Câteva momente mai târziu intrau în cabană. Inima lui Molly s-a topit de cum a văzut interiorul cabanei.

— Aş putea sta aici o veşnicie!

— Vrei? o întrebă el.

Ea exploră cabana. Camera principală era mare, cu un tavan înalt din lemn, în sufragerie erau câteva balansoare, o canapea mare, şi un covor în tonuri deschise. Sufrageria era luminată de un şemineu enorm de granit, în faţă era un covor pufos, iar masa masivă era strategic poziţionată lângă bucătăria modernă. Cabana nu avea electricitate sau apă curentă, dar o baie impecabilă separa cele două dormitoare mici şi primitoare

Molly şi Nicky au descărcat bagajele şi proviziile, şi au depozitat cumpărăturile în bucătărie. Au lăsat valizele în sufragerie; Molly a

presupus că vor stabili cum vor dormi când vor ajunge şi ceilalţi. Au luat masa de prânz, au făcut o plimbare în jurul lacului, care i-a plăcut enorm lui Molly, chiar dacă Nicky devenise suspect de tăcut de când ajunseseră. Când au ajuns la cabană era nervos şi taciturn. Se plimba prin cameră în timp ce Molly se dădea în balansoar, mirată de neaşteptata lui izolare. S-a uitat la ceas, era aproape cinci, dar nu voia să cineze înainte de sosirea Johnson-ilor. Un sentiment de disconfort a cuprins-o când s-a gândit din nou la conversaţia pe care o auzise între Ted şi Nicky. S-a uitat suspicioasă. La Nicky când acesta se aşează pe canapea, luă o carte despre copacii americani şi o răsfoi distrat.

— Nu vor veni, nu-i aşa? întrebă ea în sfârşit, fiecare cuvânt explodând în tăcerea dintre ei.

Cartea atinse măsuţa cu zgomot şi Nicky se uită vinovat la ea.

— Molly, trebuie să înţelegi. Au vrut să vină,

dar…

— Dar nu vin, nu-i aşa? Se aplecă în faţă, cu fiecare muşchi din corpul ei încordat. De aceea te-a sunat Ted ieri dimineaţă, nu-i aşa?

El oftă, arătând complet nefericit.

— Bine, lasă-mă să-ţi explic. Seara trecută, când eram la ei, Ted s-a luat cu vorba. Când planificam excursia a uitat că venea un client important din Cleveland azi. Aşa încât a sunat ieri pentru a anula, dar ne-a îndemnat să venim fără ei. Irene a fost supărată foc, bineînţeles.

— Şi eu sunt supărată foc, spuse Molly cu o voce tremurândă. M-ai manipulat din nou, Nicky. M-ai minţit.

El făcu un gest de implorare.

— Molly, nu te-am minţit. Doar că… nu ţi-am spus adevărul o vreme.

— Nu văd diferenţa.

El suspină.

— Iubito, dacă ţi-aş fi spus adevărul, n-ai fi

venit cu mine în acest weekend.

— Sau în această excursie.

— Bine, spuse Nicky cu maxilarul încleştat. Fără a adăuga un cuvânt, ridică valizele şi porni spre uşă.

— O, la naiba! gemu Molly. Se duse la fereastră şi-l privi cum încărca valizele în maşină. Un sentiment de neajutorare o cuprinse. Adevărat, se înfuriase când realizase că o înşelase din nou, dar totuşi avea dreptate. Dacă i-ar fi spus că nu mai vin, nu ar fi venit nici ea. Şi acum…

Acum nu voia să plece. Îi plăcea aici. Voia să-şi petreacă weekendul aici. Cu el. Un al şaselea simţ o avertiza că dacă se întorc la L.A. acum, totul se va termina între ei. S-a uitat la el şi l-a văzut venind spre casă, şi s-a detestat când a văzut suferinţa din ochii lui.

„Hai, Molly, o îndemna partea ei cea mai tandră, doar n-a omorât pe nimeni. Nu s-a întâmplat nimic grav. Cedează şi tu un pic!

A realizat că, într-un fel, situaţia era o încântătoare şi emoţionantă surpriză, ca şi întreagă excursie. Problema era că ei îi plăcea o viaţă perfect planificată şi previzibilă. Dar strica toată distracţia, nu-i aşa?

A ieşit pe terasă, inima ei topindu-se când se apropie de el. Aerul proaspăt de munte o învăluia. El se opri când o văzu, privind-o întrebător.

— Nicky, cred că m-am grăbit mai devreme. Nu regret că am venit în această excursie. Suntem aici şi totul este minunat, şi… te-ar deranja dacă am rămâne?

El o privi curios un moment, apoi râânji. Urcă treptele şi-i puse cheile în mână.

— Deloc, iubito, asta dacă nu te deranjează să iei valizele din maşină, îi spuse cu o privire diabolică şi intră în casă.

— Te mai doare degetul? întrebă Molly.

— O, începe să arate cât trei, răspunse Nicky.

Molly se întoarse de lângă aragaz. Era seară

şi pregătea piept de pui în sos, cu cartofi şi varză. Nicky stătea în apropiere, la masă, cu un picior ridicat pe un taburet şi cu o pungă de gheaţă pe deget.

Lăsând lingura din mâna, Molly închise butelia şi se îndreptă spre el, dând uşor la o parte punga de gheaţă şi studiind îngrijorată degetul bolnav, care era încă umflat şi roşu.

— Ştiu şi eu, Nicky? Arată mai bine, dar poate ar fi trebuit să căutăm un doctor şi să facem o radiografie.

— Îl pot mişca, Molly, spuse el zâmbind curajos şi rotindu-şi degetul pentru a-şi demonstra mobilitatea. Sunt sigur că nu vor fi probleme.

— Dar poate nu este doar o luxaţie.

El îşi puse melodramatic mâna pe inimă.

— Doamnă, te-aş lăsa să-mi rupi fiecare os din corp, dacă mi-ai spune că eşti a mea. Se prefăcu că se încruntă. Crezi că există legi despre lovirea foştilor soţi?

Au izbucnit amândoi în râs. Rănirea lui Nicky se petrecuse imediat după ce-i dăduse lui Molly cheile de la maşină şi o rugase să aducă bagajele. Ea s-a dus la maşină şi a scos din portbagaj o valiză grea, când el a venit pe neaşteptate în spatele ei, îmbrăţişând-o şi sărutând-o zgomotos. Ea a tresărit şi a dat drumul valizei direct pe piciorul lui. Chiar şi acum se cutremura amintindu-şi cum ţipa el de durere. Îi potolise astfel ardoarea, şi a ajuns să care nu doar valiza dar şi pe fostul ei soţ.

— Ştii, Molly, mi-ar trebui şi altceva care să-mi aline durerea.

Smulsă din gânduri de vorbele lui, Molly s-a uitat prin el un moment. El ridică paharul gol şi rânji.

— Mi-ar plăcea nişte vin, iubito.

— O, şi tu! gemu ea înlocuind cu grijă punga cu gheaţă şi întorcându-se în bucătărie cu paharul gol.

Când s-a întors cu paharul plin cu vin alb, l-a găsit uitându-se curios la ea, cu un zâmbet satisfăcut în colţul gurii.

— Când am vorbit despre altceva care să-mi aline durerea, nu te-ai gândit că mă refer la tine, nu-i aşa? Sau la asta te-ai gândit? îi făcu cu ochiul.

— Eşti nebun!

Încercă să glumească, dar nu-şi putea ascunde emoţia. Când îi punea paharul în mână, degetele lor s-au atins pentru o secundă, iar ea l-a surprins uitându-se Îs ea insinuant. Privirea lui s-a fixat magnetic de a ei, iar ea simţi că se pierde în adâncimea ochilor lui din nou.

— Sigur… te simţi bine? Reuşi să-şi mute privirea pe piciorul lui. Arată pur şi simplu îngrozitor.

— Doar o zgârietură, doamnă, spuse el. Luând o înghiţitură de vin, adăugă: Am auzit de pasiune puternică, Mol, dar nu mă aşteptam să aterizeze pe piciorul meu. Ştii, am putea încerca

pasiunea fără să dăm unul în altul cu valize. Ce spui?

Ea încercă să nu zâmbească.

— Cred că te simţi mult mai bine, din moment ce faci glume pe seama mea.

El râse iar ea se întoarse la bucătărie pentru a termina de pregătit cina. S-a aşternut o tăcere paşnică. Molly se uita cu coada ochiului la Nicky când rădea brânza pentru salată. Doamne, cât îi plăcea cum se mulau blugii pe coapsele şi picioarele lui musculoase. Şi lui îi plăcea ce vedea, se gândi ea, căci ochii lui nu se dezlipeau de pe corpul ei. Scena îi amintea de nenumăratele dăţi în care făceau la fel când erau căsătoriţi. Fuseseră nişte clipe minunate, îşi aminti ea. Nu fusese doar conflict şi durere.

Nicky tânjea după cina în stil franţuzesc a lui Molly, şi au glumit bând vin şi schimbând politeţuri. Se întunecase şi Molly a aprins lumânările de pe masă. Când îşi beau cafeaua,

după cină, Nicky s-a uitat gânditor la ea şi a întrebat-o:

— Spune-mi, Molly, ce te-a făcut să rămâi?

Ea s-a simţit jenată şi îşi sorbea cafeaua nervoasă.

— Îmi place aici, răspunse, încercând să pară calmă.

— Ce îţi place? Vocea lui era joasă şi sexi, şi ochii lui o priveau intens de pe partea cealaltă a mesei luminate de lumânări, forţând-o să se uite la el.

Când se uită, privirea lui o topi, făcându-i inima să bată într-un ritm frenetic.

— Îmi place… peisajul.

— Şi ce altceva? Ochii lui o fixau.

— Cabana.

— Şi ce altceva îţi mai place? Se aplecă, uitându-se la ea atât de intens, încât o trecură fiori.

— Tu. Cuvântul aproape a înecat-o, iar inima

îi bătea atât de repede încât abia putea respira.

— În această ordine? întrebă el cu un zâmbet tandru.

— Nu. Nu în această ordine.

Cuvintele au fost rostite încet iar ea şi-a coborât privirea. Se aştepta ca, în orice moment, el să se ridice, să vină lângă ea şi să o ia în braţe. Ciudat însă el, nu a venit şi ceva îi spunea că nu din cauza degetului bolnav. El exersa să se abţină, să n-o forţeze, şi asta a încălzit-o mai mult decât cel mai arzător sărut. În sfârşit, ea s-a uitat la el prudentă.

— Ce crezi despre toate acestea, Molly? întrebă el cu o expresie gânditoare.

— Toate acestea?

— Noi.

Ea înghiţi în sec, dorind să fie cinstită şi sinceră.

— Mă simt… mai bine. Cred că există speranţă pentru noi. La început nu credeam că

există.

— Ziua de azi a fost frumoasă, nu-i aşa?

— M-am simţit manipulată când nu mi-ai spus despre Irene şi Ted.

— Dar dacă ţi-aş fi spus, n-ai fi venit.

— Asta este adevărat.

— Şi n-ai fi reuşit să mă striveşti cu valiza.

— Şi asta este adevărat, admise ea, încercând să nu zâmbească.

— Îţi pare rău? întrebă el.

— Că te-am lovit cu valiza?

— Nu, că ai venit.

— Nu. Dar îmi pare rău că te-am lovit cu valiza.

Pierzând bătălia, ea începu să râdă.

— Se pare că suntem chit acum continuă el. Eu te-am păcălit să vii aici, dar am fost pedepsit. De ce n-am începe din nou?

— Doar nu crezi că eu… eu am scăpat intenţionat…

— Nu, bineînţeles că nu. Dar poate a fost o pedeapsă divină.

Ea chicoti. Putea fi irezistibil când voia.

— Molly, se aplecă el înainte cu o privire şi mai serioasă, vreau să ştii că am vrut să vină şi Ted şi Irene în weekendul acesta, la fel de mult ca şi tine. Îmi pare său că n-au putut veni, deşi nu regret că suntem singuri.

— Şi ei aveau nevoie să fie împreună, spuse Molly încruntându-se gânditoare. Cred că şi asta mă nelinişteşte.

— Iar compari relaţia noastră cu a lor?

Întrebarea lui era o provocare, deşi tonul era mai degrabă calm.

Molly luă o gură de cafea şi se gândi cu atenţie, ce să-i răspundă.

— Cred, Nicky, că oricând este posibil, ar trebui să învăţăm din experienţele altora. Când mă gândesc la Ted şi Irene… ei bine, nu au simţul valorilor. N-aş vrea să se întâmple acelaşi lucru şi

cu noi… asta dacă va exista un „noi”.

— Va exista?

— Nu sunt sigură că pot răspunde deocamdată, dădu ea înapoi. Dar n-aş vrea să suferi de acelaşi sindrom ca Ted şi Irene. Dacă-ţi extinzi afacerea aşa cum plănuieşti să o faci, să preiei zece noi agenţii de turism, să nu mai vorbim de partener, cred că va fi o presiune mare asupra ta şi asupra…

Vocea ei s-a pierdut, nesigură.

— Noastră? Dacă va exista un „noi”? a continuat el aproape trist.

Ea gesticulă resemnată.

— N-ar trebui să discut despre asta cu tine, Nicky. Nu este treaba mea să-ţi spun cum să conduci afacerile.

— În curând vor fi afacerile noastre. Suspină. Iubito, încep să realizez că am avut vederi înguste cât eram căsătoriţi, luând decizii pentru tine, neîmpărtăşind mai mult din viaţa mea cu tine.

Dacă o vom lua de la început, vreau să schimb asta, şi acesta este unul din motivele pentru care vreau să mi te alături în afaceri.

S-a uitat la el, încântată de sinceritatea cuvintelor lui. Admisese că greşise câteodată în timpul căsătoriei lor.

— Este un gând minunat, Nicky, spuse precaută, dar nu ştiu cât va fi de bine. Uită-te la Irene şi Ted. Afacerile sunt lumea lor, iar tensiunea îi desparte. Uită-te prin ce trece Joey.

— Dacă Joey ar fi copilul nostru, n-ar trece prin asta, o contrazise Nicky vehement. S-a întins peste masă şi a luat-o de mână. Ştii că am fi nişte părinţi minunaţi, ştii asta, nu?

Ea se uita la el, prea emoţionată ca să poată vorbi.

— Am avea un copil minunat, nu-i aşa?

— Sunt sigură că da, reuşi ea să şoptească.

Dintr-odată el s-a albit la faţă şi i-a dat drumul la mână.

— Ce este, Nicky? întrebă ea. Te doare degetul?

— Am fost un idiot, nu-i aşa? întrebă el brusc.

— Ce vrei să spui?

— Ai putea rămâne însărcinată, nu-i aşa, Molly?

Subiectul o jena aproape la fel de mult pe cât o uimea sensibilitatea lui.

— Cred că am citit undeva că aşa se fac copiii, murmură ea.

O strânse de mână, forţând-o să se uite la el.

— Mi-ar plăcea să am un copil cu tine, Molly, dar te rog să mă crezi că n-am vrut să-ţi întind o capcană ca să te recăsătoreşti cu mine.

I-a dat drumul la mână scuturându-şi trist capul.

— De ce nu m-am gândit? De ce ai continua să iei pilule dacă nu mai suntem căsătoriţi?

— De ce, într-adevăr? se zbârli ea neştiind dacă să se supere. Era un subiect delicat, şi o

ştiau amândoi. Privirile lor s-au fixat pentru un moment, apoi Nicky a zâmbit, o secundă mai târziu a zâmbit şi Molly, şi apoi au râs amândoi.

După un moment, Nicky spuse:

— Ştii, într-un fel pervers, mă încântă enorm.

Ridicând mâna, cu o privire indignată, continuă:

— Nu că te-aş putea lăsa însărcinată într-un moment inoportun. Dar mă încântă că nu mai iei pilule. Ochii lui s-au plimbat pe faţa ei, cu privirea arzând de pasiune, şi el spuse răguşit: Aş înnebuni dacă aş crede că faci dragoste cu altcineva.

Au continuat să se uite unul la celălalt. Tu ai înnebuni? se gândi ea. Gândul că Nicky ar face dragoste cu altcineva o înnebunea, de aceea încerca să evite să se gândească. Fusese atât de înduioşată când au făcut prima dată dragoste în această excursie, când i-a mărturisit că nu se mai culcase cu altcineva de la divorţul lor. Dar trebuia să se gândească că este un bărbat tânăr, sănătos

şi extraordinar de viril, şi ştia asta prea bine! Dacă nu se va întoarce la el, mai devreme sau mai târziu se va culca cu altcineva. Nu-l putea învinui, dar ideea o înnebunea. Este ceva la care să te gândeşti, Molly, şi-a spus. Acea sabie cu două tăişuri.

— Mai vrei cafea?

— Nu, nu vreau cafea, o tachină el.

Ochii lui i-au atras atenţia şi s-a uitat la el un lung moment. Abia putea respira. I se schimba modul în care se gândea la el şi ştia şi ea asta. Dăduse dovadă de atâta sensibilitate în ceea ce privea nevoite ei. Nicky pe care-l ştia nu s-ar fi gândit dacă ea ar putea rămâne însărcinată; într-adevăr, Nicky pe care-l ştia ai* fi încercat, în mod deliberat, să o lase însărcinată pentru a o forţa să se recăsătorească cu el. Gândindu-se la asta, realiză că el se schimbase, cel puţin în anumite privinţe. Exista un Nicky dinainte şi un Nicky de acum, în anumite privinţe aceeaşi persoană, daiân

altele, foarte importante, era diferit. Îşi aminti că promisese că nu se mai culcă cu el decât dacă-i poate oferi un angajament. Uitându-se acum la el, văzând iubirea din ochii lui, angajamentul nu o mai speria. Dragostea pe care i-o purta era destul de mare, nu mai simţea resentimente, furie, temeri, dar îl iubea. Acum simţea numai dragoste în adâncul ei.

Se ridică şi se duse lângă el.

— Ce vrei, atunci? întrebă ea tandru, aşezându-se în poala lui, înconjurându-i gâtul cu braţele…

— Ce ai spune despre un sărut? a şoptit el.

— Dorinţa ta este poruncă pentru mine.

Se aplecă şi sărută tandru, gura ei tremurând pe a lui. El răspunse printr-o îmbrăţişare puternică şi printr-un sărut. Se simţea atât de bine, în braţele lui, atât de aproape de el, atât de senzual şi calm.

Apoi, brusc, el s-a retras, uitându-se serios la

ea.

— Hei, partenere, o admonestă, cred că mai bine ne-am opri aici.

— De ce?

El îi atinse vârful nasului cu degetul arătător.

— Pentru că nu vreau să te las gravidă, doamnă. Nu pot schimba ce s-a întâmplat deja, dar de ce să mărim riscurile?

Ea se uită la el serioasă. Cererea lui, retragerea lui, avuseseră asupra ei efect contrar, excitând-o nebuneşte. În acel moment înţelese, parţial, de ce găseau unii oameni ruleta rusească interesantă. Dragostea era un hazard, nu-i aşa? Nu era nimic sigur.

Deodată nu mai vru să fie ca înainte, calculată. Voia să-şi asume riscul, să simtă fiorii dragostei… Voia să-l simtă pe el înăuntrul ei…

Inima ei bătea frenetic, gândurile ei sălbatice o înnebuneau de dorinţă. Se aplecă şi-l sărută apăsat pe gât, savurând gustul pielii lui.

— Molly… o avertiză cu voce nesigură.

Ea îl muşca de gât iar mâna cobora pe tricoul lui, atingând cureaua blugilor.

El gemu şi o prinse de mână.

— Doamnă, dacă nu încetezi, în zece secunde voi sări pe tine.

— Promiţi? Ochii îi străluceau de pasiune, îşi eliberă mâna şi-i atinse din nou blugii.

El abia respira.

— Molly – mâinile lui i-au cuprins faţa şi s-a uitat la ea intens. Iubito, te rog, gândeşte-te un minut. Nu am nimic la mine şi cred că cel mai apropiat magazin este la 20 de kilometri.

Ea se uită în jos la el cu îndrăzneală.

— Nu cred că vreau ceva între noi.

— O, Mo! O sărută cu pasiune, şi ea îi putea simţi tot corpul tremurând de dorinţă. Nu-i poţi spune asta unui tip şi să te opreşti.

— Nici nu am de gând.

El o ridică uşor în picioare şi o luă de mână.

Stinse lumânările de pe masă şi au mers în linişte, prin întuneric, în dormitor. El şchiopăta uşor, şi ea îl cuprinse cu un braţ; el acceptă ajutorul ei, ţinând-o strâns. Faptul că se sprijinea pe ea o făcea să se simtă şi mai dorită.

— Te iubesc, Nicky, şopti.

— Şi eu te iubesc. O, cât te iubesc.

În camera mică, lumina lunii se revărsa prin fereastră. Nicky s-a întors pentru a închide uşa. Nu era nevoie, se gândi ea; erau singuri în casă. Dar uşa închisă făcea ca decizia lor să fie şi mai intimă şi mai arzătoare.

Mult timp după ce au făcut dragoste, au stat în tăcere, prea uimiţi pentru a vorbi. Molly stătea întinsă lângă Nicky în întuneric, în braţele lui, iar mâna lui îi mângâia părul. În sfârşit, el întrebă:

— Nu crezi că am fi un cuplu frumos?

Ea râse veselă şi mirată, sărutându-l tandru. El a adormit primul, iar ea s-a sprijinit pe un cot, uitându-se la el în întuneric. Se simţea total

posedată, îmbătată de dragostea lui. Dragostea i-a umplut ochii de lacrimi când îi studia trăsăturile luminate de lună. Bărbia fermă, nasul şi sprâncenele, genele lungi şi negre. Nu spuneau mereu ce trebuia, se gândi ea, dar corpul lui, inima lui spuneau totul. S-a aplecat şi l-a sărutat; lacrimile îi cădeau libere pe obrazul lui în timp ce spunea: „Şi Frumoasa a realizat că Bestia nu era deloc o bestie, ci prinţul pe care-l aştepta. A înţeles asta deoarece l-a judecat după inima lui”.

Deodată, fu trasă în jos şi o gură caldă o captură pe a ei.

— Ticălosule, ai fost treaz tot timpul! îl acuză ea.

— Iar tu mă iubeai pentru virtuţile sufletului meu, o tachină el. Se rostogoli peste ea, atingându-i buzele cu degetul.

— Doamnă, nu poţi spune asta şi să te opreşti.

— Nici n-am făcut-o.

— Asta a fost înainte. Trebuie să te devorez cel puţin o dată, pentru fiecare afirmaţie provocatoare pe care o faci.

— Eşti insaţiabil, îl acuză ea.

— Nu te bucuri?

Ea gemu.

— Sunt în extaz!

CAPITOLUL XII

Weekendul a fost până la urmă cea mai frumoasă şi memorabilă experienţă a lui Molly. Ea şi Nicky au fost relaxaţi şi naturali; au râs, au vorbit despre angajamente, sau hotărâri; au fost doar ei doi, iar în decorul pur, lumea de afară şi conflictele ei păreau că nu există.

Duminică dimineaţa, degetul lui Nicky arăta mult mai bine, şi au urcat pe munte, inspirând aroma brazilor, ascultând păsările, privind soarele strecurându-se printre copacii verzi. Au ajuns la vârful unui munte şi s-au aşezat pe o piatră uitându-se la munţii ce se înălţau în jurul lor, la locul ce scânteia sub ei.

— Este atâta linişte, atâta pace, murmură Molly.

După un moment el s-a aplecat şi a cules o floare dintre stânci. Uitându-se la floarea galbenă, a citat: „Floare în perete de granit, eu te scot din

rădăcină”.

Molly i-a zâmbit.

— Tennyson, nu-i aşa?

El puse floarea în mâna ei.

— Da. Poate vrei să-i smulgi petalele, ştii tu: „Mă iubeşte, nu mă iubeşte”.

— O, nu, murmură ea, învârtind floarea şi observând cum reflectă lumina, floarea aceasta este prea frumoasă pentru a fi distrusă.

— Cred că unele lucruri arată mult mai bine împreună, nu-i aşa? spuse el. Eşti prinsă, oricum. Am numărat eu deja petalele. Te iubeşte.

Se uită la el năpădită de lacrimi.

— Şi ea te iubeşte.

S-au uitat unul la celălalt un lung moment, apoi el s-a întors să se uite la panorama albastră ce-i înconjura. Ea se întreba dacă şi el se gândea cât de mici erau ei în această vastă privelişte, dacă se gândea că unul fără celălalt ar fi pierduţi. Expresia de pe faţa lui părea să spună că se

gândea, căci l-a surprins într-un rar moment de reflecţie, cu garda lăsată, ochii vulnerabili, aproape trişti. Pentru un moment numai vântul a vorbit, apoi Nicky a spus:

— Tot Tennyson a scris: „Este mai bine să fii iubit şi să fii pierdut, decât să nu fii iubit deloc”.

Ea şi-a strecurat mâna într-a lui.

— Nu vreau să te pierd, i-a spus încet.

S-au întors la cabană ţinându-se de mână, şi au făcut dragoste tot restul dimineţii. Apoi s-au odihnit, au vorbit, au râs, amintindu-şi momentele frumoase ale căsătoriei lor. Nicky se juca cu părul lui Molly, îi sufla în ureche, apoi vârfurile degetelor îi căutau sânii.

— Mă gândeam şi eu… spuse el visător.

— Da?

— La riscul de a rămâne însărcinată. Dacă vrei să rămâi însărcinată, Molly, ar trebui să încercăm din greu. Ştii ce se spune despre cuplurile acelea nefericite care încearcă ani şi ani.

Nu au noroc.

— Eşti nebun! râse încântată şi-l trase în braţele ei.

El continuă răguşit:

— Doar ca să fim siguri, cred că ar trebui să depăşim limitele.

Şi au făcut-o.

La prânz, Molly s-a ridicat din pat şi a făcut nişte sandvişuri, pe care le-au mâncat în pat. După aceea, a adormit în braţele lui Nicky.

S-a trezit după-amiază târziu, singură. Razele aurii ale soarelui se infiltrau prin fereastră şi putea vedea o pasăre cântând în copacul din faţa ferestrei. Uitându-se spre lumină, zări un buchet de flori într-o sticlă de vin, de pe măsuţa de lângă pat – flori albastre, violete. Nu-mă-uita. Zâmbi! Unde găsise el toate florile? Sigur îi luase ore întregi să le adune. Nu o trezise când le pusese acolo; era atât de emoţionant totul.

Se uita cum se prindeau razele soarelui pe

flori, galben, albastru, violet, roz, un curcubeu al speranţei. Au podidit-o lacrimile. Timpul pe care-l petrecuseră împreună îi vindecase rănile. Precum au supravieţuit şi florile delicate, aşa şi dragostea lor, şi acum înflorea din nou. Nu mai era supărată pe el, a realizat că nu mai simţea furie, ci numai dragoste. Era plină până la refuz de dragoste. Lacrimile îi curgeau în voie.

Uşa s-a deschis şi imediat l-a simţit lângă ea în pat, cu corpul lipit de al ei.

— Molly, de ce plângi?

— Sunt fericită, abia putu ea răspunde.

— O, iubito. Şi vocea îi tremura în timp ce buzele lui i se plimbau prin păr.

— M-ai atins, Nicky, şopti ea. Până în adâncul sufletului.

— Iubito… Braţele lui au strâns-o tare, tremurând de emoţie. A continuat nesigur: Iubito, trebuie să ştii că n-am vrut să te rănesc când eram căsătoriţi. Am vrut doar…

— Ştiu. Ştiu.

Ştiau amândoi.

— Să te iubesc, şopti el. Să te iubesc…

În acea seară Nicky a făcut friptură şi a copt cartofi, şi au mâncat amândoi cu poftă, sorbind vin roşu. Mai târziu au făcut focul şi s-au cuibărit în faţa lui pe covorul pufos. El era în pijama, iar ea purta o cămaşă albastră de mătase. În sfârşit s-au lăsat pradă visării…

El a sărutat-o, apoi a şoptit hipnotic:

— Rămâi să îmbătrâneşti lângă mine! Vremurile cele mai bune abia vor urma.

— Visezi în seara asta, spuse ea zâmbind.

— Am la ce să visez, spuse el strângând-o şi mai tare în braţe. Vrei să visezi cu mine, Molly?

Ea încuviinţă, suspinând. O, da, da, voia şi ea să viseze. Era în rai când îşi punea capul pe umărul lui, în altă lume, o lume ce începea şi se termina cu ei. Voia să-i împărtăşească fantezia, să găsească siguranţa iubirii lor. Mâna ei alunecă pe

talia lui, şi ea închise ochii mângâindu-i muşchii puternici, inspirând parfumul lui de mosc, amestecat cu aroma înţepătoare a lemnului arzând. Paradis.

După o vreme, el spuse:

— Ştii, Molly, dacă se va naşte un copil din dragostea noastră, n-aş vrea să-l creşti singură.

Ea îl privi gânditoare, în timp ce el continuă:

— Nir ţi-am spus niciodată că mama mea putea avea o carieră promiţătoare ca pianistă, dar a renunţat la tot când m-am născut eu.

— N-am ştiut niciodată, murmură Molly. Îi plăceau părinţii lui Nicky, Tom şi Helen Buchanan, dar înţelegea ce spunea Nicky. Helen era rafinată, o doamnă fermecătoare, în timp ce Tom era cordial dar de modă veche şi misogin. Tom Buchanan nu era genul care să se implice în creşterea copilului, şi Molly realiza acum că întotdeauna crezuse că Nicky va adopta aceeaşi atitudine dacă ar avea copii.

— Tata n-a ajutat deloc la creşterea mea, continuă Nicky, parcă citindu-i gândurile lui Molly. Când eram copil nu mă gândeam la asta, dar acum îmi dau seama la câte a renunţat mama şi mă întristează. Nu mă înţelege greşit, mama n-a spus niciodată nimic.

— De ce ar regreta? şopti Molly, luându-l de mână. Uite ce a crescut. Se uita în flăcări ascultând buştenii de pin trosnind. Ştii, dragul meu, realizez că nu ne-am cunoscut cu adevărat când eram căsătoriţi. Poate au fost prea multe interferenţe. Am presupus unele lucruri care, ci bine… Acum te văd într-o altă lumină. Cum ar fi atitudinea ta faţă de copii. N-am ştiut că ai sentimente atât de profunde faţă de ei. Când te-am văzut cu Joey… a fost minunat.

El o trase mai aproape şi o sărută pe obraz.

— Iubito, dacă ne vom recăsători şi vom avea o familie, te voi ajuta. Acesta este unul din motivele pentru care vreau să lucrăm împreună.

Doar gândeşte-te, Mol, o afacere în familie.

— Este un gând minunat, Nicky, răspunse ea nesigură.

Mâna lui îi mângâia burta.

— Ai putea face un mic Buchanan chiar acum.

Comentariul acesta era irezistibil! A râs şi l-a îmbrăţişat veselă. O voce interioară o avertiza să nu-l lase să-i planifice viaţa, îi spunea că este prea devreme pentru decizii şi angajamente, dar n-a ascultat-o. Nu voia s-o asculte, vraja era încântătoare.

Pentru câteva momente şi-au imaginat viitorul lor.

Mai târziu, după un sărut lung, Nicky s-a uitat adânc în ochii ei şi a spus:

— Aş vrea să dureze o veşnicie.

Au mai stat încă două zile. Nicky a asigurat-o că familia Johnson nu se va supăra.

— Dar mătuşa Harriet? l-a întrebat Molly.

— Fii serioasă, Mol. Chiar crezi că îţi simte lipsa?

— Înţeleg ce vrei să spui.

Au urcat pe munte, au înotat, au pescuit şi au avut noroc, căci au avut păstrăv curcubeu la cină. Marţi după-amiază, când stăteau pe terasă, bând bere, Nicky a spus:

— Cred că va trebui să ne întoarcem la L.A. mâine. Cred că până atunci va ajunge şi Jim Dodd.

— Jim Dodd? Este bărbatul din Houston cu care vrei să te întâlneşti?

El încuviinţă, dar sprâncenele lui erau încruntate şi părea preocupat.

— Cum l-ai cunoscut pe domnul Dodd? întrebă ea.

— Era în New York acum câteva luni, în drum spre Europa.

Un idiot din Houston i-a făcut greşit traseul şi a venit la Escapada pentru ajutor. Jim este un tip de treabă. Şi am discutat, eu am nevoie de

capital pentru a prelua celelalte zece agenţii, iar Jim are nevoie să investească, din cauza impozitelor. Aşa încât ne întâlnim în Los Angeles, să vedem dacă ajungem la o înţelegere. Bineînţeles, va dura; avocaţi, contracte, şi aşa mai departe. Dar acum, trebuie să vedem dacă ne înţelegem în principiu.

Molly îl studia cu atenţie pe Nicky, observând ridurile din jurul gurii, nervozitatea, privirea. Toată ideea de a-şi lua un partener îi părea ciudată; el nu era genul să ceară ajutor din afară pentru afacerile lui. Avea probleme financiare? îi va spune temerile lui, sau va deveni tăcut şi distant?

Nicky îşi drese vocea şi spuse:

— De fapt, Jim şi soţia lui se duc la San Francisco, şi se opresc în L.A. doar pentru a se întâlni cu mine, aşa încât ar fi prea politicos să nu apărem, nu-i aşa?

Ea încuviinţă, mirată că el lua în considerare

faptul că putea pierde întâlnirea. Şi el părea preocupat de întoarcerea lor la civilizaţie, la realitate. În doar câteva zile ajunseseră din iad în rai. Vor fi lucrurile la fel pentru ei şi când se vor întoarce la realitate?

CAPITOLUL XIII

Miercuri după-amiază, Molly şi Nicky au intrat în holul hotelului din Laguna Beach la braţ, urmaţi de un hamal cu bagaje. Erau încă aerieni. S-au oprit la recepţie şi au luat cheile de la camere; Molly era acum pregătită să-şi ia şi restul de lucruri şi să se mute cu Nicky. Când se apropiau de lift, a oprit-o, zărind un cuplu apropiindu-se.

— Hei, Jim, suntem aici!

Bărbatul şi femeia le-au zâmbit apropiindu-se. El era foarte înalt şi arăta puternic, îmbrăcat într-un costum gri, cu o pălărie în mână; ea era scundă, blondă, foarte drăguţă, îmbrăcată într-o bluză de in şi o fustă de bumbac.

— Ei bine, asta-i culmea! spuse bărbatul zâmbind larg.

Nicky şi Dodd şi-au strâns mâinile, apoi texanul a spus:

— Aceasta este soţia mea, Jolene. Ochii verzi scânteietori s-au mutat asupra lui Molly. Tu trebuie să fii soţia lui Nicky. Bună ziua, doamnă Buchanan.

Molly a dat mâna cu Dodd şi soţia acestuia, fără a-i corecta presupunerea. Dacă înainte cu câteva zile s-ar fi gândit să-l corecteze, acum presupunerea lui părea în regulă.

Nicky le-a explicat că el şi Molly abia s-au întors de la munte.

— Jolene şi cu mine speram ca toţi patru să ieşim în oraş mai târziu, spuse Dodd. Voi sunteţi de acord?

— Vreau să ne întâlnim mai târziu, răspunse Nicky. Îţi spun cum facem: te sun imediat ce ne instalăm. În ce cameră staţi? Dodd i-a dat lui Nicky numărul camerei şi s-au despărţit. Nicky i-a spus hamalului să ducă bagajele la el în cameră, apoi i-a dat un bacşiş. A luat-o pe Molly în braţe şi a arătat spre bagaje.

— Nu vreau să risc să fiu respins din nou, i-a spus, făcându-i cu ochiul când s-a aplecat pentru un sărut lung.

Amândoi se simţeau un pic obosiţi după excursie, au făcut un duş şi şi-au pus haine curate. După aceea, Nicky a întrebat-o pe Molly dacă se supără dacă el pleacă pentru o oră pentru a vorbi cu Dodd.

— Nu, deloc, spuse ea. Voi avea ocazia să-i telefonez mătuşii Harriet.

O dată Nicky plecat, Molly a format numărul lui Lou. Harriet era încântată s-o audă şi voia să ştie tot ce-au făcut la munte. Molly a pus-o la curent.

— Este bine, mătuşă Harriet, spuse ea. Cred că eu şi Nicky ne vom putea recăsători.

— O, dragă. Sunt atât de încântată! Ştiam că aşa se va întâmpla, spuse Harriet fericită. Spune-mi, Nicky este acolo? Aş vrea să vorbesc cu el.

— Nu, este cu bărbatul din Texas pe care

trebuia să-l întâlnească aici. Şi nu deschide şampania, mătuşă Harriet. N-am făcut planuri clare încă, dar sunt mult mai optimistă. Acum, spune-mi ce ai făcut tu.

Harriet îi povesti lui Molly despre aventurile cu Lou şi fraţii Baxter.

— Ne vom întâlni toţi patru spre sfârşitul anului, în Bahamas.

— Este minunat, mătuşă Harriet! răspunse Molly.

Ea şi mătuşa Harriet încă râdeau la telefon când Nicky s-a întors, treizeci de minute mai târziu. Molly îi trimise un sărut şi-i spuse mătuşii sale:

— Nicky s-a întors. Vrei să vorbeşti cu el?

— Nu, dragă. Vom avea timp să discutăm mai târziu. Acum distraţi-vă.

Molly închise telefonul şi se uită întrebător la Nicky. Arăta foarte bine în blazerul albastru, cravata argintie şi pantalonii gri, dar expresia lui

nu-i spunea nimic.

— Sunt surprinsă că te văd atât de curând, spuse ea.

El se aşeză lângă ea pe pat, îmbrăţişând-o cald, mângâindu-i halatul verde-smarald.

— Te simţi bine? Mi-ai lipsit iubito. Ţie îţi era dor de mine?

— O, da!

Brusc, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, sărutându-l, gustând căldura gurii lui şi gustul slab de scotch.

Câteva secunde mai târziu el se trase şi fluieră.

— Un mod nemaipomenit de a întâmpina pe cineva, spuse răguşit.

Apoi se ridică, se duse la uşa balconului şi o deschise, lăsând înăuntru briza mării.

— Cum a rămas cu Jim Dodd? întrebă Molly.

El se întoarse spre ea zâmbind.

— Afacerea este încheiată.

Ea ridică o sprânceană.

— Deja? Vrei să spui că nu mai ieşim cu ei în seara asta?

— Nu, deşi am aranjat să ia cina pe terasă, cu complimentele mele. Se aşează din nou lângă ea. Ştii, m-am răzgândit în privinţa unui partener, adăugă el cald, te vreau doar pe tine ca partener, iubito.

— O, Nicky! Ea era mişcată de cuvintele lui, dar încă confuză. Iubitule, eşti atât de dulce, dar mă derutezi. Ieri păreai foarte încordat în legătură cu întâlnirea cu Dodd. Eram îngrijorată că ai putea avea probleme financiare. Acum spui că nu ai nevoie de el deloc?

— Am nevoie de tine.

Ea se topea.

— O, îmi place cum sună. Da… dar tot nu înţeleg. Cum rămâne cu afacerea ta?

El îşi trecu o mână prin păr.

— Nu-mi este uşor să vorbesc despre asta,

Molly. Este ceva ce înainte nu ţi-am spus. Cred că am realizat că trebuie să schimb asta. La privirea ei mirată, el trase aer adânc în piept şi continuă: Bine, nu vreau să vorbesc în parabole. Adevărul este că ai avut dreptate mai devreme. M-am extins prea mult când am cumpărat agenţia de turism.

— Şi ai plătit excursia, adăugă ea. Ochii ei au strălucit când a înţeles. Vrei să spui că ai făcut toate astea, ai riscat financiar, doar pentru a mă vedea din nou?

— Sunt îndrăgostit lulea, după cum spune cântecul, admise el cu un zâmbet.

— O, Nicky! Nicky! Ea ea îngrozită. Ar fi trebuit să mă inviţi la o cafea.

El îşi scutură trist capul.

— N-ai fi venit. De când ne-am despărţit, lucrurile au fost amare şi ştiam că pentru a te convinge să mă vezi din nou era nevoie de ceva spectaculos. Şi apoi, să te invit la o cafea nu este stilul meu.

— Nu, cred că nu, fu ea de acord, cu un zâmbet pe buze. Deci ai cumpărat agenţia doar pentru a spune că mătuşa Harriet a câştigat o excursie.

— Nu chiar. O agenţie de turism m-a interesat întotdeauna. Recunosc, totuşi, că Escapade a fost o ofertă convenabilă. Nu-i puteam trimite lui Harri două invitaţii pentru cină la Valerio’s.

— Nu este destul de spectaculos, sau stilul tău, concluzionă Molly. Bine, încep să înţeleg. Îşi frecă nasul de al lui. Şi trebuie să recunosc că a ţinut. Dar dacă te-ai extins prea mult, de ce ai refuzat oferta lui Dodd?

El o luă de mână.

— Fiindcă ceea ce mi-ai spus la munte m-a pus pe gânduri, Molly. Vreau să preiau agenţia de turism, şi celelalte zece sedii. Dar nu vreau ca viaţa mea, viaţa noastră, să se complice prea mult. Ceea ce s-a întâmplat cu Ted şi Irene mi-a dat de

gândit. Nu vreau să ni se întâmple şi nouă acelaşi lucru. M-a făcut să-mi dau seama de limitele mele. Aşa încât am decis să vând restaurantele, iar Servalier Corporation vrea să le cumpere de ani de zile, datorită amplasării strategice. Dacă afacerea merge cum ar trebui, voi avea în curând capitalul pentru a-mi rezolva problemele financiare şi să-mi rămână destui bani pentru lanţul Escapade. Cu un asemenea avans un împrumut bancar nu va fi o problemă. Să sperăm că se vor rezolva toate. Dacă nu… probabil n-a fost să fie. Ştii că tu şi familia noastră sunteţi pe primul loc. Nu vreau să se interpună ceva între noi.

— O, Nicky, şopti ea. Era profund emoţionată de faptul că ţinea cont de sentimentele ei. Mai ales era mişcată de riscul pe care şi-l asumase în încercarea de a o recuceri. Abia putea să vorbească, dar a reuşit să murmure:

— Mai este şi…

— Mai sunt multe, iubito. Mâna lui o prinse de bărbie, forţând-o să se uite în ochii lui. Aceasta este partea cea mai grea. Nu este uşor să-ţi împărtăşesc cele mai grave probleme, dar este o chestiune de supravieţuire. Iubito, realizez din ce în ce mai mult că despărţirea noastră mi-a zdruncinat încrederea în mine. Lucrurile nu au mers bine pentru mine, şi nu mă refer doar la afaceri, ci la toată viaţa mea. Cred că m-am gândit că pot umple golul din mine muncind mai mult, dar mă amăgeam. Mâinile lui le-au prins pe ale ei. Molly, iubito, am atâta nevoie de tine. Lumea mea a fost goală fără tine.

— Iubitule! Ştiu! Ştiu!

Plângea, îmbrăţişându-l şi tremurând de emoţie.

— Vreau să ne recăsătorim imediat, spuse el răguşit.

Ea s-a uitat repede la el şi a observat că era încordat, hotărât, dar totuşi vulnerabil.

— Am fost răbdător, spuse el, dar acum cred că-mi datorezi un răspuns.

— Ştiu asta.

— Şi?

O voce interioară o avertiza că lucrurile merg prea repede, că erau prea multe probleme nerezolvate. Dar vedea că el se schimbase atât de mult, ştia că lucrurile vor fi altfel de data asta. Îi vedea sufletul în ochi când aştepta răspunsul ei, şi în sfârşit inima a răspuns, distrugând toată logica.

— Da! spuse Molly veselă. Da, da, de o mie de ori da!

— O, iubito!

S-au sărutat, amândoi tremurând, amândoi cu lacrimi în ochi. După câteva momente Nicky, a sugerat:

— De ce nu rămânem pe Coasta de Vest câteva zile?

— Să rămânem?

— Da. Ne putem căsători în Vegas, şi chiar să

avem o mini lună de miere. Ce spui, Mol?

Ea se gândi cu atenţie la întrebarea lui.

— Nu ştiu, ar fi frumos, dar…

— Dar?

— Trebuie să ne gândim la mătuşa Harriet, şi trebuie să anunţ la bancă. Nu cred că-mi vor acorda alte zile de concediu.

— Fleacuri, o asigură el. Cât de des se căsătoreşte cineva?

Ea se încruntă.

— Sunt sigură că George ar vrea să-mi dea şi alte zile de concediu, dar cu instalarea noului sistem… Trebuie să sun, Nicky.

El îi dădu telefonul.

— Atunci sună.

Ea se uită la ceas.

— Uiţi de diferenţa de fus orar. Banca s-a închis deja. Va trebui să sun mâine dimineaţă.

El puse receptorul în furcă.

— Atunci vei suna mâine dimineaţă.

Ochii lui gri o devorau lacomi.

— Vino aici, prăjitură delicioasă. Ce crezi că vom face toată noaptea?

Ea chicoti, punându-şi braţele în jurul lui şi privindu-l seducător.

— Ce, într-adevăr?

— Molly! Cum este în vacanţă?

Molly zâmbi când auzi vocea lui George Wilson la celălalt capăt al liniei. Era dimineaţă, se îmbrăcase deja, iar Nicky făcea duş cât suna ea la bancă în New York. Nicky sunase deja la New York în seara precedentă, pentru a-i spune Velmei să înceapă planurile de vânzare a restaurantelor.

— Vacanţa este grozavă, George, spuse Molly. Tu, ce mai faci?

— Bine. În grabă, ca de obicei. De ce mă suni din vacanţă? Nu mă aşteptam să te aud până luni dimineaţă.

Molly zâmbi. George, având aproape cincizeci de ani, o considera un copil.

— De fapt, te-am sunat deoarece am o favoare să-ţi cer, George. Mă… mă mărit.

— Glumeşti? Ştiam eu că-i vei înnebuni pe toţi pe plajă, dar se pare că este treabă serioasă. Făcu o pauză, apoi adăugă îngrijorat: Molly, doar nu ai de gând să locuieşti acolo? Nu-mi spune că un californian puternic şi bronzat a hotărât că nu poate trăi fără tine?

Ea a chicotit.

— Nu, nu este aşa. De fapt, mă recăsătoresc cu fostul meu soţ. Urmă un moment de linişte, şi îşi imagina reacţia lui George. George Wilson era şeful ei doar de câteva luni şi ştia foarte puţine despre Nicky, doar că el şi Molly divorţaseră.

În sfârşit, el spuse:

— Mă păcăleşti.

— Nu!

— Ei, la naiba! Nici nu ştiam că fostul tău soţ va fi acolo.

— Crede-mă, nici eu. Această excursie a fost

plină de surprize.

George râse, simţind entuziasmul ei.

— Stai până îi spun soţiei mele despre asta. O va încânta, este ca un roman de dragoste.

Molly zâmbi. George era dulce, dar trebuia să-i explice.

— George… începu ea cu ezitare.

— Acum am trecut la afaceri? Bine, Molly, spune…

— Mă… mă întrebam dacă vă mai descurcaţi câteva zile fără mine. Nicky vrea să rămânem aici pentru luna de miere.

A urmat o pauză scurtă, apoi George spuse cu un entuziasm ce suna forţat:

— Nu este grozav? Sunt sigur că ne vom descurca. Cât timp ai nevoie?

Molly făcu o pauză. Cu siguranţă vocea lui George era tensionată, oricât de tare încerca să disimuleze.

— George, spune-mi, cum stau lucrurile

acolo?

El suspină.

— Molly, eram hotărât să nu-ţi stric vacanţa…

— Spune-mi.

— Bine. Nu te voi minţi. Aici este haos. Cât ai fost plecată, conducerea a primit ultimul raport de „examinare, şi atunci s-a dezlănţuit furtuna. Cred că vor fi schimbări majore în departamentul analizelor de credite. Din păcate, asta înseamnă că se vor face schimbări înainte de a intra în noul sistem de calculator.

— Doamne! spuse Molly, în acest caz, bineînţeles că mă întorc imediat. Ar fi trebuit să mă suni. Am lăsat numărul de la hotel…

— Cum am spus, Molly, n-am vrut să-ţi stric vacanţa.

— Dar sunt singura care poate coordona lucrurile între departamentul de credit şi sistemele de analiză, sublinie Molly. Dacă nu mă întorc imediat, vom rata termenul limită din

august.

— N-ar fi sfârşitul lumii dacă întârziem câteva zile, răspunse George cu bravadă. Suspină. Voi fi sincer cu tine, Molly. Ar fi de mare ajutor dacă te-ai întoarce luni dimineaţă. Dar tu hotărăşti cum este mai bine. N-aş vrea să-ţi stric planurile de nuntă.

Molly îşi muşcă buza.

— Pot să te sun cu un răspuns într-o oră, două?

— Sigur. Am o şedinţă mai târziu, dar îmi laşi mesaj la Debbie. Bine?

— Bine. Şi mulţumesc, George.

Molly închise telefonul, încruntându-se. Lucrurile se prezentau cum nu se poate mai rău. Cum ar fi putut să rămână?

Ar fi putut, sigur. George spusese că nu va fi sfârşitul lumii. Dar nu s-ar fi simţit bine. Nu s-ar putea bucura de luna ei de miere ştiind că şi-a neglijat îndatoririle din New York, că îl punea pe

George într-o situaţie jenantă.

Ar trebui să-i spună lui Nick că vrea să se întoarcă pentru a pune lucrurile în ordine înainte de căsătorie? Echilibrul emoţional pe care ea şi Nicky îl stabiliseră era fragil, ar rezista unui asemenea test?

Un test. Asta era? Voia să-l testeze pe Nicky? încuviinţă tristă. Presupunea că, cel puţin până la un punct, voia să-l testeze. Văzuse multe dovezi că se schimbase; şi totuşi, lucrurile merseseră aşa cum a vrut el. I-ar da cu adevărat libertatea să ia singură deciziile? Oricât de mult voia să uite de prudenţă şi să se căsătorească cu el, avea nevoie de răspuns la aceste întrebări. Dacă era o greşeală să se recăsătorească cu el, trebuia să afle. Şi apoi, îşi spuse, sigur el va înţelege.

Nicky ieşi din baie, înfăşurat într-un prosop.

— Ei, cum a mers, iubito? o întrebă, îndreptându-se spre dulap.

Ea trase aer adânc în piept.

— Nu prea bine.

— O? Se încruntă când îşi lua o pereche de pantaloni dintr-un sertar. Aruncă prosopul pe un scaun şi ea îşi delectă privirea cu trupul lui gol, magnific. Doamne, nu va fi uşor. Dar trebuia să fie sigură.

Îl privi cum îşi punea pantalonii, apoi cum s-a dus la dulap şi a scos un tricou.

— Nicky, vreau să mă întorc la New York înainte de a ne recăsători, să amânăm nunta pentru câteva săptămâni.

El era încă încruntat când îşi punea tricoul.

— Pot să întreb de ce?

— Departamentul meu este un haos. I-a explicat pe scurt cum stăteau lucrurile.

— Înţeleg, murmură el când ea termină. Părea calm. Atunci înseamnă că trebuie să ne întoarcem, nu-i aşa? S-a întors la sertar şi a scos o pereche de şosete.

Molly se încruntă. Simţea că îi ascunde ceva

şi o neliniştea.

— Bine, Nicky. Spune-mi ce gândeşti.

El se uită la ea din scaunul în care se aşezase pentru a-şi pune şosetele.

— Cred că ţi s-a făcut frică, vrei să fugi.

— Nu este adevărat, Nicky.

El îşi puse pantofii.

— Eu pot să las afacerile pe mâna altcuiva pentru câteva zile, tu de ce nu poţi?

— Pentru că nu pot. Tu o ai pe Velma. Eu nu am pe nimeni care să-mi ţină locul.

— Bănuiesc că există şi o altă persoană care poate schimba formele, spuse el ofensat.

Tonul lui o enervase.

— Nu. Nu este nimeni, zise ea nervoasă. Şi nu-mi place ce insinuezi.

— Crezi că eşti indispensabilă?

— Nu. Dar îmi iau slujba în serios, ceea ce este mai mult decât pot spune despre tine.

Pentru un moment s-au uitat unul la celălalt

nervoşi. Deşi ea regreta acuzaţia pripită, nu a retractat-o. Nu-i cădea bine conversaţia asta. Sigur nu era adevărat, îşi spunea. Sigur el nu încerca să îi dicteze din nou, cum făcea când erau căsătoriţi. Sigur se schimbase…

Îşi exprimă sentimentele.

— Nu-mi face asta, Nicky. Spune-mi că nu-mi faci asta.

— Ce să fac?

— Nu pui piciorul în prag şi să-mi spui ce să fac.

El zâmbi şi ea se simţi mai bine. El traversă camera, se aşeză lângă ea pe pat, cuprinzându-i cu un braţ talia.

— Iubito, nu vreau să ne certăm pe tema asta. Dar cred că fugi, că te-ai speriat. Îşi cer doar să te dedici relaţiei noastre.

— Adică?

— Cred că ar trebui să rămâi. Cred că datorezi asta relaţiei noastre. Şi cred că problema

de la bancă este doar o scuză ca să nu îţi iei vreun angajament.

Molly se ridică în picioare, tremurând de frustrare. Se întoarse spre el, cu o voce nesigură.

— Nu, nu faci asta deloc! Nu-mi ceri un angajament, Nicky! Vrei să fie totul ca tine. N-ai auzit nimic din ce-am spus? Am o obligaţie la bancă…

— Ai o obligaţie faţă de noi, o întrerupse el. Eu am dat întâietate relaţiei noastre. Nu te văd făcând acelaşi lucru.

Ea gesticulă disperată.

— Nicky, răstălmăceşti totul. Situaţiile noastre sunt diferite. Nu-l pot lăsa pe George singur. Sunt o persoană responsabilă…

— Şi eu nu?

Se ridică şi el în picioare.

— Bineînţeles că eşti, dar într-un fel diferit, explică ea, încercând din răsputeri să se facă înţeleasă. Noi suntem diferiţi, Nicky. Diferiţi.

Trebuie să înţelegi asta.

— Singura neînţelegere pe care o avem acum este că tu consideri munca ta mai importantă decât viitorul nostru, spuse el brutal. Eu am făcut concesii de dragul nostru, dar tu nu vrei, nu-i aşa?

Ea se uită la el uimită. Nu se poate să fie adevărat. Era un coşmar, ca o reluare a disputelor când erau căsătoriţi. El vedea lucrurile doar din punctul lui de vedere. Ea încerca să pară calmă, dar era greu.

— Nicky, bineînţeles că apreciez concesiile pe care le-ai făcut, dar, iubitule, nu este acelaşi lucru. Situaţia de la bancă este o criză. Nu înţelegi?

— Tot ce ştiu este că dacă pleci acum la New York, între noi se va termina totul, spuse el cu intensitate.

Ea era ca lovită de trăsnet.

— Cum? Ce spui? De ce se va termina?

El îşi scutură capul cu încăpăţânare.

— Ştiu asta, pur şi simplu.

Ea era uimită. Deodată parcă se uita la un străin, şi nu înţelegea un cuvânt.

— Nicky, nu are niciun sens! Ce contau două săptămâni?

— Foarte mult, spuse el ameninţător.

Ea îşi întinse mâinile rugător.

— Nicky, nu-mi face asta. Îmi ceri să iau o decizie imposibilă. Dacă ai avea tu o urgenţă la New York, eu aş înţelege. Tu de ce nu mă ajuţi? De ce nu înţelegi?

— Poate că înţeleg prea bine, spuse el, cu ochii plini de neîncredere ce spuneau că nu va ceda.

— Iubitule… încă o dată, disperată, ea încercă să se apropie de el. Mă voi căsători cu tine peste două săptămâni! Va fi la fel, crede-mă.

— Nu va fi la fel. Veni lângă ea şi o prinse cu mâinile de umeri. Nu vreau să aştept două săptămâni, Molly. Te vreau acum, şi am aşteptat

destul. Am avut răbdare toată vacanţa, dar cred că este momentul să decizi dacă eşti sau nu cu mine!

Ea îşi scutură disperată capul, îndepărtându-se de el.

— Nu pot să cred că aud asta. Îmi interpretezi orice mişcare ce nu concordă cu orbita ta, ca pe o trădare! Ei bine, am şi eu o orbită, şi doar fiindcă te iubesc, nu înseamnă că-mi voi petrece viaţa gravitând în jurul tău! Credeam că-mi vei respecta personalitatea, că vei avea încredere în judecata mea. Dar ne-am întors la vechea poveste, nu-i aşa? Ce se întâmplă în viaţa ta contează, dar ce se întâmplă în viaţa mea, nu!

— Nu este adevărat, Molly! spuse el vehement.

— Este adevărat! ţipă ea. Nu te-ai schimbat. O, te-ai prefăcut bine, dar n-a ţinut. Adevărul o copleşea, o durea îngrozitor. Începu să se plimbe nervoasă, încercând parcă să scape de realitatea

crudă. Trebuia să ştiu, trebuia să ştiu. Am fost o proastă, nu-i aşa? Tu ai fost Domnul Minunat, dar ai făcut numai cum ai vrut toată excursia, nu-i aşa? O singură dată îţi cer ajutorul, încrederea, înţelegerea, şi asta primesc! Război!

— Molly, nu eşti cinstită…

— Te-am crezut când ai spus că te-ai schimbat, continuă cu lacrimi fierbinţi în ochi. După tot ce ai spus la munte, am crezut că ai înţeles că ai greşit…

— N-am spus niciodată că am greşit, zise el repede, mândru.

Ea făcu o pauză pentru a-i zâmbi cu ironie amară.

— Nu, bănuiesc că Dl. Minunat nu ar face-o vreodată.

El făcu un pas înainte şi spuse convingător:

— Dar iubito, eu am fost, sunt încă, dispus să mă acomodez…

— Să te acomodezi? repetă ea, ridicând

vocea. Să te acomodezi? Deci asta era! Te-ai decis să-i faci pe plac fostei tale soţii temperamentale, până va fi de acord să se recăsătorească, apoi te vei purta normal, nu-i aşa? Spune-mi, Nicky, a fost doar o altă minciună, o manipulare să mă întorc la tine?

— Molly! Chiar crezi că a fost o minciună?

Vocea ei tremura când i-a răspuns:

— Cred că ai spune, sau face, orice pentru a mă recuceri.

El părea că suferă enorm, şi asta o rănea şi mai mult, îi topea furia transformând-o într-o durere sfâşietoare.

— Nicky, ai încercat, ştiu că ai încercat cu adevărat. Nu este vina ta că eşti ceea ce eşti. Îmi pare rău, dar nu este de ajuns să te acomodezi. Şi eu sunt gata să fac unele compromisuri, şi nu mă aştept să fim perfecţi. Dar nu va merge niciodată, decât dacă eşti dispus să te schimbi cu adevărat, nu doar să retuşezi câteva din defectele tale.

Trebuie să am viaţa mea, identitatea mea. A fost foarte uşor să spui că mă respecţi ca persoană, dar faptele vorbesc de la sine. Nu ai trecut testul principal, Nicky.

— Poate nu eram pregătiţi pentru acest test, Molly, şopti el, cu o privire suferindă. Nici nu s-au terminat cele două săptămâni.

Ea îşi scutură capul tristă.

— Nu vei deveni o altă persoană în trei zile, Nicky. Mă întorc la New York. Astăzi.

— Nu! strigă el. Iubito, te rog, nu pleca.

S-a întins spre ea, dar ea s-a ferit, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu mai pot. Nu te pot schimba, Nicky, nu este cinstit să încerc.

Într-o zi, cineva te va iubi aşa cum eşti.

— Eu nu vreau pe altcineva. Expresia feţei lui arăta cât de mult suferea. Iubito, te rog, nu da cu piciorul şansei de a fi împreună. Stai şi să lămurim lucrurile. Gândeşte-te la ce avem. Gândeşte-te la

munte. Lucrurile au fost diferite acolo.

— La munte, am crezut într-o fantezie…

El şopti cu dor intens:

— Nu aşa ar trebuie să fie dragostea?

Ea se întoarse cu spatele, pentru a nu-i mai vedea durerea ce o sfâşia. În acel moment nu ştia ce înseamnă dragostea, ştia doar că suferă, că se simţea trădată. Îl auzi apropiindu-se şi-i simţi mâinile pe umeri, dar se feri, cutremurată de suspine.

— Pleacă, Nicky! Pleacă. Te rog. Lasă-mă să împachetez.

El vorbi, iar cuvintele răguşite o vor bântui multe nopţi de acum încolo.

— Bine. Voi pleca. Dar nu vei scăpa de mine, Molly. Îţi aminteşti dimineaţa asta când soarele răsărea? îţi aduci aminte de buzele tale, de buzele mele? Mâinile lui i-au atins din nou umerii, dar acum era prea înecată de durere pentru a se putea retrage. Sunt în sufletul tău, iubito. Nu mă

vei putea alunga.

Ea s-a întors pentru a-i nega cuvintele, a le nega vehement, dar el plecase, plecase deja.

Fără folos, oricum. Sufletul ei era însemnat, inima ei nu va uita niciodată.

În avion ea descoperi că nu va avea copilul lui. Se simţi distrusă.

Harriet se întorcea cu ea, stând pe scaunul alăturat, în timp ce avionul zbura deasupra deşertului, lăsând L.A. În urmă.

Molly era bucuroasă că mătuşa ei insistase să se întoarcă cu ea când auzise despre despărţirea lor; nu a putut s-o facă să se răzgândească. Draga mătuşă Harriet, era înţeleaptă, doar era lângă Molly, punând foarte puţine întrebări.

Când se va întoarce şi Nicky, nu ştia. Îl zărise la barul hotelului când pleca, dar îşi întoarse repede privirea. O văzuse şi el, ştia asta. Era recunoscătoare că nu încercase s-o împiedice să plece.

Recunoscătoare. Da, Exact. Recunoscătoare că realizase că greşise înainte de a se recăsători cu el. Recunoscătoare că nu era însărcinată. Trase aer adânc în piept şi calculă. Da, perioada în care putea rămâne însărcinată trecuse chiar când ea şi mătuşa Harriet plecau din New York. Slavă Domnului că nu plecaseră cu trei zile mai devreme, căci acum ar fi avut mai mult decât inima frântă. Momentul ar fi fost prost ales. Dezastruos, chiar. Atunci de ce plângea? De ce se simţea distrusă?

Avionul îşi continua zborul, lăsând în urmă toate visele ei. Părea totul atât de ireal… magia, dragostea, încrederea. Poate dragostea lor putea exista ca fantezie, dar în lumea reală era fără speranţă. Un singur contact cu realitatea era de ajuns pentru a-i dovedi, decisiv şi dureros, asta.

Lângă ea, Harriet părea neajutorată, mângâind-o pe mână.

— Îmi pare rău că n-a mers, dragă.

— Nici pe jumătate cât îmi pare mie, mătuşă Harriet.

Molly se uita disperată la norii nesfârşiţi şi se întreba dacă durerea va înceta vreodată.

CAPITOLUL XIV

Întoarsă la New York, Molly s-a dedicat muncii, încercând să uite durerea. Era mult de lucru, şi reuşea să nu se gândească la Nicky în timpul zilei. Dar când era liberă, nopţile, weekendurile, se simţea o prizonieră torturată, de amintiri. Era greu, când trecea pe lângă vitrinele librăriilor şi vedea pe copertele romanelor de dragoste cupluri îmbrăţişându-se fericite, greu când trecea pe lângă adolescenţi îndrăgostiţi care se ţineau de mână, greu când vedea un cuplu tânăr împingând un cărucior de copil prin parc. Era greu să ia singura decizie care simţea că-i apasă integritatea ca persoană.

Zece zile după ce s-a întors, s-a întâmplat ceea ce o speria cel mai mult. Era seară şi abia se întorsese de la serviciu când a sunat soneria. A deschis uşa şi l-a văzut pe Nicholas Buchanan în prag. S-a străduit să nu geamă, şocul apariţiei lui

bruşte făcând să-şi simtă parcă emoţiile călcate de un camion cu ciment.

— Bună, abia reuşi să spună, uitându-se la el, inima bătându-i cu putere.

— Molly, pot intra pentru un minut, te rog? întrebă el.

El părea atât de sincer şi rănit, încât nu-l putu refuza.

— Bine. Doar un minut.

Înăuntru, s-a aşezat jenată pe un balansoar, netezind fusta galbenă a rochiei în timp ce Nicky s-a aşezat într-un fotoliu în faţa ei. A scos din buzunarul de la piept un plic alb cu roşu.

— M-am gândit că ai vrea copii ale fotografiilor făcute în California.

Ea întinse mâna şi luă plicul, evitându-i mâna, atingerea, şi mai ales ochii. Puse plicul pe măsuţă.

— Mulţumesc. Este frumos din partea ta. Altceva? întrebă ea, încercând să-şi ascundă

nervozitatea.

El îşi drese vocea şi spuse:

— Molly, vreau să-ţi spun ceva.

Ea era tăcută, uitându-se fix la public.

— Molly, uită-te la mine, vrei?

— Nicky, nu are niciun sens să…

— Te rog. Voi… încerca să fiu concis. Cred că îţi datorez o explicaţie.

— Foarte bine, spuse ea suspinând. Cred că nu te pot opri, ca de obicei. Ce vrei să-mi spui?

El tăcu câteva momente, bătând nervos cu degetele în masă. Îşi lărgi cravata şi întrebă:

— Molly, ai scotch?

Ea se amuză, deoarece el părea jenat şi stângaci ca un băiat la prima întâlnire. În ciuda durerii, jena lui o înduioşa. Trebuie să fie o mărturisire extraordinară, se gândi ea. S-a abţinut să zâmbească în timp ce s-a ridicat şi s-a dus spre bucătărie.

— Ai deprins un alt obicei? îi strigă.

— Poate.

Ea se uită în bufet.

— Nu am scotch, Nicky, dar tata a lăsat nişte Bourbon când a fost aici ultima oară.

— Bine.

— Cu gheaţă şi apă?

— Fără apă.

S-a întors în sufragerie şi i-a dat băutura. El luă o înghiţitură zdravănă în timp ce ea se aşeză, apoi a pus băutura pe măsuţă.

— Molly, iubito, de când m-am întors, tot ce am făcut a fost să mă gândesc la noi.

Ea era tăcută, neavând încredere în sine pentru a vorbi.

— Cred că în California nu a mers, deoarece eu nu eram de acord să mă schimb destul. N-am rezolvat problema de bază, adică cu n-am pus problema de bază. Zâmbi trist. Sunt un tip alunecos, Molly. Am ascuns multe. Sunt foarte mândru, şi este greu pentru mine să las pe cineva

să-mi vadă adevărata faţă. Mai ales pe tine. Cred că m-am gândit mereu că dacă îmi vezi slăbiciunile, nu mă vei mai iubi.

Ea îl privi mirată. Admitea că avea slăbiciuni, temeri.

El continuă nervos:

— Cred că ne-am despărţit în California deoarece – cuvintele sunau ca un geamăt – n-am putut recunoaşte că greşisem când am fost căsătoriţi.

Acum era uimită, îi venise să-şi scuture capul pentru a vedea dacă aude bine. El admitea că a greşit?

— Nu este uşor pentru un adult să admită că a greşit, Molly, mai ales dacă este speriat. Tu ai fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Mi-a fost întotdeauna teamă că te voi pierde. Când eram căsătoriţi şi simţeam că te realizezi, eram speriat de moarte că profesia ta ameninţa relaţia noastră, astfel încât m-am agăţat

de tine, te-am sufocat. De aceea detestam atât de mult studiile tale, mai ales când erai aproape de a-ţi lua licenţa. Îmi era teamă că realizările tale te vor îndepărta de mine, aşa încât am subestimat valoarea studiilor tale, a carierei tale, insistând că interesele mele erau mai importante. Am greşit, Molly. Şi adevărul este că – se uită speriat la ea – sunt cu adevărat mândru de tine, iubito. Atât de mândru.

— O, Nicky!

— Nu este ironic? Se ridică şi se duse la fereastră, uitându-se la luminile reci ale oraşului. Încercând să te păstrez, te-am pierdut. Ai avut dreptate. Dacă o relaţie nu creşte, moare. Ar trebui să ştiu, căci eu am omorât relaţia noastră când eram căsătoriţi. Apoi, în vacanţă, am făcut acelaşi lucru, m-am speriat că te voi pierde. De aceea am făcut o criză privind întoarcerea ta. Sigur că ştiam că nu ai de ales, dar nu raţionam. Când am spus că totul se va termina între noi, am

crezut cu adevărat. Eram îngrozit că de îndată ce vei ajunge aici, vei înţelege că este o greşeală să te căsătoreşti cu mine. Din nou frica mea de a te pierde te-a gonit.

Se întoarse spre ea cu o expresie mai serioasă ca niciodată.

— Dar îţi spun un lucru, Molly. Dacă mă poţi ierta, dacă mai poţi da o şansă acestui idiot, îţi promit că voi încerca din răsputeri să te las să fii propria ta stăpână, să am încredere în tine. Cred că niciodată n-am crezut că mă poţi vrea pe mine, imposibil, exasperat. Cred că n-am crezut că mă poţi iubi doar pentru sufletul meu.

Ea se uita în jos, prea emoţionată pentru a vorbi. Îl auzi apropiindu-se.

— Asta este tot, bănuiesc, îl auzi spunând. Am simţit că datorez o explicaţie. Dar n-am venit să te forţez la nimic. Acum voi pleca. Se aplecă, şi ea îi simţi buzele calde pe frunte.

— Doar încă o întrebare, Molly. Ştii dacă… Va

fi un copil?

Ea se uită la el printre lacrimi.

— Nu.

— Eu… Vocea lui pieri şi el gesticulă neajutorat.

— Ce trebuie să spun, Molly?

— Spune că îţi pare rău, şopti ea.

— Îmi pare, spuse el.

Se întoarse pentru a pleca. Ea se uita în jos, văzând lacrimile tăcute căzând pe covorul galben, gândindu-se că nu va scoate niciodată petele. O dată ce auzi uşa închizându-se, s-a uitat la camera goală. Era uimită. În sfârşit el spusese cuvintele pe care trebuia să le spună, dar era oare momentul potrivit? îi mai rezista inima?

Luă paharul aproape gol de Bourbon, pe care el îl lăsase pe măsuţă. Îl bău. Se înecă cu un suspin şi se duse la bucătărie pentru a umple paharul. Poate şi ea va căpăta un nou obicei.

Când Harriet sună la uşă, o oră mai târziu,

Molly era la al treilea Bourbon şi ochii i se înceţoşară, umblând prin cameră în picioarele goale. Luă o ţigară şi o scrumieră într-o mână, apoi deschise uşa.

— Ruşine, Molly Christine, o certă Harriet, luându-i ţigara din mână. Dupcă ce scăpaseşi de acest obicei în California.

— Ha! La ce obicei te referi?

Harriet o privi pe Molly îngrijorată.

— Draga mea, ai mâncat ceva?

— Nu îmi este foame, murmură Molly, adulmecând.

— Prostii. Îţi fac un sandviş şi o cafea în acest moment.

În ciuda protestelor lui Molly, mătuşa ei o luă de braţ şi o duse în bucătărie. Harriet stinse ţigara şi o aruncă la gunoi, şi-i dădu lui Molly un şerveţel.

— Suflă-ţi nasul, dragă.

Molly îşi şterse lacrimile şi se sprijini de

dulăpiorul din bucătăria mică, privind-o pe mătuşa ei cum făcea cafea şi un sandviş cu piept de curcan.

— Arăţi bine, mătuşă Harriet, reuşi să spună.

— Mulţumesc.

Harriet purta o rochie de mătase albastră cu flori mov, părul ei arăta de parcă abia fusese coafat, înconjurându-i capul ca o aură argintie.

— Uite, spuse când termină, întinzându-i lui Molly farfuria. Nu vrei să mănânci în sufragerie, unde este mai confortabil? îţi aduc eu cafeaua.

O dată instalate în sufragerie, cu două ceşti de cafea şi cu sandvişul, Molly întrebă:

— Mătuşă Harriet, nu ţi-e foame? Nu vrei o parte din sandvişul meu?

— O, nu, dragă, eu am mâncat o cină consistentă, ca să nu mai spun de floricelele de la bar.

— Bar! Deci acolo ai fost.

— Da, dragă. Mătuşa Harriet adăugă tristă:

Nicky este acolo, şi ca tine, îşi îneacă amarul.

Molly luă o gură de cafea şi se încruntă.

— Cu Boo Boo Calisto?

— Boo Boo cine?

— Nu contează, Harriet.

— Speram că ne vom întâlni acolo toţi trei, să sărbătorim, spuse Harriet cu regret. Molly, cât ai de gând să continui a fi prosteşte de mândră?

Ceaşca de cafea a lui Molly atinse zgomotos farfuria.

— Mândră? Crezi că singura problemă a mea şi a lui Nicky este mândria?

— Nu, bineînţeles că nu este singura problemă. Harriet se aplecă serioasă. Dragă, mă bucur că avem ocazia să discutăm. Voiam să-ţi spun câte ceva. În primul rând vreau să ştii că ştiam de la început că excursia fusese aranjată de Nicky.

— Ştiai? Adică i-ai fost complice?

— Nu, nu i-am fost complice. Dar de cum l-

am văzut, am pus cap la cap lucrurile. După cum ştii, îl cunosc destul de bine, iar stilul lui este inconfundabil. Orice persoană respectabilă şi-ar fi dat seama.

— Cred că ai dreptate, admise Molly zâmbind. Nici mie nu mi-a luat prea mult să-mi dau seama. Deci ai tăcut pentru a nu-i încurca planurile?

— Exact. Dragă, te-ai gândit la tot ce a riscat Nicky pentru a te recuceri?

— Da, m-am gândit. Înseamnă că ştii şi tu că are probleme financiare.

Harriet încuviinţă grav.

Molly suspină.

— Ştiu că a riscat mult pentru a mă recuceri. Dar nu eram convinsă că va reuşi. Cum am ajuns la prima decizie majoră, a redevenit cel dinainte, spunându-mi ce să fac.

— Este un lucru pe care-l regretă, Molly, sublinie calmă Harriet. Nu ţi-a explicat astăzi?

— Deci ţi-a spus că a venit pe aici mai devreme? Spune-mi, te-a trimis aici pentru a mă face să mă răzgândesc?

— Molly! Harriet era şocată. Bineînţeles că nu ştie că sunt aici. A avut nevoie de cineva care să-l asculte. Femeia întinse o mână subţire spre nepoata ei, cu un gest de implorare. Deci Nicky s-a speriat şi a pus piciorul în prag în California. Nu-l poţi ierta pentru asta, Molly?

— Să-l iert? repetă Molly şoptit. Nu se gândise să-l ierte pe Nicky, dar întrebarea mătuşii Harriet o forţă să se gândească la această posibilitate. Nu a vrut să-l ierte? Şi dacă era aşa, îi afectase asta comportamentul? Cât de mult?

— Vreau să te întreb ceva, Molly, spuse mătuşa ei. De unde ştii că n-ar fi mers, în California?

Molly gesticulă învinsă.

— Eu… doar…

— N-ai terminat cu Nicky înainte de a-i da cu

adevărat o şansă? insistă Harriet. Lasă-mă să-ţi spun ceva despre bărbaţi, dragă. Sunt nişte copiii, şi foarte mândri. Când devin încăpăţânaţi şi tăcuţi, nu este niciodată din motivul la care ne gândim noi. Câteodată ne spun adevărul dacă-i întrebăm, alteori nu. Dar când sunt astfel, au întotdeauna nevoie de dragoste şi alinare. Au aceeaşi reacţie ca urşii la miere. Când devin posesivi şi nu ne lasă să plecăm, este momentul să-i sărutăm şi să-i asigurăm că totul va fi bine.

Molly se uita la mătuşa ei cu respect şi uimire. Mătuşa Harriet părea destul de rece, dar era foarte înţeleaptă.

— Asta făceai tu cu unchiul Ben? întrebă ea.

Mătuşa ei îşi scoase ochelarii pentru a şterge o lacrimă.

— Exact asta, draga mea. De multe ori.

— Şi?

— Şi funcţiona perfect.

Molly se gândi la afirmaţiile mătuşii Harriet.

— Doamne mătuşă Harriet, sunt sigură că ceea ce spui este adevărat. Dar nu ştiu dacă va funcţiona şi în cazul nostru. Nicky este atât de încăpăţânat…

— Şi tu eşti Molly! exclamă Harriet. Draga mea, te ştiu de o viaţă. Te-am văzut crescând. Părinţii tăi te-au educat bine, dar erau de modă veche. Nu ţi-au văzut niciodată potenţialul. Tu ai răzbit singură, prin munca la bancă, prin cursurile la seral. Harriet suspină şi îşi puse ochelarii. Cred că te-ai speriat în California, Molly. Ai fugit în loc să faci faţă situaţiei, deoarece nu ştiai că eşti destul de puternică să te descurci.

— Chiar crezi asta?

— Da, iubito, te-am urmărit şi te cunosc. Eşti puternică acum.

Orele treceau şi Molly se plimba neliniştită; mintea îi era bombardată de multe întrebări. Ceea ce spusese mătuşa Harriet era adevărat?

Doamne, era atât de speriată. Nicky nu era

singurul înspăimântat. Era oare destul de puternică pentru a face faţă conflictelor ce vor apărea între ei?

O, nu ştia, pur şi simplu nu ştia! Se plimba prin cameră, evitând pozele de pe măsuţă. Dar fiecare pas o ducea tot mai aproape. În sfârşit, se aşeză pe balansoar şi luă plicul cu degete tremurânde.

— Masochisto, s-a certat singură.

Fotografiile erau, bineînţeles, înduioşătoare. Cine era această tânără lipsită de griji, fericită, care se plimba prin California cu Nicholas Buchanan? Fiecare poză o făcea să creadă tot mai mult în dragostea lor.

Ce avea să facă? Va încerca din nou? Va risca? Să creadă într-o fantezie?

Da! Da! Era nebună, într-adevăr, dar prefera să fie nebună cu el decât fără el. Aproape zbură spre dormitor. Ce să-şi ia? Periuţa de dinţi? Inima?

Ce ar trebui să poarte? Cămaşa de noapte

din noaptea nunţii? Furoul de dantelă neagră?

— Bună seara, doamnă Buchanan.

Portarul în uniformă a blocului nu părea surprins să o vadă.

— Bună seara, Henri.

Intră prin uşa deschisă, cu valijoara în mână, îndreptându-se spre lift.

În spatele ei, Henri şi-a dres vocea.

— Doamnă Buchanan, nu cred că este acasă. Aveţi nevoie de ajutor să intraţi? Adică, domnul Buchanan mi-a spus că, oricând…

— Mulţumesc, Henri, dar mai am cheia.

Aşteptând liftul, îi zâmbi peste umăr portarului şi adăugă:

— Apropo, Henri, te-ar deranja să nu-i spui domnului Buchanan că sunt aici? Este o surpriză.

El zâmbi larg.

— Nicio problemă, doamnă.

Sus, apartamentul era aşa cum şi-l amintea: mobilă frumoasă, tradiţională, picturi şi obiecte de

artă pe care ea şi Nicky le cumpăraseră la licitaţii sau magazine de antichităţi. Părea că nu schimbase nimic şi ea găsea că era emoţionant. Când erau în divorţ, el a vrut să-i lase ei apartamentul şi chiar se oferise să-i plătească chiria. Refuzase, bineînţeles, alegând un apartament mai mic şi mai potrivit bugetului ei.

S-a îndreptat spre dormitor, stingând luminile pe care le folosise pentru a găsi drumul. Dormitorul era exact cum şi-l amintea, întunecos, cu mobilă Thomasville, şi magnificul pat Rice. Se uită la el, amintirile năpădind-o. Patul avea trepte şi draperii albe în jurul lui. Era acoperit cu un aşternut de mătase irlandeză pe care ea şi Nicky îl cumpăraseră împreună, dar draperiile nu erau trase. El observa dacă le-ar trage. Trebuia să rişte, să spere că va crede că le-a tras camerista.

Se duse la baie şi se pregăti repede pentru a se băga în pat. Apoi, în dormitor, îşi scoase hainele şi le ascunse sub pat, împreună cu valijoara.

Stinse lumina, se băgă sub pătură, trase draperia şi aşteptă…

Şi aşteptă, şi aşteptă. Cu cât treceau minutele interminabile, i se făcea frică. Unde era? Dacă – Doamne fereşte – era cu altă femeie? Dacă aducea o altă femeie cu el? Simplu. Îi omora pe amândoi.

Apoi o cuprinse cea mai groaznică teamă. Dacă nu o mai dorea?

Suferise şi el. Dacă hotărâse să spună „destul”?

După o vreme, se duse din nou la baie. Câteva momente mai târziu se întoarse, şi chiar atunci auzi uşa deschizându-se. Se băgă sub aşternut cât mai repede, trăgând draperiile cu o secundă înainte ca uşa dormitorului să se deschidă.

Nu aprinsese lumina, doar o veioză. Era bine, nu-i va atrage atenţia patul. Totuşi, se lăsă mai jos; dacă el s-ar fi uitat la pat, ar fi văzut-o, deoarece

draperiile erau aproape transparente.

El se duse direct la baie şi în sfârşit ea putu respira, uimită că el nu-i auzise inima bătând. Ascultă cum el se pregătea de culcare. Venise târziu, dar nu părea beat, se gândi ea. A, da, el cânta când era beat, după cum ştia.

El reveni în cameră, în pantalonii de pijama de mătase. După ce stinse lumina, în câteva secunde el trase draperiile şi se urcă în pat.

Atunci ea acţionă, punându-şi mâinile în jurul gâtului lui şi sărutându-l zgomotos.

Lui i se tăie respiraţia de parcă fusese lovit în stomac, şi ea şopti:

— Îţi aduci aminte de mine, iubitule?

— Molly!

El sări şi aprinse veioza. Arăta foarte fericit, neîncrezător, în timp ce o studia, cum era înfăşurată în cearşaf.

— Doamne! Nu-mi pot crede ochilor!

— Poţi să crezi! murmură ea, punându-i iar

braţele în jurul gâtului.

— Molly, te-ai întors!

Era încă uimit.

— M-am întors, de tot. Apoi adăugă timidă: Dacă mă mai vrei…

— Dacă te vreau? El râse. Doamnă, eu te vreau oricând. O, Molly!

O trase mai aproape şi gura lui o cuceri pe a ei, buzele lui fierbinţi pretinzând, şi totuşi tremurătoare. Pentru câteva lungi momente s-au săturat şi s-au îmbrăţişat, apoi el se retrase încet şi întrebă serios:

— Spune-mi, iubito, ce te-a făcut să te întorci?

— Tu, recunoscu ea, şi mătuşa Harriet. M-a pus pe gânduri ceva ce mi-a spus în noaptea asta. Am realizat că n-am avut destul timp în California, că relaţia noastră a fost pusă la încercare prea devreme. Amândoi aveam încă multe temeri. Tu te temeai că mă vei pierde, iar eu mă temeam că îmi

voi pierde identitatea. Eram amândoi prea preocupaţi de noi înşine pentru a înţelege ce simţea celălalt. Bănuiesc că ceea ce aveam noi părea prea frumos pentru a fi adevărat.

— Poţi s-o mai spui o dată.

— Mai sunt şi altele, Nicky, continuă ea, şi din nou, trebuie să-i mulţumesc mătuşii Harriet. Nu cred că eram pregătită nici eu să mă schimb, în California. Şi eu am greşit.

El era confuz.

— Ce spui?

Ea îşi şterse o lacrimă.

— Nu cred că eram destul de dispusă să te iert, Nicky. Da, m-am îndrăgostit de tine din nou, şi am crezut că trebuie să renunţ la mândrie! Dar o parte din mine nu renunţase, aproape că abia aştepta să greşeşti, gata să iasă la suprafaţă şi să spună „Nu se va schimba niciodată!” Am greşit, iubitule. Mă poţi ierta?

— Nu am de ce să te iert.

— Ba da. Trebuia să cred în tine mai mult, în efortul pe care îl făceai, în loc să trag concluzii pripite. Nu am fost nici eu flexibilă. Cred că am fi reuşit în California, dacă aş fi văzut teama ta şi dacă ţi-aş fi dat sprijinul de care aveai nevoie. Când mă gândesc în urmă, tu mi-ai cerut asta de sute de ori, dar eu nu te ascultam. M-am speriat şi am fugit, în loc să rezolv situaţia. Acum înţeleg de ce te temeai, iar eu încercam, pur şi simplu, să te părăsesc.

El se aplecă şi o sărută tandru.

— Înţeleg ce spui, iubito. Trebuie să încercăm să nu se mai întâmple.

— Ai dreptate. Data viitoare, trebuie să comunicăm deschis şi sincer. De acord?

— De acord.

Ea trase aer în piept.

— Şi acum, că am căzut de acord…

— Da?

— Dacă mai încerci să-mi conduci viaţa, te

trosnesc de vezi stele verzi.

El râse din inimă.

— Cam atât despre comunicarea deschisă şi cinstită.

Frecându-şi maxilarul, adăugă:

— Vei încerca, tu?

— Nicholas…

— Bine, bine. Îşi puse mâna pe inimă. Eu mi-am învăţat lecţia, iubito, crede-mă. Continuă serios: în California am crezut că mă părăseşti, dar acum că eşti cu mine, voi încerca din răsputeri să te răsfăţ din nou, iubito. Promit.

— Iar eu voi încerca din răsputeri să te iubesc şi să te susţin, promise ea.

— Acum parcă ai fu un consilier matrimonial.

Ea chicoti.

— Mătuşa Harriet a spus asta.

— Harri are dreptate, draga de ea. Oricum, vindecarea ta nu este spontană.

— Şi ce vă pot da spontan, domnule?

— O întrebare plină de tâlc.

— Există ardere spontană, sugeră ea.

— Putem încerca.

— Atunci, te rog.

Ea se întinse pentru a-l săruta, iar cearşaful alunecă pe talia ei, dezgolindu-i sânii rotunzi, plini.

El fluieră, devorând-o cu ochii flămânzi.

— Molly, ştii că nu ai nimic pe tine?

— Nu!!!

— Ei, lasă-mă să mă asigur.

Ochii îi străluceau diabolic iar mâna lui alunecă în jos încet, seducător, apoi intră sub cearşaf.

— Bingo! Eşti goală.

— Deci, ce vei face?

— Voi aprinde focul.

Buzele lor s-au unit, iar limbile lor s-au împletit, dorinţa lor crescând cu o intensitate arzătoare. Simţeau amândoi o dorinţă devoratoare

de a-şi uni corpurile chiar acum, când inimile, minţile şi vieţile lor se uniseră.

Mai târziu, stăteau pe pat şi împărţeau o sticlă de vin, singurul lucru pe care l-au găsit în frigider. După un timp, Nicky spuse:

— Să nu înţelegi greşit, Molly, dar m-a durut când am aflat că nu vom avea un copil. Nu că aş fi vrut să te forţez, adăugă grăbit, dar după visele pe care ni le făcusem, m-a durut.

— O, iubitule, nu trebuie să-mi explici mie. Şi pe mine m-a durut. Cred că acum ştiam amândoi că vrem o familie. Am fi o familie grozavă, nu-i aşa?

— Cea mai grozavă.

— Cred că am fi minunaţi. Doar că…

— Da?

— Nu-ţi pot promite că îţi voi fi partener în afaceri, Nicky.

— SFÂRŞIT

ÎN CURÂND EDITURA ALCRIS începe publicarea celei mai citite autoare de romane de dragoste din toate timpurile: BARBARA CARTLAND.

Nu lipsiți de la întâlnirea cu celebra autoare.

THE BEST

Molly,funcționară la o bancă New-York-eză,află cu bucurie că mătușa ei Harriet - mare pasionată a concursurilor cu premii - a câștigat o excursie pentru două persoane la Los Angeles.

Cazate la un frumos hotel din Los Angeles,Molly, este șocată de vecinul de cameră care nu este altul decât Nicholas Buchanan șeful agenției de turism „ESCAPADE" cu care au venit.

De ce a rămas înmărmurită Molly la vederea lui Nicholas?

ISBN-973-9405-12-6

Preț 9000 Lei